

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/44 • 25 Kasım 2000 • 5 DM.

*Sömürü ve soygün
düzenine karşı
işçi-memur elele!...*

**1 Aralık'ta
sokağa, eyleme,
genel greve!...**

İÇİNDEKİLER

1 Aralık genel eylemi ve öncü kamu çalışanlarının görevleri	3
Süresiz Açlık Grevi eylemi	
Ölüm Orucu'na dönüştürüldü!	4
Ölmelerini beklemeyeceğiz, biz de öleceğiz!	5
Bedenlerimizi açlığa yatırdık!	6
Devrimci tutsakların direnişini destekliyoruz!	7
Biz 1 Aralık genel grevine hazırız!	8
TEKEL işçilerine açık mektup	9
Özelleştirme saldırısını püskürtmek için ne yapılmalı	10
Enerji sektöründe direniş çizgisi güçlendirilmelidir	11
Komsa grevi sürüyor	12
"Enflasyonu indirdik" yalanı ve gerçekler	13
İşçi kadının sorunları	14
Fabrikalarda taşeronlaştırmaya hayır!	15
Operasyonel devlet ve operasyonların perde arkası (Orta)	16-17
Gençliğin eğitim hakkına yeni saldırılar	18
ODTÜ'den Ölüm Orucu Direnişi'ne estek!	19
İsviçre: Zindan direnişine destek için açlık grevi	20
Köln'de zindan direnişiyle dayanışma açlık grevi	21
Çok geç olmadan zindan direnişine sahip çıkalım!	22
Basından seçmeler	23
Clinton'ın Vietnam çıkarması	24
Kurtuluş uğruna devrimci fedakarlık	25
Uluslararası hareket	26
Partiyi bekleyen görev ve sorumluluklar	27-28
Ekim Devrimi ve partinin yıldönümü etkinliği	29
Pratik faaliyetlerimizden	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/44 • 25 Kasım 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Zindan direnişlerinin Ölüm Orucu'na evrildiği ve 30. günleri çoktan geride bıraktığı bir süreçte, sınıf ve kitle hareketinde de hızlı bir yükselme yaşanmakta. Özellikle, KESK'in 11 Kasım Ankara mitingini takibeden günlerde, işçi-emekçi eylemlerinin sayısı her gün yükselen bir eğri çizmeye başladı.

Sınıf ve kitle hareketindeki bu gelişmenin, salt başına, ekonomik-demokratik hakların kazanımına götüreceğini düşünmek yanlış olacaktır. Kitle hareketindeki yükselme, genel siyasal süreçleri de (bu arada elbette zindan direnişlerini) derinden etkileyebilecektir. Etkileyebilmesi için gereken tüm çaba, şimdi, geç kalınmadan ortaya konulmalıdır.

Zaten F tipine karşı mücadelede, başından beri, sınıf ve kitle hareketindeki durgunluğun olumsuz etkilerinden, ve davanın mutlaka en geniş işçi-emekçi kitlelere maledilmesi zorunluluğundan söz edip durmuyor muyduk? İşte, sınıf kitleleri durgunluğu aşmakta. Siyasal saldırıları ve bu saldırıya karşı ölümüne direnişleri, eylemlilik durumundaki işçi ve emekçilerin gündemine sokmak için bundan uygun fırsat mı olur?..

Zindan direnişlerine tüm gücüyle yüklenen komünist faaliyetimiz, bunu, başını kuma gömme misali sürdürümez. Yükselen işçi-emekçi hareketi bir yana, F tipine karşı yürüttüğümüz devrimci faaliyetimiz bir yana, demek, sınıf devrimcilerinin bakışı olamaz.

Sadece eylem içindeki kitlelere zindan direnişleri gündemini taşımak için değil, sapkın sendikal önderliklerin elinde mücadelenin heba olup gitmemesi için, kitlelere mücadelenin devrimci yol ve yöntemlerini göstermek, kitlelerle birlikte devrimci sınıf mücadelesini öğrenmek için eylemlerin içinde, en önünde yer almak durumundadırlar.

Zindanlardaki yoldaşlarımız ve siper yoldaşları, sistemi içeriden sıkıştırırken, bizler de yükselen sınıf hareketinin dışarıdan sıkıştırabilmesi için çabalamalıyız. Ölüm Orucu'ndaki devrimci ve komünistlere en güçlü destek, sınıftan ve emekçi kitlelerden alınacak destek olacaktır.

Yoldaşlarımıza karşı görevlerimizle sınıfımıza karşı görevlerimiz, birbirinin karşısına konulabilecek şeyler değildir. Her ikisi bir arada ve birbirini etkiler-belirler konumundaki bu görev ve sorumlulukları bir arada ve aynı zamanda yürütmek gerekliliği tartışma götürmez biçimde kabul edilmeli ve gerekleri zaman geçirmeden yerine getirilmelidir.

Çıktı!... Kitapçılarda...

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurula düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, söz konusu örgüt yeni bir örgüte, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiyor ve böyle dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temelinde çözmek, ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böyledir.

Tam da bu noktada, karşımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorunuydu eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Fiyatı: 2.250 000 TL. (KDV dahil)

E K S E N Y A Y I N C I L I K

1 Aralık genel eylemi ve öncü kamu çalışanların görevleri

Taleplerin, en geniş işçi-emekçi kitleleri kucaklayacak tarzda formüle edilmesi zorunludur. Öncü işçi ve emekçiler, bu temel taleplerin alanlara taşınabilmesi için, eylemin işyerlerinde hazırlanılmasına önayak olmalıdırlar. Alanlarda kullanılacak görsel malzemelerin işyerlerinde hazırlanması, hem çeşitli taleplerin alanlara taşınabilmesinde, hem de tabanın hazırlanmasında etkili olacaktır. Greve doğru ilerleyen günlerde, konuya ilişkin basın açıklamaları, bildiri dağıtımları gibi etkinlikler de iş bırakmaya hazırlanmada önemli işlevlere sahiptir. Talepler ve eylemin amacı sadece karşı tarafa değil, özellikle kamu hizmet sektörleri söz konusu olduğunda, bu hizmetten yararlanan ve iş bırakma nedeniyle mağdur olabilecek emekçi kitlelere de anlatılabilir, onların desteği de alınmaya çalışılmalıdır. Eğitim sektöründe öğrenci ve veliler, sağlık sektöründe hasta ve yakınları gibi, çoğunluğunu yine işçi ve emekçilerin oluşturduğu muhatapların devlet tarafından eyleme karşı kışkırtılmasına fırsat verilmemelidir.

Kamu emekçileri 1 Aralık'ta iş bırakacaklar.

Bu eylemin; iş bırakma, iş yavaşlatma ve boykot gibi örgütlü mücadeleye "resmen" işten atma (ve ömür boyu kamu işyerlerinde çalışmanın önünü kapatma) cezası getiren bir yasanın ivedilikle çıkarılmaya çalışıldığı süreçte gündeme getirilmiş olması, önemini bir kat daha artırmaktadır.

Bu öneme tekrar dönmek üzere, hareketi iş bırakma düzeyine çıkararak sürece kısaca gözetmekte yarar var:

Öncelikle; son birkaç aylık süreç, sınıf ve kitle hareketinin yeni bir yükselme evresine girmekte olduğunun önemli işaretlerini ortaya koyuyor. Esasta parçalı bir seyir izlemekle birlikte, EXSA işçilerinin İstanbul yürüyüşünde, Yatağan termik santral işçilerinin direnişinde vb. ortaya çıkan güçlü dayanışma eylemleri de göstermektedir ki, eğilim birlikten, toparlanmadan yanadır. Bu eğilim sınıf ve kitle hareketine uzun yıllardır bilinç düzeyinde hakim olmakla birlikte, pratiğe geçirmekte çeşitli güçlükler yaşandığı biliniyor. Dolayısıyla, sorunun yine pratikte aşılması gerekiyordu, öyle de oluyor.

Kamu alanında, iller bazında ve sınırlı katılımlarla gerçekleştirilen basın açıklaması eylemlerinin ardından yapılan 11 Kasım mitinginin, içerikte ciddi zayıflıklar barındırmakla birlikte, güçlü katılımıyla kitle hareketine yeni bir soluk, güç ve cesaret aşıladığı görülmektedir. Mitingi takibeden günlerde sektörel ve yerel eylemliliklerde hızlı bir artış söz konusudur. Yükselme salt eylemlerin sayısında değil, niteliğinde ve birleşme eğiliminde de görülmektedir. Yargı çalışanları sektörel sorunlarının yanısıra, F tipi saldırısına karşı da görüş bildirebilmektedir. (Kimi sendika yöneticilerinin önceden de aynı görüşleri ifade edebilmesi ile, bunun kitle eyleminde ifade edilmesinin aynı önem ve etkiye sahip olmayacağı açıktır.) Sağlık çalışanlarının bir bölümü (doktorlar) bir genel iş bırakmayı gerçekleştirebilmektedirler vb...

Kamu hizmet sektörlerindeki bu hareketlenmeye paralel biçimde, sanayi kollarında da gelişmeler hızlanmakta, dayanışma eylemlilikleri güçlenmektedir. Henüz, kamu emekçilerinin 11 Kasım mitingi ve 1 Aralık iş bırakmasında olduğu gibi merkezi bir eylemlilik kararına yolaçmamış olsa da, kimi yerelliklerdeki dayanışma eylemlerinin de ortaya çıkardığı gibi, hareket, birliği tabanda sağlamaya başlamış bulunuyor. Bunun en anlamlı örneğini Yatağan termik santral işçilerinin direnişinde gördük. Dalaman ve çevresindeki maden işçilerinin santral işçilerinin direnişiyle dayanışma eylemlerinin, bölgesel önem ve etkisinin ötesinde, sınıf hareketi üzerinde yaratacağı etki son dörece önemlidir.

İstanbul'da Komsa grevi, Konrad Otel işçilerinin eylemi, Bursa'da Sümerbank Merinos işçilerinin eylemi, İzmir ve İstanbul

Tansaş işçilerinin yürüyüşü gibi, gününbirlik patlayan eylemliliklerin, sistemin artan saldırıları, bu saldırıların bu işletmelerde somutlanması ile doğrudan ateşlendiği ortada olmakla birlikte, her somut saldırının bir karşı direnişle karşılanabilmesinde, hareketteki genel yükselme eğiliminin yarattığı güven ve cesaret ortamının da etkili olduğu kabul edilmelidir.

Sınıf hareketinin bu etkileşim ortamına değindikten sonra, yeniden 1 Aralık'ta gerçekleştirilecek olan iş bırakma eylemine dönebiliriz. Üretimden gelen gücün anlam ve önemi, hem işçi ve emekçiler, hem sendika bürokratları ve hem de sermaye sınıfı ve devleti tarafından bilinir. Nitekim sermaye cephesi bunu her zaman gözetmektedir. Emek cephesinde ise bu önemin yeterince gözetilemediği, bu gücün gerektiği gibi kullanılmadığı ortadadır. Özellikle de toplu olarak ve uzun zamandır. Tek tek işletmeler veya en fazla sektörel bazda yaşanan grevler, gerek yalıtılmışlık nedeniyle, gerekse de grevlerin uygulanma tarzı yüzünden, üretimi esastan durduramamakta, dolayısıyla, bırakın sermaye sınıfını, o işletmenin patronunu dahi caydırıcı bir işlevi yerine getirememektedir. Bu zayıflığı ve sonucunda gelen kayıpları her grev ve direnişin somutluğunda yaşayan işçiler, sınıf dayanışmasının önemini ne denli yakıcı hissederseler hissetsinler, sonuçta birleşik gücün harekete geçirilebilmesinin yolu merkezi örgütlülüklerden geçtiği için, sendikaların birleşik eylem kararlarını beklemek durumunda kalıyorlardı. Saldırıların yoğunlaştığı, sorunların arttığı, dolayısıyla işçi ve emekçilerdeki bu beklentinin zorlayıcı bir talebe dönüştüğü koşullarda, nihayet sendikalardan ortak bir karar çıkmış bulunuyor.

Emek Platformu'nun imzasını taşıyan 1 Aralık toplu iş bırakma kararına hangi sendikaların ne kadar uyacağı tartışmalı olmakla birlikte, tabandaki yankısı şimdiden ortaya çıkmaya başlamıştır. 1 Aralık üzerine konuşma ve tartışmalar işçi ve emekçilerin ana gündemini oluşturmaktadır. Önemli olan da budur. Kitleler, hakların mücadeleye alınabileceği fikrinde ve toplu eylem kararında birleştikten sonra, sendikal alandaki zaafı aşmanın yolları da bulunacaktır.

Bugün, grevin en yaygın bir katılımı ve en etkin biçimde hayata geçirilebilmesi için yapılması gerekenlerle ilgilenilmelidir. Kimi işçi ve emekçilerdeki tereddütleri gidermek, birlik ruhunu güçlendirmek, kararlılığı artırmak, her işyeri bazında azami birliği sağlamak, öncü işçi ve emekçilerin sorumluluğundadır. İş bırakma ve sokak eylemlerine katılımı ilgili kararların toplu olarak alınması, sorunların toplantılarda tartışılması, tereddütlerin azaltılması ve birleşik gücün ortaya çıkaracağı özgüvenin artması için önemlidir. Bu toplantılarda aynı zamanda talepler üzerinde durulmalıdır. Çünkü Emek Platformu'nun taleplere ilişkin

açıklamaları doyurucu olmadığı gibi, birleşik gücü ifade etmeye de yeterli değildir.

Taleplerin, en geniş işçi-emekçi kitleleri kucaklayacak tarzda formüle edilmesi zorunludur. Memurları tasfiye yasası ve %10'luk ücret zammı gibi, özelleştirme ve işten çıkarmalar gibi kısmi sorun ve taleplerin yanısıra; IMF-TÜSİAD yıkım paketlerine karşı, eğitim ve sağlık gibi kamu hizmetlerindeki özelleştirmelere karşı, işsizleştirme ve örgütsüzleştirme saldırılarına karşı, kamu mallarının yağmalanmasına karşı daha genel talepler öne çıkarılmalıdır. Öncü işçi ve emekçiler, bu temel taleplerin alanlara taşınabilmesi için, eylemin işyerlerinde hazırlanılmasına önayak olmalıdırlar. Alanlarda kullanılacak görsel malzemelerin işyerlerinde hazırlanması, hem çeşitli taleplerin alanlara taşınabilmesinde, hem de tabanın hazırlanmasında etkili olacaktır.

Greve doğru ilerleyen günlerde, konuya ilişkin basın açıklamaları, bildiri dağıtımları gibi etkinlikler de iş bırakmaya hazırlanmada önemli işlevlere sahiptir. Talepler ve eylemin amacı sadece karşı tarafa değil, özellikle kamu hizmet sektörleri söz konusu olduğunda, bu hizmetten yararlanan ve iş bırakma nedeniyle mağdur olabilecek emekçi kitlelere de anlatılabilir, onların desteği de alınmaya çalışılmalıdır. Eğitim sektöründe öğrenci ve veliler, sağlık sektöründe hasta ve yakınları gibi, çoğunluğunu yine işçi ve emekçilerin oluşturduğu muhatapların devlet tarafından eyleme karşı kışkırtılmasına fırsat verilmemelidir.

Sistemin, yeni vergilerle banka soygunlarının yükünü işçi ve emekçilere yıkmaya, af tartışmalarıyla hücre saldırısına karşı cezaevlerinde başlayan direnişlerin üstünü örtmeye/hücreleri meşrulaştırmaya çalıştığı bir süreçte, 1 Aralık gibi bir genel eylem çok daha büyük bir önem taşımaktadır. 1 Aralık'ta sokaklara taşınan emeğin gücü, devrimci tutsakların ve tutsak yakınlarının mücadelesine de güç katacaktır. Sadece, talepleri için ayağa kalkan kitlelerin siyasal süreçlere karşı da daha duyarlı hale geleceği genel doğrusu nedeniyle değil, fakat sınıflar savaşında yeni cephelerin açılması, sistemin çok yönlü sıkıştırılması/kuşatılması nedeniyle de güç katacaktır.

Bir günlük bir iş bırakmanın sorunları çözeceğini, taleplerin kazanılmasını sağlayacağını kimse beklemiyor. Böyle olduğu halde, eylem kararı kitleler tarafından belli bir heyecanla karşılanıyorsa eğer, bunun bir başlangıç kabul edilmesi gerektiği de ortadadır. Dolayısıyla, devrimci-öncü işçi ve emekçilerin sorumluluğu 1 Aralık'la sınırlı değildir. Sonrasına da hazırlanmaları ve kitleleri hazırlamaları gerekmektedir. Tabandaki hazırlığın önemli ayaklarından biri ise, hala işyeri komitelerinin örgütlenmesidir. 1 Aralık eylemine hazırlık, taban örgütlülüklerinin oluşturulması ve güçlendirilmesi için de iyi bir fırsat olarak değerlendirilmelidir.

Süresiz Açlık Grevi eylemi ÖLÜM ORUCU'na dönüştürüldü!..

Ümraniye, Bursa, Çankırı ve Aydın hapishaneleri:

Süresiz Açlık Grevi eylemimizi 19 Kasım'dan itibaren ÖLÜM ORUCU'na dönüştürdük!

Kamuoyuna...

ÜMRANIYE, BURSA, ÇANKIRI, AYDIN hapishanelerinde kalmakta olan bizler, 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren değişik hapishanelerde başlattığımız Açlık Grevi eylemimizi daha önce kamuoyuna ilan ettiğimiz taleplerimiz karşılanmadığı için 19 Kasım 2000 tarihinden itibaren ÖLÜM ORUCU eylemine dönüştürdük. Taleplerimiz karşılanıncaya kadar ÖLÜM ORUCU direnişimizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz.

ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZİN TALEPLERİ:

- F Tipi Hücre Hapishanelerinin kapatılması
- 3713 Sayılı Anti-Terör Yasasının tüm sonuçlarıyla kaldırılması,
- Üçlü Protokolün iptal edilmesi,
- DGM'lerin kapatılması,
- Değişik tarihlerde Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur hapishanelerinde arkadaşlarımızın ölümlerinden ve ağır yaralanmasından sorumlu olanların yargılanması,
- Rahatsızlıkları sabit olan, '96 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli saldırılarda yaralanan ve tedavi edilmeyen arkadaşlarımızın salıverilmesi,
- İşkencecilerin yargılanması,
- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, baskılara son verilmelidir.

BİZLER BU TALEPLER İÇİN BEDENLERİMİZİ ÖLÜME YATIRDIK, BU UĞURDA ÖLECEK AMA HÜCRELERE GİRMEYECEĞİZ!

ÜMRANIYE Hapishanesindeki;

DHKP-C Davası Tutukluları: AHMET İBİLİ, AHMET ÖZDEMİR, ERGÜL ACER, YILDIZ GEMİCİOĞLU, ZEHRA KURTAY, ÜMÜŞ ŞAHİNGÖZ, ZEYNEP ARIKAN, GÜLAY KAVAK, MEHMET ZİNCİR, MUHARREM GENÇ, VELİ GÜNEŞ, HASAN PINAR, OSMAN OSMANAĞAOĞLU, ALIŞAN ŞANLI, ALİ RIZA DEMİR
TKP(ML) Davası Tutukluları: DURMUŞ KURT, MEHMET KEREM, CEM YILDIZ, ÖZGÜR AYRILMAZ, YAŞAR YAĞAN
TKİP Davası Tutuklusunu: SERVET PAKSOY

ÇANKIRI Hapishanesindeki;

DHKP-C Davası Tutukluları: Hasan Güngörmez, İrfan Ortakçı, Cihan Şeker, Temel Çağırtekin, Özgür Soner
TKİP Davası Tutuklusunu: Muharrem Kurşun

BURSA Hapishanesindeki;

DHKH-C Davası Tutukluları: ERDAL ARIKAN, MURAT ÖZDEMİR, MESUT ÖRS
TKP(ML) Davası Tutukluları: ORHAN BUDAK, A. İHSAN ÖZKAN, ERDAL ÇETİNKAYA, ALİ KÖÇMEN, ADİL KAPLAN, ÖZGÜR KOÇAK, YUSUF KARACA

AYDIN Hapishanesindeki;

DHKP-C Davası Tutukluları: SİNAN EREN, SUAT KARABULUT, BURHAN GARDAŞ

Ulucanlar-Ankara, Adana-Kürkçüler, Aydın, Bartın, Bayrampaşa, Buca, Bursa, Ceyhan, Çanakkale, Çankırı, Ermenek, Gebze, Malatya, Nevşehir, Niğde, Uşak, Ümraniye... Hapishanelerindeki Süresiz Açlık Grevini sürdüren Tutuklu ve Hükümlüler Adına;

Ahmet İBİLİ, Ökkeş KARAOĞLU, RESUL AYAZ

Çanakkale, Bartın, Gebze ve Malatya hapishaneleri:

Süresiz Açlık Grevi eylemimizi 22 Kasım'dan itibaren ÖLÜM ORUCU'na dönüştürdük!

Kamuoyuna...

ÇANAKKALE, BARTIN, GEBZE, MALATYA hapishanelerinde kalmakta olan bizler, 23 Ekim 2000 tarihinden itibaren değişik hapishanelerde başlattığımız Açlık Grevi eylemimizi daha önce kamuoyuna ilan ettiğimiz taleplerimiz karşılanmadığı için 22 Kasım 2000 tarihinden itibaren ÖLÜM ORUCU eylemine dönüştürdük. Taleplerimiz karşılanıncaya kadar ÖLÜM ORUCU direnişimizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz.

ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZİN TALEPLERİ:

- F Tipi Hücre Hapishanelerinin kapatılması
- 3713 Sayılı Anti-Terör Yasasının tüm sonuçlarıyla kaldırılması,
- Üçlü Protokolün iptal edilmesi,
- DGM'lerin kapatılması,
- Değişik tarihlerde Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur hapishanelerinde arkadaşlarımızın ölümlerinden ve ağır yaralanmasından sorumlu olanların yargılanması,
- Rahatsızlıkları sabit olan, '96 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli saldırılarda yaralanan ve tedavi edilmeyen arkadaşlarımızın salıverilmesi,
- İşkencecilerin yargılanması,
- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, baskılara son verilmelidir.

BİZLER BU TALEPLER İÇİN BEDENLERİMİZİ ÖLÜME YATIRDIK, BU UĞURDA ÖLECEK AMA HÜCRELERE GİRMEYECEĞİZ!

ÇANAKKALE HAPİSHANESİ:

DHKP-C Davası Tutukluları: FİDAN KALŞEN, AYŞE BAŞTİMUR, SEMRA ASKERİ, FATMA ERSOY, AYŞE EREN, NAZAN YILMAZ, KEMAL ALTINGÜL, TUNCAY BERBER, MUHARREM GÜZEL, DAİMİ ATEŞ.
TKP(ML) Davası Tutuklusunu: BERNA ÜNSAL

MALATYA HAPİSHANESİ:

DHKP-C Davası Tutukluları: ESMA ARSLANBOĞAN, Ş. MURAT ÖZTEN
TKP(ML) Davası Tutukluları: HAKKI ALPHAN, MAHMUT METE, Ali Ekber DOĞAN, HAVVA DOĞAN

BARTIN HAPİSHANESİ:

DHKP-C Davası Tutukluları: Mustafa Erkan Çetin, Ahmet Yılmaz, Hamit Süren, Ali Çolak, Cengiz Soydaş
TKP(ML) Davası Tutuklusunu: C. TAYYAR BEKTAŞ, ÖZGÜR SALTIK
TKİP Davası Tutuklusunu: RESUL AYAZ

GEBZE HAPİSHANESİ:

TKP(ML) Davası Tutukluları: NEBAHAT POLAT, YADİGAR BAYAR, ALİ RIZA DERMANLI, ÇETİN CAN.
TKİP Davası Tutuklusunu: DÜZGÜN ZENGİN, ŞADUMAN MUTLU

Ulucanlar-Ankara, Adana-Kürkçüler, Aydın, Bartın, Bayrampaşa, Buca, Bursa, Ceyhan, Çanakkale, Çankırı, Ermenek, Gebze, Malatya, Nevşehir, Niğde, Uşak, Ümraniye... Hapishanelerindeki Süresiz Açlık Grevini sürdüren Tutuklu ve Hükümlüler Adına;

Ahmet İBİLİ, Ökkeş KARAOĞLU, RESUL AYAZ

Bayrampaşa, Buca, Uşak, Ceyhan ve Ankara-Ulucanlar hapishaneleri:

Süresiz Açlık Grevi eylemimizi 25 Kasım'dan itibaren ÖLÜM ORUCU'na dönüştürüyoruz!

Kamuoyuna...

BAYRAMPAŞA, BUCA, UŞAK, CEYHAN, ANKARA-ULUCANLAR hapishanelerinde kalmakta olan bizler, 26 Ekim 2000 tarihinden itibaren başlattığımız Açlık Grevi eylemimizi daha önce kamuoyuna ilan ettiğimiz taleplerimiz karşılanmadığı için 25 Kasım 2000 tarihinden itibaren ÖLÜM ORUCU eylemine dönüştürdük. Taleplerimiz karşılanıncaya kadar ÖLÜM ORUCU direnişimizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz.

ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZİN TALEPLERİ:

- F Tipi Hücre Hapishanelerinin kapatılması
- 3713 Sayılı Anti-Terör Yasasının tüm sonuçlarıyla kaldırılması,
- Üçlü Protokolün iptal edilmesi,
- DGM'lerin kapatılması,
- Değişik tarihlerde Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur hapishanelerinde arkadaşlarımızın ölümlerinden ve ağır yaralanmasından sorumlu olanların yargılanması,
- Rahatsızlıkları sabit olan, '96 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli saldırılarda yaralanan ve tedavi edilmeyen arkadaşlarımızın salıverilmesi,
- İşkencecilerin yargılanması,
- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, baskılara son verilmelidir.

BİZLER BU TALEPLER İÇİN BEDENLERİMİZİ ÖLÜME YATIRDIK, BU UĞURDA ÖLECEK AMA HÜCRELERE GİRMEYECEĞİZ!

UŞAK HAPİSHANESİ:

DHKP-C Davası Tutukluları; SEVGİ ERDOĞAN, BERRİN BIÇKILAR, VİCDAN ŞAHİN.
TKP(ML) Davası Tutuklususu; GÖNÜL ASLAN.

BUCA HAPİSHANESİ:

DHKP-C Davası Tutukluları; MESUT AVCI, ABDULLAH BOZDAĞ, SERHAT KARADUMANLI.
TKP(ML) Davası Tutuklususu; CELAL ALPAY

ULUCANLAR HAPİSHANESİ:

DHKP-C Davası Tutuklususu; FATMA HÜLYA TÜMGAN
TKIP Davası Tutuklususu; HATİCE YÜREKLİ

BAYRAMPAŞA HAPİSHANESİ:

DHKP-C Davası Tutukluları; GÜLSEREN ÖZTÜRK, SUNA ÖKMEN, AYL A ÖZCAN, FIRAT TAVUK, AŞUR KORKMAZ, ALİ ATEŞ, RECEP CİNGİTAŞ, AYHAN KOÇ, İSMET ÜNVER, KADİR KAYA.

TKP(ML) Davası Tutukluları; MURAT TARGAY, HÜSEYİN ASLAN, ÖKKEŞ KARAOĞLU.

CEYHAN HAPİSHANESİ:

DHKP-C Davası Tutukluları; HALİL ÖNDER, MEHMET KAN, MURAT KIRSAY.

TKP(ML) Davası Tutukluları; ORHAN GÜL, HİDİR AÇIKEL.

TKIP Davası Tutuklususu; HAYDAR DEMİR.

Ulucanlar-Ankara, Adana-Kürkçüler, Aydın, Bartın, Bayrampaşa, Buca, Bursa, Ceyhan, Çanakkale, Çankırı, Ermenek, Gebze, Malatya, Nevşehir, Niğde, Uşak, Ümraniye...
Hapishanelerindeki Siyasi Tutuklu ve Hükümlüler Adına;
Ahmet İBİLİ, Ökkeş KARAOĞLU, RESUL AYAZ

Ölmelerini beklemeyeceğiz, biz de öleceğiz!..

Aylardan beri evlatlarımız ölecek dedik, gözaltına alındık, saçlarımızdan sürüklendik. İstiyorlardı ki; evlatlarımıza uygulanan zulme seyirci kalalım. Biz sahip çıktıkça daha fazla zulüm gördük. Ama asla sessiz kalmadık. Çünkü biz anaydık, babaydık. Nasıl susmamız beklenebilirdi ki?

En insani talepler için -ki, bu talepler herkesin kabul ettiği talepler olmasına rağmen- şiddete maruz kaldılar. Bir koğuştan istedikler diye katledildiler. Kolları kopartılıp köpeklerin ağzında gezdirildi. Ve bugün de haklarında dava açılıyor. Kırılan başlar, ayaklar, koparılan kollar şu taleplerden dolayıdır: (...)

Adaletsizliğin olduğu yerde adaleti istemek, işkencenin olduğu yerde işkenceye karşı olmak kadar haklı olan bir şey yoktur. Kim işkenceyi, adaletsizliği savunabilir? Biz tutsak aileleri olarak bu haklı direnişi desteklediğimiz için bedenlerimizi 20 Kasım'dan itibaren açlığa yatırdık. Açlık grevimiz evlatlarımızın talepleri kabul edilinceye kadar da sürecek.

Biz de evlatlarımız gibi öleceğiz ama asla hücrelere izin vermeyeceğiz.

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Anaların öfkesi katilleri boğacak!

23 Kasım 2000

Tutsak Aileleri

EK: TIYAD çalışanlarına yönelik polisin provokatif tavırlarını duyurmuştuk. Şimdi de ev sahiplerine TIYAD'a yer verilmemesi için baskılara devam ediyor. Şu da bilinmelidir ki evlatlarımızın sesini boğamayacağız.

Aileler de Süresiz Açlık Grevi'ne başladı...

“‘84’de ve ‘96’da olduğu gibi kazanan tutsaklar ve biz olacağız!”

Devrimci tutsakların cezaevlerinde başlatmış olduğu direnişe aileler de dışarıdan destek olmaya ve direnişi duyurmaya devam ediyorlar. Tutsak ailelerinin dışarıda başlattığı eylemlere bir yenisi daha eklendi. Ölüm Orucu'nun başlamasıyla birlikte aynı taleplerle tutsak yakınları da 21 Kasım'dan itibaren Süresiz Açlık Grevi'ne başladılar. Tutsak yakını ve sanatçı Haydar Bayar'ın evinde başlayan açlık grevi, cezaevlerinde başlayan açlık grevleri bitene dek devam edecek. 5 kişinin süresiz, geride kalan gönüllülerin ise 3'er günlük dönüşümlü başlattığı eylem kararlılıkla sürüyor.

Aşağıda devrimci tutsakların haklı talepleri için bedenlerini tereddütsüzce açlığa yatıran ailelerin mesajlarını yayınıyoruz:

Halise Ateş: Açlık Grevi'mizin nedeni açık. Çocuklarımızın ölmemesi için Ölüm Orucu talepleri kabul edilen kadar Süresiz Açlık Grevi'ne devam edeceğimiz bilinsin. Çocuklarımızı devlete öldürtmeyeceğiz. Yeni '96'lar, Ulucanlar istemiyoruz!

Özlem Kahraman: Çocuklarımız F tipine karşı Ölüm Orucu'na başlamış durumdadır. Biz aileler de süresiz açlık grevine başladık. Amacımız çocuklarımızı yaşatmak. F tiplerine karşı ve başlayan Ölüm

Orucu eylemi ile kamuoyu oluşturmak, bize sırtını dönenlere, yer vermeyenlere kararlılığımızı göstermek. '96 Ölüm Orucu'ndan dersler çıkarmak gerekiyor. Ölümler olmadan, şehitler vermeden, aktif olarak bir şeyler yapılması gerekiyor. Bizler onun için buradayız.

Zehra Kulaksız: F tiplerinin kapatılması, TMY'nin kaldırılması, Üçlü Protokolün iptal edilmesi taleplerini içeren SAG ve ÖO direnişini desteklemek, içeride ve dışarıda direnişi birlikte örmek ve tepkiyi örgütlemek amacıyla açlık grevine başladık. Tutsaklara yapılan saldırıyı, üniversitelere, halkımıza yapılan saldırıdan ayrı görmüyoruz. Zaferi kazanacağımıza inanıyoruz. Bedeller ödenmesi gerekiyorsa ödeyeceğiz. Kendine insanım diyenlerin sınavdan geçeceği zor bir süreç olacak.

'84'de ve '96'da olduğu gibi kazanan tutsaklar ve biz olacağız!

Yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın direnişine bir mevzi de bizler olduk...

Bedenlerimizi açlığa yatırdık!..

Himmet Ekinci

Genç yoldaşları olarak Habip ve Ümit yoldaşlara söz vermiştik. Bizlere bıraktıkları direniş geleneğini sürdüreceğiz. Devrettikleri bayrağı daha yukarılara taşıyacağız.

20 Ekim tarihinde hücre tipi cezaevlerine karşı TKIP, DHKP-C ve TKP(ML) tutsaklarının başlatmış olduğu SAG eylemi 30. gününde Ölüm Orucu'na çevrildi.

Ben de tutsak yakınları olan Halise Ateş, Zehra Kulaksız, Özlem Kahraman, Asibe Yılmaz ile birlikte ileriki günlerde ölüm orucuna dönüşecek süresiz açlık grevi eylemine 21 Kasım'da başladım. Ayrıca eyleme destek vermek amacı ile 10'arlı gruplar halinde 3'er günlük dönüşümlü açlık grevi başladı. Eylemimize tutsak yakını olan ve aynı zamanda sanatçı kimliği ile de tanıdığımız Haydar Bayar'ın evinde devam ediyoruz.

IHD başta olmak üzere çeşitli kitle örgütlerinden yer talep ettik. Fakat bu talebimiz şu ana kadar gittiğimiz kuruluşlar tarafından kabul edilmedi. Kiminin gerekçesi devletin baskı yapacağı, kimininki kapatılmaya neden olacağı idi. En ilginç, ilginç olduğu kadar da trajik cevap IHD'den geldi. Eğer açlık grevinin IHD'de yapılmasına izin verilerse, böylece bunun önünün açılacağı, herkesin IHD'ye geleceği ifade edildi.

Devrimci-demokrat kamuoyunda belli bir ilericiyi ve muhalif kimliği olan IHD'nin bu tutumunun nedeni gerçekten söylediklerinden ibaret midir? Bıçak kemiğe dayandığında bu geri adım niye? Bugüne kadar tutsak yakınlarının özverisi ve çabasıyla ayakta kalan IHD'yi bir kez daha tutsak yakınlarına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Faşizmin 20 yıldır saldırdığı ve teslim almaya çalıştığı zindanlardaki direniş geleneği, 2000 SAG ve ÖO eylemi ile yeni bir zaferi karşılamaya hazırlanıyor. Faşist devlet, devrimci irade karşısında 20 yıldır diz çöküyor, yine diz çökecek. Yine utanç verici bir yenilgi yaşayacak. Bunları devletin kendisi de çok iyi biliyor. Fakat başta devrimci tutsaklar olmak üzere bizlerden bedel istiyor. Bizler de yıllardan beri bedel ödüyoruz. Şimdi de hücre saldırısını püskürtmek için ödeyeceğiz. Yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın direnişine bir mevzi de bizler olduk. Bedenlerimizi açlığa yatırdık. Ama mücadelenin yükseltilmesi gereken önemli bir mevzi de sokaklardır.

Ölüm Orucu'nun başlamasıyla direnişi ve hücre saldırısını püskürtmeyi dışarıdaki işçi ve emekçilere maledebilmek, onların gündemine sokup mücadele etmesini sağlamak her zamankinden daha da yakıcı bir hale gelmiştir. Dışarıdaki güçlerin atılığa ve ataletle sürüklenmesi, zindanlarda ÖO'nda olan yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın ödeyeceği bedeli katbekat arttıracaktır. Her an bu bilinçle hareket edilmek durumundadır.

Son olarak söyleyeceklerim şunlardır; zindanlardaki direnişlerde hep yoldaşlarımızın yanında olmak istemiştik. Başladığımız SAG'la kendimi onlara daha yakın hissediyorum. Yanımda bulunan diğer SAG direnişçileri de oldukça coşkulu.

Genç yoldaşları olarak Habip ve Ümit yoldaşa söz vermiştik. Bizlere bıraktıkları direniş geleneğini sürdüreceğiz. Devrettikleri bayrağı daha yukarılara taşıyacağız.

Verdiğimiz sözü tutacağız yoldaşlar..

Başladığımız direnişimize ve 33. gününe gelen Ölüm Orucu Direnişi'ne tüm sendikaları, kitle örgütlerini ve duyarlı insanları destek vermeye çağırıyoruz.

Yaşasın SAG ve ÖO Direnişimiz!

Zafer bizim olacak, biz kazanacağız!

SAG ve ÖO konusunda öncü işçiler ve emekçilerle konuştuk. Tepkisini ortaya koymayanlar ölümlerden sorumlu olacaklardır!..

Kızıl Bayrak: Devletin F tipi cezaevleri saldırısı ve bunun karşısında devrimci tutsakların başlattığı SAG ve ÖO hakkında ne düşünüyorsunuz?

"Bu mücadelede zafer bütün işçi emekçilerin birliğinden geçer"

TÜMTİS'li işçi: Ben ÖO zamanlamasını yanlış buluyorum. Bu saldırıyı işçi ve emekçiler püskürtmelidir. Türkiye'de topyekûn saldırı var, topyekûn saldırıya karşı da topyekûn bir mücadele verilmelidir. Bu mücadelede zafer bütün işçi emekçilerin birliğinden geçer. Bu anlamda ancak bütün yollar denendikten sonra çözüm yolu olabilir.

"ÖO direnişçileri teslim olmamanın, ölümüne onurunu korumanın sembolüdürler"

BES'li kamu emekçisi: F tipleri, insanları cezaevlerinde ıslah etmek için değil kişiliğini ve bilincini yoketmek için özel tasarlanmış yerlerdir. Bunu kabul etmek mümkün değildir. Bizler de sendikalarda çalıştığımız için bizim de işten atılma, gözaltına alınıp hapse atılma riskimiz var. Bu durumda bir gün bizim de hücrelere girmeyeceğimizin bir garantisi yok. ÖO direnişçilerinin, teslim olmamanın, ölümüne onurunu korumanın sembolü olduğunu düşünüyorum.

"Bu süreçte bize önemli görevler düşüyor"

Belediye-İş üyesi bir işçi: Çok kritik bir dönemden geçiyoruz. Bir yandan, sistemin teşhir olduğu bu süreçte, devlet bankalar operasyonu ile kendini aklama ve organize olma çabası içinde. Bunun yanında bir yandan da, bu sistemin bir ürünü olarak ortaya çıkan çeteleri kurtarmak için af çıkarılıyor. Bir yandan da toplumsal muhalefetin baskısı var. Dolayısıyla da genel bir af yapılmış gibi gösteriliyor. Bir taraftan da devletin 12 Eylül'den bu yana vazgeçemediği devrimcileri hücrelere koyma hülyasını gerçekleştirme planlıyorlar.

Aslında bunun denemelerini daha önce de yaptılar. '84'de '96'da yaptılar. Ağır bedeller ödenerken bu saldırılar o dönemde püskürtüldü. Bugün bu saldırıyı daha kapsamlı olarak yeniden gündeme soktu devlet. Milyonlarca dolar harcayarak hücreleri yaptılar. Kamuoyunda bunun meşruluğunu sağlamak için çok çaba harcadılar. Ama Mayıs 2000'de hücrelere geçmeyi planlamalarına rağmen toplumsal baskı nedeniyle bunu hala hayata geçiremediler. Bu süreçte af tartışması ve yapılan operasyonların tozu dumanı içerisinde belli provokasyonları yaparak, devlet çetelerini kullanarak, bunu meşrulaştırma çabası içindeler. Devrimcileri hücrelere tıkmayı düşünüyorlar. İleriki süreçte yoksullaşmanın artacağı hesabını yapıyorlar. Bir yandan polis alırken, bir yandan da gelecek toplumsal muhalefetin önüne geçmek için hücreleri inşa ediyorlar.

SAG ve ÖO, devrimcilerin yine başvurmak zorunda kaldıkları bir yöntem. Toplumsal muhalefetin geri olduğu noktada devrimciler kendi bedenlerini açlığa yatırmak zorunda kaldılar. Verilen mesaj açık, ölümler ama hücrelere girmeyiz. '84 ve '96'da ödenen

bedelleri ödemeye hazırlar. Toplumsal muhalefetin uykusundan uyanması, taktığı at gözlüklerini çıkarması gerekiyor. Yeni ölümler olmadan muhalefetin bileşenleri hareketlenmek zorundadır. Bu açıdan 25 Kasım'daki cezaevleri ve insan hakları mitingi, eksikleri olmasına rağmen önemlidir.

Önemli bir eksiklikse, hem kamu emekçileri cephesinde, hem de işçi sendikaları cephesinde, bu körlüğün, vurdum duymazlığın resmi düzeyde bir sağırlığın egemen olması. Belli rahatsızlıklara rağmen bunun örgütlü olmayışı önemli bir handikaptır. Emekçilerin bir an önce buna duyarlılık göstermesi gerekli. Yoksa '96'dan ağır bedeller ödenecektir. Bu süreçte bize önemli görevler düşüyor.

Ne yapabiliriz? Şöyle başlayabiliriz. Emekçi tabanı kendine getirecek başlangıç olarak, işçi-emekçi sendikalarından biri başlangıçta pilot bölge seçilerek, bir açlık grevi başlatabiliriz. Ama kadrolardan ortak açlık grevine yatılırsa bunun arkası gelebilir. Süresiz dönüşümlü açlık grevleri yapılabilir. Sürece destek verilebilir.

Bugün ülkeyi soyuyorlar ve IMF'ye peşkeş çekiyorlar. Çeteleri kurtarmaya çalışıyorlar. Bankaları kurtarmak için milyarlarca dolar harcarlarken, tutup kamu emekçileri için yüzde 10 zam dayatıyorlar. Para yok deyip tutsakları tedavi etmediklerini, ihtiyaçlarını karşılamadıklarını biliyoruz. Ama bunun yanında trilyonlar harcanıp hücreler yapılıyor. Düzenin siyasal teşhiri için oldukça malzememiz var. Ama devrimci muhalefet bunu yeterince kullanmıyor. Bu nedenle muhalefet bir an önce kendini toparlamalıdır.

"Devrimci tutsakların ÖO'na yatmaktan başka bir çaresi kalmamıştı"

Haber-Sen üyesi bir emekçi: F tipi cezaevlerinin kimler için hazırlandığını, kimlerin konulacağını herkes biliyor. Toplumun ilerici güçleri, işçi ve emekçilerin öncüsü devrimciler içindir bu hücreler. F tipi tabutluk dediğimiz tamamen insanı yoketme izolasyonudur. F tipine karşı olmak tamamen bir insanlık sorunudur. Haklı bir mücadeledir.

Cezaevlerinde ve tutsak yakınlarının SAG ve ÖO'na yatmaları, bedenlerini ölüme yatırmaları, dışarıda insanların duyarsız olmalarından, halkın kendi sorunlarına bile sahip çıkmamalarındandır. DKÖ'ler tamamen içi boşaltılmış, ekonomik sorunları bile dile getiremeyecek hale gelmiştir. Devrimci tutsakların ÖO'na yatmaktan başka bir çaresi kalmamıştı.

Biz toplum olarak belleksiz bir toplumuz. Bunca katliamlar, bunca kayıplar, insanın insanca yaşamasını engellemek içindir. Bu bedeli işçi adına, emekçi adına, öğrenci adına devrimciler ödemiştir. Ödemeye de devam ediyorlar. Söyleyecek çok şeyler var. Ben dilimin döndüğü kadar tek bir şey söyleyeyim. Herkes F tipine karşı olmalı.

Bıçağın kemiğe dayandığı değil, kestiği bir süreçteyiz. Herkes sorumluluğunu bilmeli, bu insanların kimin için ve niçin öldüğünü düşünmelidir. Her kim, tepkisini göstermezse bu insanların ölümlerinden sorumludur. Ben suçlu olmak istemiyorum. İnsan olarak, bir emekçi olarak kendimi sorumlu hissediyorum. Daha fazla kaybedecek bir şeyim yok. Çünkü insanlığım gidiyor.

Köln Ford Fabrikası'ndan bir grup öncü işçi:**Devrimci tutsakların direnişini destekliyoruz!**

Her gün birkaç işyerimiz kapanmaktadır. İşsizlik çığ gibi büyümektedir. Esnek çalışma uygulaması biz işçiler üzerinde tam bir teröre dönüşmüştür. Bu yolla daha yoğun sömürülmekte, fiziki ve manevi olarak daha çok yıpratılmaktayız. Sosyal haklarımız her geçen gün biraz daha sınırlanmaktadır. Haklarımız için mücadele etmeye kalkıştığımızda ise karşımıza "iş için birlik" politikası ve polis devleti uygulamaları çıkartılmaktadır. Kısacası sermaye "globalleşme", "küreselleşme" yaygaralarıyla hayatı biz işçiler için her geçen gün biraz daha çekilmez hale getirmektedir.

Türkiye'deki sınıf kardeşlerimizin durumu bizimkisinden katbekat daha kötüdür. Yoğun iktisadi sömürünün yanısıra, milyonlarca işçi ve emekçi İMF'nin direktifleri doğrultusunda işsizliğe ve açlığa terk edilmiştir. Milyonlarca konutsuzdur. Yoksulluk ve sefalet her geçen gün daha da artmaktadır. Özelleştirme saldırısı ile

işçi-emekçi çocukları eğitimsizliğe mahkum edilmiştir. Hastalıklar kol gezmektedir. Fakat buna karşı işçi ve emekçiler her türlü sağlık hizmetinden yoksun hale getirilmiştir. "Mezarda emeklilik" yasası ile işçiler adeta diri diri mezara gömülmek istenmektedir. İşçi sınıfının mücadeleye elde ettiği tüm haklar bir bir ortadan kaldırılmaktadır. Bütün bunları faşist devlet terörü tamamlamaktadır. Grevler yasaklanmakta, işçi ve emekçilerin en sıradan hak talebi dahi polis terörü ile ezilmektedir. İşkence, gözaltı, tutuklama ve işçi sınıfının öncülerine dönük katliam politikası ise Türkiye'nin temel gerçeği olmaya devam etmektedir.

Devlet terörünün en çok yoğunlaştığı yerlerden biri de cezaevleridir.

Bugüne dek cezaevlerinde devletin baskı ve işkenceleri sonucu onlarca siyasi tutuklu yaşamını yitirdi. Devlet birçok cezaevinde katliamlar yaptı. En son olarak 26 Eylül 1999 yılında Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde planlı bir katliam gerçekleştirdi. 10 siyasi tutsak

vahşice katledildi, onlarca ağır biçimde yaralandı. Yapılan planlı bir katliam olduğunu TBMM'nin Cezaevleri İnceleme Komisyonu dahi kabul etti. Böylece devlet katliamcı olduğunu bizzat kendisi belgelemiş oldu.

Bu barbar devlet bununla da kalmadı, Ulucanlar katliamının birinci yılı bile dolmamışken, bu kez Burdur Cezaevi'nde tıpkı Ulucanlar'daki gibi, benzer yöntemlerle ve öldürmek kastıyla siyasi tutsaklara saldırdı, katliam provası yaptı.

Cezaevlerindeki siyasi tutsaklar düşüncelerinden vazgeçmedikleri, onurlarını savundukları ve teslimiyeti kabul etmedikleri için saldırıların boy hedefi haline getirilmiştir, bu nedenle katledilmektedirler. Siyasi tutsaklar günümüzde daha acımasız ve daha ölümcül bir saldırı ile karşı karşıyadırlar. Türkiye'nin gerici rejimi şimdi de tıpkı biz işçileri erken emeklilik yasası ile erkenden mezara gömdüğü gibi, onları tek kişilik

hücrelerden ibaret, adına F tipi dediği 'ölüm evleri'ne gömmek istiyor.

Türkiye cezaevlerinde yüzlerce siyasi tutsak bu zalimane uygulamaya karşı 20 Ekim'den itibaren Süresiz Açlık Grevi başlatmışlardı. Bu direniş 30. gününde Ölüm Orucu'na çevrilmiş bulunuyor. Devlet bu acımasız uygulamadan vazgeçirilmezse eğer, cezaevleri yeni ölümlere sahne olacaktır. Çünkü devlet kana ve katliama doymuyor.

Siyasi tutsakların tümü işçi ve emekçi çocuklarıdır. Onlara dönük saldırıları kendimize dönük saldırılar olarak görüyoruz. Devletin cezaevlerinde ölüm kusan politika ve uygulamalarını şiddetle protesto ediyor, siyasi tutsaklarla ve başlattıkları SAG ve ÖO direnişi ile tam bir dayanışma içinde olduğumuzu açıklıyoruz.

**Hücre tipi cezaevleri kapatılsın!
Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!**

**Köln Ford Fabrikası'ndan
bir grup öncü işçi**

Antakya'dan Tutuklu ve Hükümlü Aileleri:**"Ölüm Orucu Direnişi'nde evlatlarımızın yanında olacağız!"**

"F Tipi Tabutluklara" girmenin onursuzluk olduğunu çok iyi bilen evlatlarımız, ellerinde tek silahı olan bedenlerden başka bir şey olmadığı için "Süresiz Açlık Grevi"ne girdiler. 30. günden sonra ise ölüm orucuna dönüştüreceklerini söylemişlerdi. Ümraniye, Bursa, Çankırı ve Aydın hapisanelerinde Ölüm Oruçları başlamış durumdadır.

Çocuklarımız banka soymuyor, içerde insanlara işkence yapmıyor, soygunculuk, talan yapmıyor. Tek istedikleri, insan onurunu ellerinden alan hücrelerin kapatılması, arkadaşlarının tedavi edilmesi, savunma hakları önündeki engellerin kaldırılması, kısacası bu ülkenin özgür ve demokratik olmasıdır.

Biz aileler evlatlarımızın haklı mücadelesinde onların yanında olacak, onların sesi soluğu olmaya devam edeceğiz. Tıpkı evlatlarımız gibi bizler de bedenlerimizi devletin saldırıları karşısında siper edeceğiz. Daha önce olduğu gibi belki saçlarımızdan sürükleneceğiz. Belki de işkence göreceğiz. Ama yılmayacağız. Ölüm Orucu Direnişi'nde onların yanında olacağız.

Bu direniş aynı zamanda hak arayışında olan memurun, işçinin, esnafın, öğrencinin de hak alma mücadelesidir.

İnsanların katledilmesine, kollarının-bacaklarının kopartılmasına, operasyonda tecavüze uğramasına, tek kişilik hücrelerde iz bırakmadan tanıksız, kişiliksizleştirilerek yok edilmesine, bütün sosyal ilişkilerden kopartılmış olmasına karşıyım diyorsanız, bunun bir ahlak ve vicdan sorunu olduğuna inanıyorsanız; çocuklarımızın ölmesine izin vermeyelim, onların sesine kulak verelim. 25 Kasım'da Ankara'da yapılacak hücre karşıtı mitinge destek verelim.

Hücreler işkencedir izin vermeyeceğiz!

Evlatlarımız onurumuzdur, öldürtmeyeceğiz!

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Tutuklu ve Hükümlü Aileleri

Ölüm Orucu direnişçilerine:**Davamızı yüceltiyorsunuz!**

Dünyadaki ve ülkemizdeki gelişmeleri çok yakından izliyoruz. Özellikle de zindan cephesindeki gelişmeleri beynimizde ve yüreğimizde hissediyoruz. SAG Direnişi'yle birlikte bizleri adeta kendinize kilitlediniz. Her anımızı sizinle yaşıyoruz. Şimdi ÖO gibi büyük ve yüce bir direnişin içindediniz. Duygu ve inanç yüklüydünüz.

Faşist sermaye rejimi, sizin de belirttiğiniz gibi, size yönelik hücre saldırısıyla milyonları teslim almak istiyor. Ama bunu başaramayacaklar. Çünkü sizi teslim alamayacaklar. Ölümüne kararlılığınız karşısında da önünüzde diz çökmek zorunda kalacaklardır. Ezilen ve sömürülenlerin kurtuluş davasına leke sürmeyeceğinizi, davamıza yönelik saldırıyı bedenlerinizi siper ederek püskürteceğinizi, katiller sürüsü bir kez daha göreceklerdir. Onurumuz için canlarınızı siper etmiş bulunuyorsunuz. Sizin, partimizin ve davamızın önünde saygıyla eğiliyor, sizlere layık olduğumuzu bir kez daha haykırıyoruz.

Sarsıcı kararlılığınız ve adama ruhunuz karşısında büyük sorumluluklar duyuyoruz. Sesiniz olmak için didiniyoruz. İsviçre'de 20 Kasım gününden itibaren açlık grevinde bulunuyoruz. Siperdaşlarımızla yanyanayız. Yıllarca burada çalışan işçileriz. Kapitalist sömürüyü ve barbarlığı, kendi sınıf konumumuz

üzerinden de biliyoruz. Sizin ölüm kararlılığınız da bu sistemi hedefleyen sarsıcı bir çıkıştır. Önümüzde yürüyor, yol gösteriyorsunuz. Habip ve Ümit'in, şehit düşen siper yoldaşlarımızın ve sizlerin takipçisi olacağız.

Sizler yeni bir tarih yazıyorsunuz. Davamızı yüceltiyorsunuz. Milyonların gözleri üzerindedir. İsviçre sokaklarında İsviçreli demokrat, ilerici, aydın ve devrimciler arasında sizlerin sesi olacağız. Sizleri ve uğruna ölüme yattığınız davayı anlatacağız. Hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacak zaferi birlikte paylaşacağız.

Sizleri en içten devrimci yoldaşlık duygularımızla kucaklıyoruz.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

**Açlık grevindeki
TKİP'li işçiler/İsviçre**

Hekimler yurt çapında iş bıraktı

Hekimler özlük haklarının iyileştirilmesi, maaşlarının geçinebilecek düzeye yükseltilmesi, herkese eşit, ücretsiz ve nitelikli sağlık hizmeti verilebilecek bir sağlık sistemi için 22 Kasım Çarşamba günü tüm yurttan yarım günlük uyarı amaçlı iş bıraktılar. Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi'nin hazırladığı, "Hekimlerin Mali Haklarının iyileştirilmesine Yönelik Öncelikli Yasa Tasarısı"yla taleplerini somutlaştırdılar. Meclisten bu yasa tasarısına cevap gelmediği takdirde, Aralık ayında daha etkili eylemlere başvuracaklarını açıkladılar.

Önce TTB Merkez Konseyi üyeleri ile Tabip Odası başkanları, TTB Genel Merkezi önünde açıklama yaparak, 35 bin hekimin destek verdiği yasa tasarılarına meclisten cevap isteyeceklerini, hekimlerin de saat 12:00'den sonra iş bırakacaklarını, ancak acil, çocuk ve kronik hastalara verilecek sağlık hizmetinin kesintiye uğramayacağını duyurdular.

Ardından meclise doğru beyaz önlükleri ve siyah şemsiyeleriyle yürüyüşe geçtiler. Hekimler, üzerlerinde "Grevli-toplusözleşmeli sendika", "Hasta hakkı", "Etik ilkelere uygun hekimlik yapmak", "Geçinebilecek kadar ücret", "Sağlıklı yaşam hakkı" gibi taleplerin yazılı olduğu şemsiyelerini, "Haksızlık sağanağına karşı kendilerini korumak" için kullandıklarını açıkladılar. Güvenpark'ta şemsiye ve önlüklerini bırakan heyet daha sonra TBMM'ye giderek burjuva partilerin grup başkan vekilleriyle görüşüp "yasa tasar"larını ilettiler.

İstanbul

İstanbul Tabipler Odası'na bağlı hekimler SSK Okmeydanı Eğitim Hastanesi Başhekimliği önünde bir basın açıklaması yaptılar. Buradan SES üyeleriyle birlikte polikliniğe doğru "Sefalet ücretine hayır", "Sağlıkta işletme istemiyoruz" ve "Doktor hasta elele birlikte mücadeleye" sloganları eşliğinde yürüdüler. Burada hasta ve hasta yakınlarına "Hekimler uyarı eylemlerine neden başlıyor?" başlıklı bildirileri dağıttılar. Ardından tekrar başhekimliğin önüne döndüler.

Ankara

İşbirakan hekimler Numune Hastanesi önünde toplanarak "Toplum sağlığı ve özlük haklarımız için beyaz eylem" pankartı açtılar. Ankara Dişhekimleri Odası ve hemşirelerin de destek sunduğu eylemde, "Çetelere değil sağlığa bütçe" ve "Hastaneler halkın için satılmaz" sloganları atıldı. Hekimler niye çalışmadıklarını anlatan bildirileri hastalara ve hasta yakınlarına dağıtarak onların da desteğini aldılar. Ardından eylem hekimler, hastalar ve hasta yakınlarının katıldığı bir foruma dönüştürüldü.

Diğer iller

İzmir'de SSK Alsancak Dispanseri hariç bütün sağlık birimlerinde iş bırakıldı. Adana'da SSK Acil Servisi önünde iş bırakmanın nedenlerinin açıklandığı bir basın açıklaması yapıldı. Eskişehir'de Devlet Hastanesi önündeki açıklamayı Eskişehir-Bilecik Tabip Odası yaptı.

Bursa, Kocaeli, Bartın, Diyarbakır, Gaziantep'de de benzer şekilde iş bırakmalar ve basın açıklamaları gerçekleştirildi. Hasta ve hasta yakınlarına eylemin nedeni anlatılarak destekleri alındı.

KESK'in eylemlilikleri artarak sürüyor

KESK'in 2001 yılı bütçesine karşı ülke çapında başlatmış olduğu mücadele Samsun'da da artarak sürüyor. Bu amaçla Eğitim-Sen ve Enerji-Yapı Yol Sen Samsun şubelerinin geçen hafta yaptığı basın açıklamalarının ardından Eğitim-Sen 20 Kasım tarihinde imza kampanyası başlattı. KESK Samsun şubeleri şu an yoğun olarak 1 Aralık'ta yapacakları iş bırakma eylemine hazırlanıyor. Eğitim-Sen'in merkezi olarak 2 yerde kurduğu standlarda hem iş bırakma eyleminin çağrısı yapılıyor, hem de imza kampanyası yürütülüyor.

Kızıl Bayrak/Samsun

Tüm Bel-Sen Adana Şubesi'den protesto

KESK'in Ankara mitingi sonrası merkezi olarak aldığı, her şubenin 2001 yılı bütçesinin mecliste görüşüldüğü gün bir basın açıklamasıyla protesto yapma kararı, 20 Kasım tarihinde Tüm Bel-Sen Adana Şubesi tarafından da gerçekleştirildi.

Kamu emekçileri "Hükümet, IMF ve DB emriyle 11 Kasım'da Ankara Kızılay'da 100 bin emekçinin sesine kulak tıkadı. Hükümetin bu sesi duyması için 1 Aralık 2000'de üretimden gelen gücümüzü kullanacağız. IMF için değil halk için bütçe, sadaka değil toplu sözleşme, yaşasın grevli toplu sözleşmeli sendikal mücadelemiz, yaşasın Tüm Bel-Sen yaşasın KESK" diyerek açıklamalarını bitirdiler.

Kamu emekçilerine...

Zafer direnenlerin olacak!..

Merhaba!

Bugün 11 Kasım. Kamu emekçileri pankartlarıyla, sloganlarıyla Kızılay Meydanı'nı doldurdular. Coşkunuz zindanlara da yansıdı. Mücadelenizi destekliyor, başarılar diliyoruz.

18 Haziran'ı, 4-5 Mart'ı yaratan, Türkiye'de hala çalışanların bilinçli, mücadeleci, ilerici kesimini içinde barındıran kamu emekçilerinin yıllardır yükselttikleri mücadele son bir yıldır durağanlık yaşamış, IMF patentli saldırılar karşısında zayıf tepkiler verilmişti. Bugün bu durağanlık aşılmakta, kamu emekçileri yeniden öfkesi ve coşkusuyla alanları doldurmaktadır. Hep bir ağızdan, "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları yükselmektedir.

Bildiğiniz gibi IMF'nin hazırladığı "İstihdam programı" tüm işçi emekçilere yönelik bir saldırı programıdır. Bu programı hayata geçirmek için sermaye devletinin önüne koyduğu öncelikli hedeflerden biri, direnen devrimcilerin imha edilmesi ya da teslim alınmasıdır. Bunun için de F tipi denilen hücrelerin uygulamaya sokulmasıdır. Devrimci tutsaklar birçok kez ölümüne direnişlerle bu saldırıyı geri püskürtmüşlerdir. Son süreçte devlet hücreleri hayata geçirebilmek için zindanlarda açık katliamlara yönelmiştir. Ulucanlar vahşeti, ölürüz ama asla teslim olmayız kararlılığı ile yanıtlanmıştır.

Devletin hücre saldırısı hazırlıkları sürmektedir. Yok edilmek istenen işçilerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin gelecek umududur. Devrimci mücadelenin yükselmesini engellemektir. Biz her fırsatta F tipi denilen kişiliksizleştirme ve yoketme hücrelerine girmeyeceğimizi, devrimci kimliğimizden soyunmayacağımızı haykırdık. Bugün, ölümüne direnerek, tek kişi kalsak bile sağ olarak hücrelere girmeyeceğimizi daha güçlü bir biçimde haykırıyoruz. Bedenlerimizi silah olarak ölüme yatırmış bulunuyoruz.

20 Ekim tarihinde başlattığımız Süresiz Açlık Grevimiz, Ölüm Orucu'yla sürecek. Bugün direnişimizin 23. günü. Bizi ayakta tutan, zafere ve devrime olan inancımız ve bilincimizdir. Tarih her zaman göstermiştir ki, direnenler kazanmıştır.

Sermaye devletinin hücre politikası sadece zindanlara yönelik değildir. İçeride-dışarıda, işçiye, kamu emekçisine, tarım emekçisine, öğrenciye, kısacası üreten ve yaratan herkese. Biz bu saldırıya boyun eğmektense, tereddütsüz öleceğiz. Sizlerden, mücadele kararlılığımızı alanlara taşımamızı, direnişimizi desteklemenizi, taleplerimizi alanlarda haykırmanızı istiyoruz.

Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

**Ümraniye Zindanı
TKİP Dava Tutsakları
11 Kasım 2000**

Biz 1 Aralık genel grevine hazırız!

Çalıştığım okulda ilk hareketlilik, KESK'in 11 Kasım Ankara mitingini takibeden günlerde başladı. 60 civarında öğretmenin çalıştığı işyerimizde 10-15 civarında sendika üyesi bulunmakla birlikte, Eğitim-Sen'in örgütlü varlığından söz edilemez. Bu yüzden de, sadece 1 kişi, kendi başına mitinge gitmişti.

Hareketlilik dediğim, bu miting üzerine yapılan tartışmalarla başlıyor. Biraz da mitingin güçlü geçmesinin etkisiyle olacak, koskoca okuldan tek kişinin mitinge katılmış olmasından eziklikle bahsediliyor, böyle durumlarda birlikte davranmak gerektiği üzerine görüşler ortaya atılıyordu.

Çok geçmeden 1 Aralık iş bırakma kararı duyuldu. Sendikanın çağrısı asıldı. İşte asıl hareketlilik bundan sonra başladı. Artık hemen her tenefüs, 1 Aralık'taki iş bırakma üzerine görüşme ve tartışmalarla geçiyor. Kimi geçmiş eylemlerden anılar aktarıyor. Kimi yaşanan olumsuzluklar üzerinden öneriler getiriyor. Başlangıçta geçmiş deneyimlerin olumsuzlukları üzerinden tereddütlü olanların sayısı daha fazla iken, tartışma ve görüşmeler ilerledikçe bunların sayısı giderek azalıyor.

Bu tür gelişmelerin sadece benim çalıştığım okulla sınırlı, bize özgü bir durum olduğunu düşünmüyorum. Okulumuzdaki tablonun, genel durumu yansıttığından eminim. Sadece, çalışanlar üzerindeki baskının artması,

yoksullaşmanın derinleşmesi vb.'nin birikimi üzerinden değil, bu gelişmelerde Ankara mitinginin de büyük bir rolü olduğunu düşündüğümünden. Şöyle ki; miting, katıl(a)mayanlara dahi birlikten gelen gücü hissettirmiş, sadece katılanın olmanın sıkıntısını değil, orada olmanın gerekliliğini de yaşatmıştır. Bir sonraki eyleme, 1 Aralık iş bırakmaya şimdiden ve heyecanla hazırlanmanın arkasında, biraz da mitingin yarattığı bu güç duygusu yatmaktadır.

Sonuçta biz iş bırakma eyleminde fazla bir fire verecek gibi görünmüyoruz. En azından eylemi etkileyebilecek bir fire olmayacak bu. Görüşmelerden çıkan olumlu sonuçlardan biri de, bu eyleme yönelik hiçbir hayal kurulmaması. Hiç kimse 1 gün iş bırakma ile taleplerin elde edilebileceğini düşünmüyor. Sadece, her saldırıya suskunlukla boyun eğmenin insanca bir davranış olmadığı, insan olduğumuzun, dolayısıyla bundan böyle her şeye boyun eğmeyeceğimizin iktidara gösterilmesi gerektiği fikri genel kabul görüyor.

Biz greve hazırız. Bakalım iktidardakiler ne kadar hazır. 1 Aralık başlangıç, mücadele sürecek diyebildiğiniz taktirde, taleplerimizi de kazanırız, saldırıları da püskürtürüz. Buna inanıyorum.

Bir eğitim emekçisi

Tekel işçilerine açık mektup...

Bu mektup, şu an Ölüm Orucu'na çevrilmiş Süresiz Açlık Grevi direnişine katılmış bir tutsak tarafından 13 Kasım'da kaleme alınmıştır...

TEKEL işçileri, arkadaşlar!
Sermaye devletinin KİT'leri emperyalistlere ve onların yerli işbirlikçilerine peşkeş çekmesinin adı olan özelleştirmeden sizler de payınızı alıyorsunuz. Ve bunun bir adımı olarak yemekhanelerinizi özelleştirildi. Bu mektubu da bundan dolayı yazıyorum. Elbette amacım sizlere özelleştirmenin ne demek olduğunu anlatmak değil. Bu mektubu yemekhanelerinizi başlatan özelleştirmelere karşı başlatmış olduğunuz haklı ve onurlu mücadelenizi desteklediğimi bildirmenin yanısıra, hücre (F) tipi zindanlara karşı (kısa bir süre sonra Ölüm Orucu'na çevirmek üzere) başlatmış olduğumuz Süresiz Açlık Grevi hakkında bilgi vermek için yazıyorum.

İşçi arkadaşlar!

TEKEL'i bir bütün olarak özelleştirdiği takdirde büyük bir tepkiyle karşılaşacağını iyi bilen devlet, parça parça özelleştirir işinin daha kolay olacağını ve fazla tepki çekmeyeceğini düşünerek özelleştirmeye yemekhanelerinizi başladı. Sizler de buna gerekli cevabı vererek yemek boykotuna başladınız ve bunu devam ettireceğinizi söylüyorsunuz.

Bizlerse; bizlere onursuzluğun, boyun eğmenin, devrimci kimliğimizden soyunmanın dayatılması demek olan F tipi zindanlara karşı Süresiz Açlık Grevi'ne başladık. Direnişimizin 24. günündeyiz, yani 24 gündür şeker, su ve tuzla yaşıyoruz. Sizler taşeron gidene kadar eylemlerinizi sürdüreceğinizi, bunda kararlı olduğunuzu söylüyorsunuz. Bizlerse can pahasına hücreleri kapattıracağımızı, bu uygulamadan vazgeçilene kadar (belki de onlarcamızın şehit düşeceği) ölüm yürüyüşümüzü sürdüreceğimizi söylüyoruz.

Devlet özelleştirmeleri, KİT'lerin zararda olmaları, verimin düşük olması, yeni istihdam alanları açacağı vb. ile gerekçelendiriyor. Çoğu zaman bilinçli bir politikayla yarattığı, bazen de kağıt üzerinde rakamlarla oynayarak ortaya çıkardığı zararları bizlere ödetmeye çalışıyor. İki-üç işçinin yaptığı işi bir işçinin üzerine yıkmayı, onu iliklerine kadar sömürmeyi, verimliliğin artırılması için gerekli görüyor. Özelleştirmelerin işsizlik demek olduğunu ise, özelleştirilen işletmelerden binlerce işçi arkadaşımızın işten atılması bize öğretti.

Hücreleri ise içeriyi kontrol altına almanın gerekçesi, cezaevlerine huzur getirmenin aracı olarak sunmaya çalışıyorlar. Önce çetelere silah verip çatıştırıyorlar, sonra da "bakın hücreler gerekli" diyerek sizleri ve tüm sınıf kardeşlerimizi hücrelere razı etmeye çalışıyorlar.

Bir de bu "kontrol" sorunu var ki, bizim için esas önemli olan da o. Bu "kontrol"ün gerekçesini, bizzat başbakan "dışarıda asayışı sağlayabilmemiz için içeriyi kontrol altına almamız gerekir" diyerek açıklıyordu. Yani özelleştirmelerin, işten atmaların, sonu gelmez zamların, ülkeyi emperyalistlere ve onların yerli işbirlikçilerine parsellemenin yer aldığı İMF-TÜSİAD saldırı paketini hayata geçirmek için gerekliymiş hücreler. Bu da

demektir ki, arzuladıkları türden bir "huzur" hiçbir zaman gerçekleşmez. Çünkü güçleri bizleri hücrelere atmaya, devrimci kimliğimizden soyundurmaya ve sizleri yıldırma yetmez. Hücrelerin "cezaevlerine demokrasi getireceği"ne gelince, özelleştirmeler sizlere nasıl bir demokrasi getiriyorsa, hücreler de bize onun işkenceyle beslenmişini getirecektir.

Devlet sizleri özelleştirmeye razı edebilmek için hisselerin %20'sini sizlere vereceğini, bizlere hücrelere razı etmek için de 16. maddeyi kaldıracağını söylüyor. Bizler, bunun saldırının cilalanması, kaba bir aldatmaca olduğunun bilinciyle hareket ediyoruz. Bugün sizler özelleştirmeye, bizlerse hücrelere hayır diyoruz.

Arkadaşlar!

Sigara fabrikası işyeri temsilcisi Satılmış Benli, başlayan yemek boykotunu uyarı eylemi olarak değerlendiriyor ve "bundan sonra üretimden gelen güç kullanılırsa başarılı olur" diyor. Bunda çok haklı. Tek Gıda-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Taşkın Dündüğü da, "bizim bu tepkimiz yarın yapılması düşünülen özelleştirmeler önündeki en büyük engel olacaktır" diyor. Ve o da haklı.

Bize gelince, yapabileceğimiz uyarı kalmadı. Ulucanlar'da 10 devrimcinin ölümü ve onlarcasının vahşice yaralanması pahasına "hücrelere hayır" diye yükselen sesimizin; Burdur'da kol kopartan devlete karşı direnişimizin, ne pahasına olursa olsun hücrelere girmeyeceğimizin birer göstergesi olduğunu, devlet anlamak istemedi-hücrelerden vazgeçmedi. Biz de yapabileceğimiz son eylem olan Ölüm Orucu eksenli Süresiz Açlık Grevi'ne başladık 24 gün önce. Ve bizim başarımızın, hayata geçirilmeye çalışılan İMF-TÜSİAD saldırı paketinin yitirilmesinde büyük bir adım olacağını bilinciyle hareket ediyoruz.

Arkadaşlar!

Adına medya denilen ve son skandallarla ne menem bir şey olduğunu daha net gördüğümüz holdinglerin-devletin sesi büyük TV, gazete ve radyolar size, bize ve tüm emekçilerin mücadelesine kulak tıkıyor, görmezlikten geliyor. Aslında böyle yaparak bize "birleşmekten başka çareniz yok" diyorlar. Bizler de buna gerekli cevabı vermeli ve birleşmeliyiz. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" diyebilmeliyiz, demeliyiz.

Mektubumu bitirirken sizlere mücadelenizde başarılar diliyor, '96 SAG ve ÖO'nda 12 devrimcinin şehit düştüğünü hatırlattıktan sonra, sizleri açlık, sefalet, fazla mesai, düşük ücret, işsizlik ve en somut haliyle özelleştirme olarak karşınıza çıkan yaşamın hücreleştirilmesine karşı mücadeleye, bu mücadelede birleşmeye çağırıyorum.

**Yaşamın hücreleştirilmesine hayır!
Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!
Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya hayır!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Ümraniye Cezaevi'nden bir SAG direnişçisi

TEKEL işçileri özelleştirmeye baştan eylemli tavır aldılar

TEKEL fabrikalarında yaşanan özelleştirme oyunlarına karşı işçiler seslerini yükseltiyorlar. TEKEL fabrikalarının bazılarında yemekhanelerin taşeronlara verilmesinin ardından işçiler yemek boykotunun 15. gününde Tek Gıda-İş Sendikası Marmara ve Trakya Şubesi'ne bağlı TEKEL işçileri, 2000'e yakın bir katılımı İstanbul'da bir eylem gerçekleştirdiler. 23 Ekim'de Unkapanı'nda bulunan TEKEL Genel Müdürlüğü'nün önünde gerçekleştirilen eylemde, özelleştirmelere karşı Tek

Gıda-İş Sendikası "TEKEL üzerinde oynanan oyunları bozacağız!", "Özelleştirmeye hayır!" pankartı ve yine aynı içerikte birçok döviz taşıdı. İşçiler "Şalter incek bu iş bitecek!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Yemekhane bizimdir bizim kalacak!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganlarını coşkulu bir şekilde haykırdılar.

TEKEL Genel Müdürlüğü önünde Tek Gıda-İş Marmara Bölge Başkanı'nın okuduğu basın açıklamasında yemekhanelerde başlatılan taşeronlaştırma ve özelleştirme girişimlerini durdurmak için 15 gündür yemek boykotunda olduklarını, ancak idarenin vurdum duymaz bir tavır içerisinde olduğu belirtilirken, özelleştirmelerin tamamen halkın zararına olduğu halde mutlak doğruymuşçasına kanıksatılmaya çalışıldığı ve sendikanın bunun tamamen karşısında olduğu vurgulandı.

Basın açıklamasında ayrıca yemek boykotu eyleminin sıradan bir eylem olmadığı, olası tüm özelleştirmelerin önüne geçmek için yapılan bir eylem olduğu ve herkesin buna duyarlı olması gerektiği ifade edildi.

Basın açıklamasının ardından Tekirdağ'da bulunan Şarköy Şarap Fabrikası işçileri kısa bir süre daha eylem yerinden ayrılmayarak, kendilerinin 3 ay çalışıp 9 ay boş oturduklarını ve işçilerin bu şekilde çalıştırılmalarının hem fabrikanın hem de işçilerin hiçbir şekilde bundan kârı olmadığını söyleyerek seslerini duyurmaya çalıştılar. "Şarköy işçisi yalnız değildir!" sloganını haykıran işçiler kısa bir süre sonra yeniden süresiz işten çıkartılacaklar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tek Gıda-İş'ten Tekel işçilerinin özelleştirme

karştı eylemleri hakkında açıklama:

"Böylesi bir sistemi ancak aptallar ve hainler kabul edebilir"

Biz TEKEL işçileri, TEKEL işyerleri yemekhanelerinde başlatılan taşeronlaştırma ve özelleştirme girişimlerini durdurmak amacıyla 15 günden beri yemek boykotu eylemi sürdürüyoruz. (...)

15 gün boyunca, ülke çapında tüm TEKEL işyerlerinde yemek boykotu eylemi yaptığımız halde, yetkililerden çözüm arayışına ve uzlaşmaya dönük hiçbir tepki almamış olmamız, idarenin tek yönlü ve işçi iradesini yok sayan yönetim anlayış ve felsefesinin açık bir ispatıdır. (...)

Özelleştirme ve taşeronlaştırma karşıtı olarak başlattığımız bu eylem, ülke gündeminde gelişen sıcak olaylar karşısında haklılığını bir kez daha ortaya koymaktadır. Kaçak et, batan bankalar gibi ülkeyi sarsan skandalların tek sorumlusu, kamu yararı ve ulusal çıkarları gözetmektense, yoksul halkın sırtından birilerini sermaye sahibi yapmaya çalışan özelleştirme uygulamalarıdır. Vebali de bu kararları alanların boynundadır.

Et ve Balık Kurumu'nu özelleştirdiler, bu ülkenin sanayisine temel harcı koymuş olan Sümerbank ve Etbank'ı özelleştirdiler. Sonu ne oldu? Kelepir fiyatına, değerinin de altında sattılar, birilerini ucuza ve kolayına mal sahibi yaptılar, şimdi de kurtarmak için üste para ödeyecekler.

İşte mucize formülü dedikleri özelleştirme bu. Gözü kapalı, sorgusuz sualsiz, mutlak doğruymuşçasına kabul ettirmek istedikleri özelleştirme bu. Böylesi bir sistemi ancak aptallar ve hainler kabul edebilir.

Biz bu sisteme karşıyız. Yemek boykotu eylemimiz sıradan bir gelişmenin tepkisi değil, olası tüm özelleştirmelerin ve taşeronlaşmanın önüne geçmek, bundan önce yaşanan deneyimlerden ders alınması gerektiğine dikkat çekmek için yapılan bir eylemdir. (...)

Tüm yetkili ve ilgilileri doğrunun ve gerçeğin sesine kulak vermeye çağırıyoruz, TEKEL işçisinin hakkını arama yolunda her türlü meşru mücadele yöntemini kullanma kararlılığında olduğunun bilinmesini istiyoruz. Kamuoyuna saygı ile duyurulur.

**Tek Gıda-İş Sendikası
Genel Yönetim Kurulu
23 Kasım 2000**

Yatağan Termik Santralleri işçisi özelleştirmeye karşı direniyor!

Özelleştirme saldırısını püskürtmek için ne yapılmalı?

Yapılması gereken, özelleştirme saldırısına karşı ortaya konulan direniş kararlılığını sürdürmektir. Kurulu olan taban örgütlerine katılımı daha da güçlendirmek, sınıfa karşı sınıf duruşuyla sürece yüklenmektir. Enerji üretiminin devamlılığı sermaye açısından yaşamsal öneme sahiptir. Bundan dolayı maden işçilerinin de katıldığı üretimi durdurma, işletmeleri terketmeme kararlılığı büyük bir önem taşımaktadır.

National Pover, Pasificarp, Mimag ve Bayındır Holding şirketler grubundan oluşan konsorsiyum, Yatağan, Yeniköy, Kemerköy termik santrallerinin de içinde bulunduğu 10 termik santralin işletme hakkını devralmıştı. '97'de gerçekleştirilen bu özelleştirme, santral işçilerinin ve Yatağan yöresindeki kömür ocaklarında çalışan işçilerin özelleştirme karşıtı barikatına çarptı. Konsorsiyumu oluşturan emperyalist tekeller ve Bayındır kapitalisti direnişin kararlılığı ve militanlığı karşısında, "Asayiş sağlanana kadar işletmeleri devralmaktan vazgeçtik. Bu koşullarda santralleri çalıştıramayız" diyerek, işletmeleri terk edip kaçmışlardı.

Üç yıl önceki direnişin güçlü ve zayıf yanları

Yatağan işçisi özelleştirme saldırısını militan direniş hattıyla püskürtmüştü. Bunda, kömür ocaklarında çalışan Maden-İş üyesi işçilerinin direnişte fiilen yer almaları ve Yatağan emekçilerinin dayanışmacı tutumlarının rolü büyüktü. Bugün olduğu gibi o süreçte de işçiler, üretimi durdurup işyerlerini işgal etmişler, konsorsiyum temsilcilerinin girişini engellemek için barikat kurmuşlardı. Maden işçileri de üretimi durdurup, iş bırakma eylemine başlamışlardır. Maden işçilerinin saldırıyı kendilerine yapılmış olarak görmelerinin nesnel bir karşılığı vardı. Maden ocaklarında üretilen kömürlerin yüzde 80'i termik santrallerde kullanılıyordu. Bu nedenle konsorsiyumun ikinci hedefi maden ocaklarının işletmesini de ele geçirmektir. ÖİB de kömür ocaklarının özelleştirileceğini açıklamıştı. Üstelik ocakların özelleştirilmemesi durumunda termik santrallerinin kömür ihtiyacını ithalat yoluyla daha ucuza sağlayabileceği tehditinde bulunarak, işçilere sopa göstermeyi de unutmamıştı.

Direniş, jandarmanın pervasız terörüne, sorunun MGK gündemine götürülerek çözülebileceğini, MGK'nın ülkenin güvenliği çerçevesinde stratejik işletmeler olan termik santrallerin satışına izin vermeyeceğini iddia eden sendika bürokratlarına rağmen

kazanılmıştı. Zira işçiler "söz, yetki ve karar" süreçlerinin tek belirleyeni olma bilinciyle kendi taban örgütlerini oluşturmuşlardı. Direniş baştan sonuna kadar "direniş komitesi" yönlendirmişti. Doğrudan "direniş komitesi"ne bağlı olarak "dayanışma komitesi"de oluşturulmuş, ayrıca Yatağan yerelinde "özelleştirme karşıtı platform" da kurulmuştu. İşçilerin bu tutumu sendika bürokratlarını da basınç altına almış, onları direnişin kuyruğunda sürüklenmek zorunda bırakmıştı.

Yatağan direnişindeki kararlılık sermaye devletini duraksattı. Sendika bürokratları da daha ince argümanlarla saldırının önünü açmak zorunda olduklarını anlamışlardı. Yatağan direniş, genelde sermayenin saldırılarını, özelde özelleştirme saldırısını püskürtmek için örgütlü, birleşik ve militan mücadeleden başka bir yolun olmadığı yönünde işçi ve emekçilere verilmiş önemli bir mesaj niteliği taşıyordu.

Kazanımları korumayı başarmak için saldırıyı püskürten direnişin güçlü yanlarına dayanmak kadar, direnişin zayıflıklarını da açıkça ortaya koymak, nasıl aşılacağını netleştirip harekete geçmek önemlidir. Yaşanan deneyimlerden ders çıkarmasını bilmek, saldırıları çok daha güçlü bir tarzda karşılamada önemli bir rol oynayacaktır.

Yatağan direnişini zayıflatan etkenlerden birincisi, özelleştirme saldırısının niteliğinin, kapsamının sınırlı kavranmasıyla bağlantılıdır. Termik santrali işçileri özelleştirme saldırısının yıkıcı sonuçlarını işsizlikle sınırlı gördükleri oranda "iş güvencesi" talebini yükseltiyorlardı. Özelleştirmenin kapıya dayandığı koşullarda "iş güvencesi" ve "işsizlik sigortası" talebini yükseltmeleri elbette anlamlıydı. Zira sözkonusu olan 40 bin işçinin işsiz kalmasına neden olacak kapsamda bir saldırıydı. Özelleştirilen KİT'lerde çalışan işçilerin yüzde 60'ı işsiz kalmıştı. İşsizlik sigortası talebi de, böylesi bir sürecin işleme durumunda bir süre maaş alabilmek kaygısıyla bağlantılıydı.

Sorun, "iş güvencesi" ve "işsizlik sigortası" talebinin öne çıkarılmasından değil, bunun özelleştirmenin

gerçekleştiği koşullarda bağlantılı olarak dile getirilmesinden kaynaklanıyordu. Bunun sermayeye yeni manevra alanları açacağı açıktı. Zira termik santrallerinin ele geçirilmesinin ilk aşaması işçilerin özelleştirmeye razı edilmesidir. En son POAŞ'da olduğu gibi, sermayedarlar "rıza"yı almak için iş güvencesine de "evet" diyebiliyorlar. Nitekim sendika bürokratları da bu konudaki zayıflığı görmüş, iş güvencesinin sağlandığı koşullarda özelleştirmenin işçilere zarar vermeyeceğinden dem vurmaya başlamışlardı. Onlara bakılırsa, önemli olan "iş güvencesi"ymiş, "fabrikanın kimin tarafından işletildiği önemli değil"miş. Emperyalist tekeller de iş güvencesine karşı olmadıklarını, üstelik en az 5 bin kişiye daha yeni projelerle iş imkanı yaratacaklarını açıklamışlardı.

Yatağan direnişini zayıflatan ikinci etken ise, sendika bürokratlarının da destek verdiği, Yatağan Sanayi ve Ticaret Odaları'nın termik santrallerin kendilerine ve çalışanlarına satılması yönündeki talebinin işçilerin bir kısmı tarafından savunulmasıydı. Oysa KARDEMİR deneyimi ortadadır. İşçiler güya KARDEMİR'e sahip olmuşlardı. Sonra ne oldu? Bir yandan işletmenin daha verimli çalışması ve modernize edilmesi adına karın tokluğuna çalıştırılırken, öte yandan ellerindeki ortaklık hisselerini Öz Çelik-İş hainlerinin aracılığıyla yok pahasına tekelere satmak zorunda kaldılar. Kısacası sermaye "ölü fiyatına" verimli ve modernize edilmiş KARDEMİR'e sahip oldu.

Özelleştirme işsizliği, sendikasızlığı, esnek üretimi de içinde barındıran, emperyalist tekelere ve işbirlikçi tekelci burjuvaziye yeni kaynak yaratma saldırısıdır. Bu nedenle işçi sınıfının tüm kazanımlarını gasp etmeyi hedefleyen politik bir saldırı niteliğindedir. Özelleştirmenin kaçınılmaz sonuçlarından biri işsizliktir. Özelleştirme protokollerine "iş güvencesi"nin yazılmasının hiçbir pratik değeri yoktur. Daha dün istihdamı artıracakları teminatı vererek Petlas'ı satın alan Kombassan, 1200 işçiden 600'ünün işine son verdi. Kısa bir süre önce de özelleştirilen POAŞ'ta çalışan 2400 işçinin 1200'ü işten atıldı.

Militan direniş nedeniyle geri çekilen saldırı yine gündemde

Enerji sektörü stratejik önemi nedeniyle sermayenin iştahını hep kabarttı. Konsorsiyum üç yıl önce giremediği termik santrallere "tahkim" ihanetini dayanak yaparak tekrar girmeyi denedi. Yine Yatağan işçilerinin militan direnişleriyle karşılaştılar ve çareyi defolup

gitmekte buldular. Ancak emperyalist tekellerin termik santrallerin 20 yıl işletme hakkını elde etme hedefinden kolay kolay vazgeçmeyecekleri açıktı.

Sermaye devleti terörle, sendika bürokratları tepkiyi frenleme göreviyle yine konsorsiyumun hizmetine koştu. İşçiler bir kez daha devlet gerçeğini, "güvenlik güçleri"nin kimin güvenliğini sağlamak için kendilerine vahşice saldırdıklarını yaşayarak gördüler. Vahşi saldırı sonucunda biri ağır altı işçi yaralandı. Emperyalist tekellerin ve Bayındır Holding'in çıkarlarını korunayı varlık nedeni sayan "güvenlik" güçleri, direnişin bir parçası olma bilinciyle hareket geçen maden işçilerine de saldırdılar ve Maden-İş üyesi 6 işçi yaralandı.

Sendika bürokratlarına göre, "özelleştirmeye karşı durmak artık mümkün değil"miş, "önemli olan iş güvencesi"nin sağlanmasıymış!

İşsizlik, sefalet, örgütsüzlük, gelecekte yoksunluk özelleştirme saldırısının dolaysız sonuçlarıdır. Gelinek yerde bu demagogileri boşa çıkarmak görevi Yatağan işçilerinin omuzlarındadır. Bu demagogilerin belli bir karşılık bulduğu koşullarda, neler olabileceğini daha önceki özelleştirme deneyleri net olarak göstermiştir.

Termik santral işçilerinin direnişini Yatağan'da yaşayan işçi ve emekçilerin sahiplenme düzeyi 19 Kasım mitinginde bütün açıklığı ile bir kez daha ortaya çıkmıştır. 15 bin işçi ve emekçi özelleştirmeye geçit vermeyeceklerini ilan etmiş, İMF-TÜSİAD programına karşı direneceklerini haykırılmışlardır. Böyle bir atmosfer direniş açısından büyük bir güç, önemli bir imkandır.

Yapılması gereken, özelleştirme saldırısına karşı ortaya konulan direniş kararlılığını sürdürmektir. Kurulu olan taban örgütlerine katılımı daha da güçlendirmek, sınıfa karşı sınıf duruşuyla sürece yüklenmektir. Enerji üretiminin devamlılığı sermaye açısından yaşamsal öneme sahiptir. Bundan dolayı maden işçilerinin de katıldığı üretimi durdurma, işletmeleri terketmeme kararlılığı büyük bir önem taşımaktadır.

Yatağan işçileri saldırıyı bir kez daha püskürtmeyi başardıkları koşullarda, bunun işçi sınıfı açısından termik santrallerin özelleştirilmesinin engellenmesini aşan sonuçları ortaya çıkacaktır. Özelleştirme saldırısıyla yüzyüze bulunan onbinlerce işçi, bu saldırıyı püskürtmenin Yatağan işçileri gibi direnmekten geçtiğini görecekler ve kendi özgüçlerine olan inançları pekişecektir. Böyle bir gelişme ise, İMF-TÜSİAD yıkım programının ciddi bir şekilde darbelenmesinin zeminini düzleyecektir.

Enerji sektöründe direniş çizgisi güçlendirilmelidir!

özelleştirmeye karşı mücadelede denetimi tümüyle ellerine almalıdırlar. Öncü, mücadeleciler işçi ve emekçilerden kurulacak, gücünü şalter başındaki işçinin iradesinden alacak işçi-emekçi platformları bir an önce yaşama geçirilmelidir.

Öte yandan özelleştirme, sadece enerji çalışanlarını ilgilendiren bir sorun değildir. Toplumun tüm çalışan kesimlerini hedef alan topyekûn sermaye saldırısının bir parçasıdır. Bu nedenle, bir yandan sektör içinde işçi ve emekçilerin en geniş mücadele birliği yaratılmalı, diğer yandan sermayenin saldırılarına muhatap olan tüm emekçi kesimlerle ortak hareket etmenin, sermayeye karşı birlikte mücadelenin temelleri atılmalıdır. Yatağan halkının direniş desteklemesi, özelleştirme karşıtı mitinge omuz vermesi bu konuda belli adımlar atıldığını gösteriyor. Fakat saldırının boyutları düşünüldüğünde, bu kesinlikle yeterli değildir. Tüm ülkeyi Yatağan'a çevirmek, direnişin başarısı için ertelenemez bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Güçlü olan sermaye devleti değil bizleriz

Enerji sektöründeki işçi ve emekçiler, saldırıyı püskürtebilecek olanaklara, önemli bir mücadele deneyimine sahipler. Bütün mesele bu birikimin en hızlı ve etkin şekilde harekete geçirilmesi, direniş için gerekli örgütsel araçların ve politikaların yaratılmasıdır.

Ayrıca, özelleştirme karşıtı mücadelenin başarıya ulaşması için koşullar bugün düne göre uygundur. Sermaye iktidarı, tüm güç ve kararlılık gösterilerine karşın, siyasal istikrarsızlığın kısıyında gezindiğini artık gizleyemiyor. Hükümetin işçi ve emekçilerin gözünde hiçbir inandırıcılığı kalmamış durumda. Sermaye sınıfı, kapsamlı saldırısını toplumun siyasal desteğinden yoksun, İMF'ye uşaklığıyla teşhir olmuş bir hükümetle götürmek zorunda. Her an patlak verebilecek bir siyasal bunalım beklentisiyle diken üstünde oturuyorlar.

Buna karşılık işçi-emekçiler ülkenin her yerinde kaynaşma içerisinde. Birçok yerde direnişler, eylemler patlak veriyor. İşçi ve emekçiler her fırsatta hükümete ve İMF'ye öfkelerini dile getiriyor. En son Ankara'da kamu emekçileri 60 bin kişiyle miting yaptılar. 1 Aralık'ta ülkenin her yanında iş bırakma eylemi gerçekleştirilecek. Onbinlerce TEKEL işçisi günlerdir özelleştirmeye karşı yemek boykotu yapıyorlar. Hareketlenme içerisinde olanlar sadece işçi ve emekçiler de

değil. Hücrelere konulmak istenen devrimci tutsak yakınları, YÖK'ü üniversitelerden atmak isteyen gençlik, ekip biçtiği toprağı emperyalist altın tekellerinin yağmasından korumak için mücadele eden Bergama köylüleri de mücadele alanlarındadır.

Sermaye devletinin sokağa dökülen onbinlerce işçi ve emekçiye verebileceği hiçbir şey bulunmuyor. Bu nedenle, tıpkı enerji sektöründe olduğu gibi, en ufak bir hak arayışını pervasız bir terörle yanıtlamak, hücre tipi cezaevlerinin yapımını hızlandırmak, işçi-emekçilerin mücadelesinin önünü açabilecek devrimci örgütleri tasfiye etmek için her yola başvurmak zorunda. Fakat beklentilerinin aksine, bu saldırganlık onun daha fazla teşhir olmasına, işçi-emekçi düşmanı kanlı yüzünün ortaya çıkmasına hizmet ediyor.

Kısacası birleşik-militan bir mücadelenin koşulları her geçen gün daha da çoğalıyor ve yaygınlaşıyor. Enerji sektöründeki işçi ve emekçilerin omuzlarında, böyle bir mücadelenin etkin bir bileşeni olmak, onu büyütüp yaymak görev ve sorumluluğu var.

Enerji sektöründeki özelleştirme saldırısı kritik bir aşamaya girmiş bulunuyor.

Termik santrallerin ve kömür ocaklarının ihaleleri çok önceden yapılmış, yağmadan hangi sermaye gruplarının pay kapacakları belirlenmişti. Fakat hem işçilerin özelleştirmeye karşı kararlı ve militan direnişi, hem de bir takım hukuksal engeller nedeniyle, santrallerin devri bugüne kadar gerçekleştirilememiştir.

Hükümet yaklaşık iki yıldır, başta anayasa değişikliği olmak üzere gerekli hukuksal düzenlemeleri adım adım gerçekleştirdi. Şimdi ise özelleştirmelerin önünde kalan tek engeli aşmayı, bu işletmelerde çalışan işçilerin direnişini kırmayı, santralleri ihaleleri alan firmalara teslim etmeyi gündemine almış durumda.

Firma temsilcileri geçtiğimiz hafta, inceleme yapma bahanesiyle, Yatağan, Kemerköy ve Yeniköy santrallerine girmek istediler. Bir kez daha işçilerin direnişiyle karşılaştılar. Bu kez yeni olan ise, firma temsilcilerini işyerlerine sokmayan, santrallerin kapısında eylem yapan işçilerin üzerine yüzlerce askerın pervasızca salınmasıydı. İşçiler üzerinde tam bir terör estirildi. Birçok işçi yaralandı. Sendikacılar, işyeri temsilcileri ve direnişçi işçilerin bir kısmı gözaltına alındılar.

Sertleşen saldırıyı direniş büyüterek yanıtlamalıyız!

Bu da gösteriyor ki, sermaye devleti enerji sektöründeki özelleştirme saldırısında yeni bir aşamaya geçişin hazırlık ve provalarını yapmaktadır. Özelleştirme uygulamalarına rıza göstermeyen sektör çalışanları, bundan böyle devlet zoruyla, cop ve dipçikle sindirilmek istenecektir. Devlet şunu biliyor ki, enerji sektörü işçileri bugün özelleştirme karşıtı mücadelenin en diri güçlerini oluşturmaktadır. Dolayısıyla özelleştirme saldırısını her alanda daha rahat ilerletebilmek için enerji sektörü çalışanlarını sindirip teslim almanın hesapları yapılmaktadır.

Devlet terörü şu an için işçilerin direniş kararlılığını kırmış değil. Yatağan Termik Santrali işyeri temsilcisi, jandarma saldırısından sonra; "Bugün dayak yedik, yarın da yiyeceğiz. Ama dayak yiye yiye dayak atmasını da öğreneceğiz" demektedir ve kuşkusuz

bu bir kararlılığın ifadesidir.

Saldırıyı takip eden günlerde Yatağan'da hayli geniş katılımlı bir miting yapılmış, özelleştirmeye karşı direniş kararlılığı buraya da damgasını vurmuştur. Özelleştirme karşıtı mücadele bölge halkının da nispeten geniş bir desteğini almış bulunmaktadır.

Ancak bu olumlulukların önümüzdeki dönem daha da sertleşecek saldırıyı püskürtmede yeterli olacağını söylemek mümkün değildir. Enerji sektöründeki işçi ve emekçilerin, bir an önce, sermaye devletinin açık asker-polis terörüne dayanan yeni yönelimini boşa çıkaracak mücadele politikaları oluşturması gerekmektedir.

Asker ve polis sermaye devletinin hizmetindedir

İşçi ve emekçilere sürekli olarak polis ve askerın halkın hizmetinde olduğu yalanı söylenir. Oysa asker ve polis, sermaye sınıfının hizmetkârı olan, onun çıkarlarını savunan devletin kolluk güçleridir. Bu güçler şimdi de enerji sektörünün sermayeye peşkeş çekilmesinin önünü açmak, yani işçileri ezip sindirmek için görevlendirildiler. Enerji işçileri bundan böyle parmaklarını oynatsalar, devletin asker ve polisleriyle karşı karşıya kalacaklar. Bu nedenle işçiler asker-polis müdahalelerine karşı nasıl bir tutum takınacaklarını bir an önce netleştirmek durumundalar.

Asker ve polisin kimlerin çıkarlarının koruyucusu olduğu bilince çıkarılmadan, onlar karşısında diş diş bir mücadele göze alınmadan, direniş büyütmek ve kazanımlarla sonuçlandırmak mümkün olmayacaktır.

Direnişimize sahip çıkmak için işçi-emekçi platformları

Enerji sektöründe özelleştirme karşıtı mücadelenin bir diğer güncel sorunu, sendika bürokratlarının, uzlaşmacı-reformist akımların işçi-emekçiler üzerindeki hakimiyetinin sınırlandırılmasıdır. Sermaye devletinden, onun mahkemelerinden medet umanlar, işçileri mücadele için hazırlamak bir yana her fırsatta önlerinde barikat olanlar, koşulları giderek sertleşen süreçte daha da büyük sorunlara yol açacaklardır.

Sektördeki işçi ve emekçiler

İzmir'de işçi-emekçi eylemleri...

17 Kasım Cuma

Eğitim-Sen İzmir 1, 2, 3, 4, 5, 6 No'lu şubeleri tarafından Konak Meydanı'nda eğitime ayrılan bütçeye yönelik bir eylem yapıldı.

18 Kasım Cumartesi

Tez-Koop iş üyesi olan Tansaş işçileri, sendikalaştıkları için işten atılmaları nedeniyle İstanbul'a gitmeden önce, Konak Meydanı'nda bir basın açıklaması yaparak sorumluları protesto ettiler.

20 Kasım Pazartesi

Tüm Bel-Sen İzmir 1 No'lu şube tarafından Konak Meydanı'nda, 2001 yılı bütçesini protesto etmek için bir eylem yapıldı. Eyleme İzelman işçileri de Genel-İş 3 No'lu Şube pankartıyla katıldı.

22 Kasım Çarşamba

Kent AŞ'ne bağlı 18 işçi Karşıyaka Belediyesi'nce işten atıldılar. Bugüne değin sendika tarafından sürdürülen tüm girişimler sonuçsuz kaldı. Genel-İş 5 No'lu Şube'ye üye olan işçiler Karşıyaka Çarşı'da imza kampanyası başlattılar. İşçilerle beraber bildiri dağıtan Genel-İş Şube Başkanı Murat Hançer, "haksız yere atılan bu arkadaşlarımız işe dönünceye kadar eylemliliklerinin süreceğini" belirtti. İmza kampanyası ile bildiri dağıtımı birarada yapıldı ve halkın ilgisini çekti. "Yaşasın örgütlü mücadelelerimiz!", "İş yoksa barış da yok!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarının atılmasından sonra işçiler ve değişik kurumlardan temsilcileri dağıldılar.

2001 yılı yağma ve talan bütçesi uygulanıyor...

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı KİT'lerin satışının hızlanmasının startını verdi

İMF'yle imzalanan 3 yıllık stand-by anlaşmasının sonucu olan "ekonomik istikrar programı", IMF heyetinin 20 günlük Türkiye ziyaretiyle, yeni dönemdeki düzenlemelerle birlikte süratle uygulanıyor. IMF acı reçetelerini yazdığı "enflasyonla mücadele programı"nın üçüncü kez gözden geçirirken, 2001 yılı bütçesi, para programı, ödemeler dengesi, KİT'lerin finansmanı, özelleştirmelere ilişkin yeni düzenlemeler de yapıldı.

Ve ardından IMF heyeti; sosyal yıkım programının bir parçası olan IMF-TÜSİAD 2001 yılı bütçesini hükümetin önüne koydu. Sermaye devleti, heyetin burada olduğu süre içinde her harfi IMF'nin elinden çıkan bütçeyi hiç geçikmeden uygulamaya sokmaya başladı. IMF heyetinin uluslararası sermayenin çıkarları doğrultusunda hazırladığı 2001 yılı bütçesinin mecliste görüşülmesinin ardından, yeni saldırı programının uygulanmasına sermaye devleti hiç zaman kaybetmeden başlayıverdi.

Sermayenin kâr hırsı üzerinden planlanan 2001 yılı bütçesinden işçi sınıfı ve emekçiye her zaman olduğu gibi Türkiye kapitalizminin yaşadığı krizin tüm yükünü sırtlamak düştü. İşçiler ve emekçiler için işsizlik, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, tensikat, sosyal güvenceden yoksunluk, iş güvencesinin tamamen ortadan kaldırılması anlamına gelen özelleştirmelerin sistem için yakıcılığı daha da artarak karşımıza çıktı.

İMF heyetinin özelleştirmede ilk sırayı alan kâr marjı yüksek olan KİT'ler için hedeflediği reformların planlanan zaman diliminde tamamlanmamış olması, son ziyaretin gündem maddelerinden biriydi. Bir yıl önce yapılan stand-by düzenlemesinde belirlenen hedeflerin gerisinde kalınmış olması, IMF heyetinin yeni düzenlemeler getirmesine neden oldu.

Ve 2001 yılı bütçesinin mecliste görüşülüp "onaylanmasının" ardından, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı bir açıklama yaptı: "*Fondaki bankalar elden çıkarılacak, Telekom ve Türk Hava Yolları özelleştirilecek, bütçe dışındaki fonlar tasfiye edilecek...*" Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB), yıl sonunda 5.2 milyar dolarlık özelleştirme geliri hedeflemesine karşın, bunun sadece 2.7 milyar dolarını gerçekleştirebildi.

Bu ziyaretle özelleştirmeye ilişkin yapılan konsültasyonla yeniden yapılanma çalışmaları ele alındı. ve IMF-TÜSİAD hükümeti hiç geçikmeden yeni bir iyi niyet mektubu kaleme aldı. Aralık ayında IMF genel kuruluna sunulması beklenen iyi niyet mektubunun onaylanmasının ardından, yaklaşık 300 milyon dolarlık stand-by kredi dilimi serbest bırakılacak. Stand-by kapsamındaki gözden geçirme görüşmelerinin tamamlanıp, kamu bankalarının özelleşmesine ilişkin tasarının meclisten geçmesiyle de, IMF ve Dünya Bankası'ndan gelecek 1 milyar dolarlık kredinin önü açılacak. Böylece kamu bankaları özelleştirilecek! Fondaki 10 bankanın satılması ve kamu bankalarının özelleştirilmesinin ardından, 4 milyar dolarlık stand-by kredisi sermayeye akıtılacak.

Emperyalist-kapitalist sistem ve işbirlikçisi Türkiye burjuvazisi, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda eksik kalan özelleştirmelerin tamamlanması konusunda kararlı. İlk planda özelleştirilmesi gündemde olan ve bundan önceki süreçte KİT statüsünden çıkarılan Türk Telekom'un, ekonomik istikrar paketlerine göre bu yılın son aylarında özelleştirilmesi tamamlanacak.

İletişim, ulaşım, sağlık, enerji ve eğitim sektörlerindeki özelleştirmelerin son sürat bitirileceği, son ziyaretin temel gündem maddelerinden biriydi.

Ayrıca uygulanan ekonomik istikrar programıyla "istikrarlı" bir şekilde kârları eritilen KİT'lerin 2 katrilyon 316 trilyon olarak planlanan kârı, 700 trilyon olarak kalıyor. Özelleştirme amacı çerçevesinde KİT'lerin statülerinin değişmesi ile kârları azaltılacak KİT'lerin, 2001 yılında yapacağı net iç borçlanma ile maaş ve ücret ödemeleri 2000 yılının altında kalacak. Bunun da anlamı şu: % 0 zam dayatmasıyla özelleştirmeler öncesi emekçiler daha da yaşanılmaz bir yaşama mahkum edilecekler. Böylece özelleştirmelerin de zemini iyici döşenmiş olacak.

İMF'nin direktifleriyle özelleştirecek olan devlet bankaları ise, yeni çıkarılacak KHK'lar ile yasal düzenlemeleri bekliyor. Bunun içinse meclisten Vakıfbank'ın özelleştirilmesinin önündeki engeller bir çırpıda kaldırıldı. TBMM Genel Kurulu'nda kabul edilen yasayla bankanın sermayesinin yüzde 75'ni kapsayan hükümler kaldırıldı. Ancak hisselerin yüzde 25'i bundan önce özelleştirilebilirken, bunun önündeki engel de kaldırıldı. Ayrıca Halk, Ziraat ve Emlak bankaları, bulunacak uygun kılıfla KİT statüsünden çıkarılmadan, bir şekilde satışa çıkarılmaya başlanacaklar.

Böylesi süreçte yatağan termik santralinde, tekel'de özelleştirme karşıtı başlayan hareketlilikler ve sermayenin bu uygulamadaki kararlılığıyla karşı karşıyayız.

Komsa grevi sürüyor...

Komsa işçileri örgütlenme hakkını sonuna kadar savunmakta kararlı

İş güvencesi yasa tasarısı üzerine tartışmalarla birlikte artan işten çıkarmalar listesine, yakın bir süreçte Komsa işçileri de eklenmişti. Son dönemdeki toplu tensikat girişimlerinin çoğunda olduğu gibi, Komsa işçilerinin işten çıkarılma nedeni de yine örgütlenmeleri oldu. Komsa işçisi Birleşik Metal-İş'te örgütlenmişti. Dolayısıyla, işten çıkarma saldırısına karşı başlattığı direnişle sadece genel olarak örgütlenme hakkını değil, somutta örgütlediği sendikayı da savunmaktadır.

Ancak sendikanın da Komsa işçisini aynı kararlılıkla savunduğunu söylemek mümkün görünmüyor.

Daha da doğrusu, olayı kararlılık, niyet gibi öznel tabirlerle açıklamamanın imkanı yok, doğru da olmaz. Bu, Türkiye'de iyice oturmuş bulunan bir sendikal anlayışın tarzıdır. Grevci işçiler bu tarzı, "Sendika yasal grevden yana. Ancak böyle hak alınmıyor ki!" sözleriyle açıklamaya çalışıyor. Oysa Birleşik Metal'in şu an Komsa'da yürüttüğüne yasal grev demek bile doğru olmaz. 12 Eylül faşizminin iş yasalarında bile, grevdeki iş yerine işçi alınması yasaktır. Sendikanın bu tür girişimleri denetlemesi, engellemesi gerekir. Yasal grev, tüm inisiyatifini patrona devredip, grev mekanını terketmek değildir. Açık ki, bu tabir sendikacıların dilinde görev ve sorumluluklarından yan çizmenin bahanesi haline getirilmiş bulunmaktadır.

Çoğunluğu genç işçilerden oluşmakla birlikte, Komsa grevcileri örgütsel alandaki bu zayıflıkların farkında görünmektedirler. Nasıl farkında olmasınlar ki? Türedi bir taşeron firma adına işe alınan yeni işçiler, her gün grev gözcülerinin önünden, aynı fabrikaya, aynı tezgahların başına onların durdurduğu üretimi sürdürmek üzere geçmektedirler.

Grev başladığından bu yana, Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu hiçbir işletmeden hiçbir toplu ziyaret, hiçbir dayanışma eylemi gerçekleştirilmemiştir. Oysa, sendikanın önyak olması durumunda bunun işten bile olmayacağı açıktır.

Tüm bu zayıflıkların bir sendikal anlayışın ürünü olduğunu bilmek, bunu kabul etmek anlamına gelmemelidir. Bu anlayış bir yerinden kırılmak zorundadır. Kırılacak olursa, bu anlayıştan en büyük zararı gören sendika üyeleri, özelde de grev ve direnişteki işçilerdir.

Komsa grevcileri, farkında oldukları zayıflıklar konusunda sendikaya yüklenmeden, salt kararlılıklarına güvenerek grevi kazanımla sonuçlandırabileceklerini düşünmemelidirler. Kendileri gibi çok fazla örnek vardır. Ve ne yazık ki, inisiyatifin tümüyle sendikaya terkedildiği her durumda, sonuç, direnişin satılması olmuştur. Bu kez buna izin verilmemelidir. Komsa grevcileri gelecekte ellerine almalıdırlar.

Bu, sendikayı tümünden grevin dışında bırakmak demek değildir. Fakat onu görev ve sorumluluklarını yerine getirme konusunda zorlayıcı olabilecek bir örgütlülüğü, sendikanın denetimi dışında bir grev komitesini oluşturmak ve çalıştırmaktır.

Her grevin kazanımının ilk şartı, üretimin tümüyle durdurulmasıdır. Komsa'da yapılması gereken de budur. İçeri işçi alınması, şu ya da bu yolla, mutlaka engellenmelidir. Patronların devleti kolluk güçlerini Komsa patronunun emrine koşturabilir. Bunu her grev ve direnişte yapıyorlar da. Ancak pes edilmeyecekse, polis engelini aşmanın yolu da düşünülmesi, bulunmalıdır. Her türlü çatışmadan kaçınarak bir kavgayı kazanmak mümkün değildir.

Komsa işçisi bir bakıma şanslı bir dönemde greve başlamış durumdadır. Uzunca bir durgunluğun ardından, sınıf ve kitle hareketinin nihayet yeniden yükselmeye başladığı bir sürece girmiş bulunuyoruz. Bu sürecin tüm olumluluklarından, grevin güçlendirilmesi için yararlanılabilir ve yararlanılmalıdır. Sınıf mücadelesi bir bütündür. Birbirinden beslenerek ve birbirini etkileyerek ilerler. Komsa grevcileri eylemdeki sınıf kardeşleriyle elele-omuz omuza verirse, hem kendi öz gücüne hem de sınıfına güveni artacak, dolayısıyla zafere bir adım daha yaklaşacaktır.

“Enflasyonu indirdik” yalanı ve gerçekler

Bilindiği gibi; 1999-2002 arasında üç yıla yayılacak olan sosyal yıkım programının kitleler nezdinde güvenilirliğini artırma, herşeyin iyi olacağı beklentisini yaratma çerçevesinde sermaye propagandistlerinin en fazla sarıldığı argüman, “Son bir kez acı ilacı içeceğiz, ama böylece enflasyon canavarının belini de kıracağız” demagogisiydi. İMF-TÜSIAD programını uygulama yollarından biri işçi sınıfı ve emekçileri baskı ve zorla sindirmek, diğeri ise yalana ve çarpıtmalara dayalı demagogilerle kitleleri beklentiye sokma ve sersemletmektir. Sosyal yıkım programının tahrip edici sonuçlarının yaratacağı tepkinin frenlenmesinde sermaye devletinin sarıldığı temel argüman hep de “enflasyonun belini kırma” masalı oldu.

İşçi ve emekçileri kurtarmaktan bahsettikleri “enflasyon canavarı”, gerçekte emperyalist tekellerin ve yerli işbirlikçilerinin bilinçli bir tercihidir. Enflasyon emekçilerden sermayeye bir gelir aktarma mekanizmasıdır; onyıllardır işçi sınıfı ve emekçilerin alım gücünün minimize edilmesi hedefi doğrultusunda kullanıldı, kullanılıyor.

Enflasyonu düşürme iddiasının bir yılın sonunda ortaya çıkan sonuçları gerçeği tüm açıklığı ile ortaya koyuyor. Sermaye devleti işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin ücret artışlarında da, emekçi köylünün ürün baş fiyatlarını belirlenmesinde de, “hedeflenen enflasyon” politikası doğrultusunda “artış”ı dayattı. Yine “son bir kez daha fedakarlık yapacaksınız” masalına sarıldı. Çok zorlanmadan amacına ulaştı.

Reel olarak ortaya çıkan ciddi ücret kayıplarına rağmen sonuçlar ortadadır. Toptan eşya fiyatlarında (TEFE) yüzde 20, tüketici fiyatlarında (TÜFE) ise yüzde 25 olarak ilan edilen enflasyon hedefi aylarca önce boşa çıktı. DİE 2000 yılı sonu itibarıyla enflasyonun TEFE’de yüzde 40, TÜFE’de ise yüzde 50 olarak gerçekleşeceğini açıkladı. Mufakta gerçekleşen enflasyonun ise

gerçekte yüzde 70-80 olduğunu işçi ve emekçiler yaşayarak görüyor. Kimi burjuva kalemler bile bu açık gerçeği itiraf etmek zorunda kalıyorlar.

Bir an üç yıllık yıkım programı sonucunda enflasyonun tek haneli rakamlara indirildiğini düşünelim. Bu düşünün elbetteki bir faturası olacaktır. Böyle bir “başarı”nın yakalanması için bütçe açıklarının minimuma indirilmesi, bütçenin gelir-gider kalemlerinde ortaya çıkan eşitsizliğin giderilmesi, yani bütçenin denkleştirilmesi gerekir. Kapitalizm koşullarında böyle bir sonuca ulaşmanın iki yolu vardır. Birincisi, ekonomik bunalımın, ondan bağımsız olmayan bütçe açıklarının sorumlusu kapitalistlerin kârlarından fedakarlık ederek, neden oldukları krizin faturasını ödemeleridir. İkincisi ise, her zaman olduğu gibi krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilerin ödemek zorunda kalmasıdır.

Sermaye iktidarının sürdüğü koşullarda kapitalistlerin neden oldukları krizin faturasını ödemeleri eşyanın tabiatına aykırıdır. Bu ancak devrimci sınıf mücadelesinin burjuvaziyi çok fazla zorladığı koşullarda mümkün olabilir. Zira burjuvazi için iktidar herşeyin başıdır. Bundan dolayı iktidarını riske etmemek için devasa kârlarından bir parça “fedakarlık” yapmayı bir parça göze alabilir. Kaldı ki, enflasyonun düşürülmesine yol açıp açmamasından bağımsız olarak, bir yıllık uygulamaların işçi sınıfı ve emekçileri içine ittiği koyu sefalet, faturayı kimlerin ödediğini anlatmaya yeter de artar bile.

“Enflasyonla mücadele programı” çerçevesinde neler yapıldı? Ücretler yüzde 25 oranında budandı. Eğitim, sağlık ve emeklilik gibi sosyal harcamalara ayrılan pay, yüzde 50 oranında geriledi. Özelleştirme uygulamalarının ilk elden sonucu her zamanki gibi işsizlik oldu. Bu da yetmedi, personel giderlerinin en alta çekilmesi çerçevesinde, kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan

kaldırarak KHK gündeme getirildi.

Bu program enflasyonu düşürme adı altında şirin gösterilmeye çalışılsa da, işçi sınıfı ve emekçilere yönelmiş tarihin en kapsamlı ekonomik-sosyal yıkım programıdır. Uygulanabildiği koşullarda, bundan doğal olarak uluslararası sermaye ve işbirlikçisi Türk tekeli burjuvazisi büyük bir kazanç sağlayacaktır. Bütçe açıklarının azaltılması, borçların düzenli olarak ödenmesi yoluyla yeni kredi akışının güvenceye alınması, faizlerin düşürülmesi, varolan vergilerin yüzde 60 oranında artırılması, geçici vergilerin kalıcılaştırılması vb. uygulamaları içeren böyle bir programın işçi ve emekçilerin yaşamındaki karşılığı ise, iktisadi ve sosyal yıkımın daha da derinleşmesi olacaktır.

Burjuvazi durmadan yoksulluğun, sefaletin kaynağı olarak gösterdiği enflasyondan kurtuluşun ancak “acı ilacı son bir kez içmek”le mümkün olacağını

yineliyor. Onyıllardan beridir uygulanan İMF-TÜSIAD programlarının tümünde de, alınan kararların eksiksiz uygulanması durumunda herşeyin işçi sınıfı ve emekçiler açısından daha iyi olacağını iddia edildi. Oysa sonuçta emekçilerin durumu hep de kötüye gitti. Bu anlaşılır bir durumdur, zira yoksulluğun, sefaletin ve buna eşlik eden baskının kaynağı sermaye iktidarının ta kendisidir. Onun krizi yapısalıdır. Hiçbir “acı ilacı” onun çürümüş ve kriz üreten niteliğini değiştiremez. Acı ya da tatlı ilacı çürümüş sermaye düzenini tedavi edemez. Bu önlemler koyu bir zulüm ve sömürü demek olan düzenin yalnızca ömrünü uzatabilir.

Enflasyonu gerçek anlamda işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamından çıkarmanın da, sömürü ve sefaleti yok etmenin de biricik yolu, tüm bu kötülüklerin, yıkımın kaynağı sermaye iktidarını yıkmaktır.

Ambar işçisi sınıf kardeşlerime!..

Bu mektup, şu an Ölüm Orucu'na çevrilmiş Süresiz Açlık Grevi direnişine katılmış ambar işçisi bir tutsak tarafından 16 Kasım'da kaleme alınmıştır.

Merhaba arkadaşlar!

Ben de sizler gibi bir ambar işçisiydim. Şu anda Ümraniye Hapishanesi'ndeyim. Suçum, ağır çalışma koşullarına başkaldırmak. Yani düşük ücretle 12-16 saat çalıştırılmaya, hakarete, haksızlığa karşı gelmek ve bu uğurda mücadele etmek. Benim gibi binlerce kişi şu an zindanlarda. Zama, zulme, sömürüye başkaldırdığı için, “terörist” diye zindana atılmışlar.

Devlet bizleri hücrelere tıkamak için hiçbir masraftan kaçınmıyor. Bu uğurda, milyonlarca dolar harcadı, harcıyor. Kamu emekçileri “yüzde on” sefalet zammıyla açlığa mahkum edilirken, hücreler için milyonlarca dolar harcanabiliyor. Depremzedeler ikinci kışını da aç açıkta geçirip, soğuktan donarken, silahlanmaya milyonlarca dolar haccanabiliyor. Bir fabrikada işçiler sendika, sigorta ve insanca yaşamak için ücret talep edip örgütlendiklerinde, jandarma dipçiği, polis copu eksik olmuyor.

Bizler bu haksızlıklara karşı mücadele ettiğimiz için zindanlara atıldık ve şimdi de hücrelere sokulmak isteniyoruz. Yani anlayacağınız, sermaye devleti “dikensiz gül bahçesi” yaratmak istiyor. Neden? Milyonlarca işçi ve emekçinin sırtından geçinen bir avuç asalak daha rahat yaşasın diye!

Hergün televizyonlardan izliyorsunuz; “cezaevleri kanayan bir yara”, “devlet cezaevlerine hakim değil” gibi uydurma sözlerle, kamuoyunu ve emekçileri aldatmaya çalışıyorlar. Hücreleri lüks oteller gibi göstermeye çalışıyorlar. Televizyonlardan bunları yansıtmaya çalışıyorlar. Ancak asıl amaçları bizi devrimci düşüncemizden, inançlarımızdan soyundurup, kişilsiz, tepkisiz bir birey haline çevirmek. Bunu da, bizleri hücrelere birer ikiye koyup, etkisiz hale getirmek, yalnızlaştırmak ve en son olarak da teslim almak için yapıyorlar.

Bizler ise buna karşı, “ölürüz, hücrelere girmeyiz” şiarıyla, 20 Ekim tarihinden itibaren bedenlerimizi açlık grevine yatırdık. Eğer taleplerimiz kabul edilmezse, eylemimizi 30. günden sonra Ölüm Orucu'na çevireceğiz. Tıpkı '96 Ölüm Orucu'nda olduğu gibi. Şu anda açlık grevimizin 27. günündeyiz.

Sizlere üç kuruş maaş verip evinize hapsedenler, bizi hücrelere; herbirinizin üstüne 3-5 kişilik işi acımadan yıkanlar, bizi işkencelere; en küçük hak talebinde sizi işsizliğe mahkum edenler, bizleri onursuzluğa, teslimiyete mahkum etmek istiyorlar. Sadece bizi değil. Açlığa, sefalete başkaldırmayı, güzel bir dünya özlemini hücreye kapatıp, sonuçta yaşamı hücreleştirmek istiyorlar.

Ben ise bu mektubu içinizden biri olarak yazdım ve sizleri tüm bunlara karşı mücadeleye çağırıyorum.

Yaşamın hücreleştirilmesine izin vermeyelim, vermeyeceğiz!

SAG direnişçisi ambar işçisi bir tutsak

Kadını eve ve sermayeye köleliğe mahkum eden bu düzen yıkılmalıdır!

İşçi kadınların sorunları...

Beykoz Kundura'dan kadın işçiler fabrikalarının kapatılmasına karşı eylemler (1999)

Aycan Engin

çalışmaktadır. İmalat, hizmet, sağlık gibi işkollarında, özellikle özel sektörde çalışan kadın işçiler üzerindeki sömürü katmerlidir. Asgari ücrete ve her türlü çalışma koşullarına razı olmaları sermayeye sınırsızca sömürü olanağı sağlamaktadır.

Kadınların yoğunlukta çalıştığı işkollarında genç kadın ve bekar işçiler, metal sektöründe ise genelde lise mezunları tercih ediliyor

Genel hizmet sektöründe, fabrikaların yemekhane ve temizlik bölümlerinde orta yaş ve üzeri kadınlar tercih ediliyor. Bu işlerde çalışan kadınlar taşeron firma işçisidir. Çoğunun sigortası yoktur. Temizlik şirketlerinde çalışan kadınlar kısa süreli çalıştırılıyorlar (fabrikalardaki mesai saati bitiminden sonra 3-4 saat ve haftasonları).

Alınan aylık ortalama ücret 50 milyon lira civarında; sigorta yok, yol parası yok ve yemek işçilere ait. Bu tür işler ya ev kadınları tarafından eve katkı olarak yapılıyor ya da ikinci ek iş olarak. Sonuçta bu durum, orta ölçekli sermaye için düşük ücretle işçi çalıştırma imkanına dönüşüyor. Fabrika patronları da bu tür işlerde

kadrolu işçi çalıştırma yükünden kurtulmuş oluyorlar. Kadın işçilerin evli olanlarında, çocuk bakımı başlı başına bir problem haline gelmektedir. Birçok kadın işçi çocuğuna bakma zorunluluğu doğduğundan dolayı çalışmamaktadır. Kapitalist patronlar çocuğu olan kadını işçileri genellikle

tercih etmiyor. Hamile kadın işçilerin işten atıldıklarına ise sık sık tanık olunuyor.

Kadın işçilerin hamilelik izinleri olan, doğum öncesi ve doğum sonrası toplam 3 aylık süre tam olarak uygulanmıyor. Kadın işçilerin, doğumun ardından işe başlamalarından sonraki 6 aylık süre boyunca işyerinden bir saat erken ayrılma hakkı kullandırılmıyor. Hamilelik dönemlerinde anneye zarar verecek işlerde çalıştırma da sürüyor.

Sermaye kadın işçileri ucuz işgücü olarak kullanmaktadır. Fabrikalarda ve

Türkiye'de emekçi kadınların sorunları her geçen gün boyutlanmaktadır.

Fabrikalarda ve diğer iş

alanlarındaki işçi ve emekçi kadınların çok azı sendika ve derneklerde örgütlüdürler. Sendika yönetimlerinde ve temsilciliklerinde

ise kadınlar geri planda tutulmaktadır. Kadınların ağırlıklı çalıştığı dokuma ve tekstilde bile, temsilciliklerden yönetim kademelerine kadar erkek sendikacılar çoğunluktadır. Kadın işçilerin buralarda söz sahibi olamamasında kuşkusuz toplumsal baskılar rol oynamaktadır. Sendikal faaliyetlerde bulunan kadın işçiler, genellikle evlilikle bağı olmayan, aile baskısından kurtulabilmiş, öğrenim durumu belirli bir seviyenin üzerinde olanlardır.

Birçok sendikada kadınları örgütleyecek, faaliyet yürütecek kadın komisyonları yoktur. Varolanların çalışmaları ise sınırlıdır. Kadınların sendika yönetimlerine gelebilmeleri, yaşamlarındaki özveriye iki katına çıkarmalarına bağlıdır.

Sendikalarda örgütlü kadın işçi sayısı oldukça azdır. '96 yılında yapılan araştırmaya göre, 1.5 milyon çalışan kadının (bunun 580 bini imalat sanayisinde çalışmaktadır) ancak 161 bini sendikalara üyedir. Son dört yılda ekonomik krizden dolayı sermayenin ilk anda kapiya koyduğu kadın işçiler olduğu için, örgütlü kadın işçi sayısı daha da azalmıştır.

Kadınların %67'si özel sektörde %33'ü kamu kuruluşlarında

"Kadın işçilerin ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılma yasağı. Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadınların çalıştırıldığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları."

(TKİP Programı, Emegün Korunması, VII. Bölüm/7. madde, s. 49)

Birleşik Metal-İş'in '99 Mart'ında yaptığı "Çalışma Yaşamında Kadın" isimli paneller (ağırlıklı kadın komisyonundaki işçilerden oluşan bir panel) ilgili broşürden...

"Yaşamda etkin olabilmek için taleplerimiz"

Kadın çalışanlar olarak sorunlarımızı dile getirdikçe ne kadar fazla yol almamız gerektiğini de çok iyi anlıyoruz.

Yaşamın, üretimin, herşeyin yarısını oluşturan bizlerin konuşmalarımızı dert yanmadan çıkarmamız için bir şeyler yapmamız gerekiyor. Bu yapacağımız şeyler rastgele plansız etkinlikler olursa hiçbir yarar sağlamaz. Bu nedenle fabrikalarda, atölyelerde, bürolarda çalışan kadınların hepsini kapsayacak çalışma biçimleri oluşturmamız gerekmektedir.

Kadınların yaşadıkları sorunlarla erkeklerin yaşadıkları birbirinden ayrılamaz. Bütün taleplerimizi ancak erkeklerle dayanışma içinde gerçekleştirebiliriz. Bu ortaklık ile elde edeceğimiz taleplerimiz şunlardır:

- Annelik ve babalık ortak sorumluluk olarak ele alınmalıdır. Kadınların iş yaşamında başarıları için aile ve ev sorumluluklarını erkeklerle eşit üstlenebilecekleri olanaklar yaratılmalı. Annelik, çocuk bakımı izinleri gibi izinlerin erkeklerin de istediklerinde kullanabilmeleri sağlanmalıdır.

- Kriz ve durgunluk dönemlerinde kadınların öncelikle işten çıkarılmalarının önüne geçilmelidir.

- Cinsiyet temeline dayalı her türlü ayrımcılığın önüne geçilmelidir. Kadınların sendikalarda ve diğer kurumlarda aktif olabilmesi için onlara eşit olanaklar sağlanmalıdır.

- Çalışma yaşamında kadınlara eşit olanaklar sağlamanın yolu öncelikle eşit eğitim olanakları sağlamaktan geçer.

- Çalışma hakkıyla ilgili bütün düzenlemeler, kadınların ve erkeklerin eşit elde edebileceği şekilde yapılmalıdır.

- Yeni teknolojilerin kadınların çalışma yaşamının dışında kalması gibi olumsuz sonuçları en aza indirmek için, ayrıca genel olarak istihdam üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesi için sendikaların da içinde olduğu kurullar aracılığıyla denetlenebilmesi sağlanmalıdır.

diğer iş alanlarında kadın işçi ve emekçi sayısı gittikçe artmaktadır. Özel sektör kapitalistleri kadın işçileri özellikle tercih etmektedir. İstatistiklere göre kamu ve özel sektörde kadın ve erkek işçi oranı şöyledir:

Kamu sektörü :

Erkek: %92,1

Kadın: %7,9

Özel sektör :

Erkek: %79,9

Kadın: %20,1

Sendikalaşma hareketi kadın işçiler arasında başlangıçta tereddütlerle karşılanmaktadır.

Toplumda genel kabul gören erkek egemenliği, fabrikalarda da sendikal hareketi ilk etapta erkek işçilerden bekleme şeklinde kendisini göstermektedir. Fakat örgütlenme aşamalarında kadın işçiler de büyük fedakarlıklarda bulunmaktadır. Böylece üretimde erkek işçilerle birliktelik, mücadele de de omuz omuza olma bilincine dönüşmektedir.

Mevcut geleneksel aile yapısı kadın işçileri sendikalarda aktif duruma gelmesini engellemektedir. Bu konuda sendikalar da yeterli ilgiyi göstermemektedir. Bunu kırmak için öncü kadın işçilere önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir.

Kapitalizmde bilinçli olarak kadın emekçiler üzerindeki erkek egemenliği kutsanmaktadır. Çünkü geleneksel aile yapısı kadının sermayeye karşı mücadeleye katılmasının önüne duvarlar örmekte, sermaye bunu bilinçli olarak kullanmaktadır. Sendikalarda hakimiyet kurmuş bürokratlar da, bu düzenin erkek egemenliğini kutsayan ideolojisine uygun davranmaktadırlar.

Kadının eve ve sermayeye köleliğe mahkum edilmesinin temelinde kapitalist düzen gerçekliği yatmaktadır. Kadın işçi ve emekçiler, zincirlerini kırabilmek için, mücadelenin her cephesinde yerlerini almak zorundadırlar. Bu düzene başkaldırmadan, kadının ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüne son verilemez. Kadın ancak bu bilinçle vereceği mücadeleyle kimliğini ve özgürlüğünü kazanmayı başarabilecektir.

Partimizin programı kadın sorununu sınıfsal bir bakış açısıyla en özlü bir biçimde formüle etmiştir. Sorunun proletarya devrimi yoluyla sosyalizm koşullarındaki temelli ve biricik olanaklı çözümünü sunmakla kalmamış, bugünden **“Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!”** istemi ve şiarı altında güncel bir mücadele çağrısı da ortaya koymuştur (*Acil Demokratik ve Sosyal İstемler/VI. Bölüm/D maddesi istemleri, s. 48*). Yanısıra **“Emeğin**

*77 Eczacıbaşı İlaç Fabrikası grevinden grev gözçüsü kadın işçiler

“Korunması” sorunu çerçevesinde kadınlar için en acil ve öncelikle güncel istemleri formüle edilmiş, buna dayalı bir acil mücadele platformu sunulmuştur.

Tüm bunlar; genel planda kadının ezilmişliğine, tabii tutulduğu toplumsal haksızlıklara ve eşitsizliklere karşı, daha özel planda ise kadın işçilerin tabii tutulduğu çifte baskı ve sömürüye karşı sistemli bir faaliyet ve mücadele için bütünlüklü, kapsamlı ve berrak bir mücadele platformu sunmaktadır bize. Bunun hakkını veren bir kadın işçiler çalışmasını, genel sınıf çalışmamızın bir parçası olarak yürütmek, biz partili kadın ve erkek işçilerin temel önemde güncel görevlerinden biridir.

Kadın olmadan devrim olmaz!

Devrim olmadan kadın kurtulamaz!

“Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!”

“1-Kadının kurtuluşu: Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kararlı ve sistematik bir mücadele yürütülür. Eski toplumdaki miras fiili eşitsizliklerin giderilmesi için her alanda kadın lehine ayrımcılık gözetilir.”

“Analık toplumsal bir işlemdir. Kadının bundan doğan tüm hakları tanınır. Eski düzende kadını köleleştiren çocuk bakımı ve ev işleri toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülür.”

“TKİP kadının tarihsel ezilmişliğinin yarattığı fiili eşitsizliklerin tüm izleriyle silinmesinin yeni toplumun inşası ve yeni insanın biçimlenmesi eşliğinde uzun bir tarihi döneme yayılacağına bilincindedir. Bu bilinçle kadını köleleştiren ve aşağılayan ideoloji ve geleneklere karşı sistematik bir mücadele yürütür.”
(TKİP Programı, Türkiye devrimi, V. Bölüm/Toplumsal Sorunlar Alanında, s. 38)

Fabrikalarda taşeronlaştırmaya hayır!

Organize sanayi bölgesindeki bir fabrikada mutfak bölümünde çalışıyorum. Fabrika birkaç yıl önce yemek işini taşeron şirkete devretmiş. Biz mutfakta çalışanlar taşeron işçileriz. Fabrikanın vardiya programına göre bizler de vardiyalı çalışmaktayız. Çay ve yemek dağıtımı taşeron şirkete ait.

Mutfak bölümünde çalışanların çoğunluğunu biz kadın işçiler oluşturuyor. Her yerde olduğu gibi az sayıda işçiyle birçok işi bizler yükleniyoruz. Yemek dağıtımı, bulaşık, çay vb. Bütün bunlara personel bölümünün özel bulaşık işleri de dahil.

Aldığımız ücret ise asgari ücret. Mesailerimiz oldukça düşük hesaplanıyor. Yemekhane işçilerinin hergün muhatap olduğu yönetici dışında şirketle doğrudan muhatap olamıyoruz. Yöneticilerse talebe cevap veremiyor. Bazı sorunların (bunlar ekonomik sorunlardır) kendisini aştığını söylüyor. Bizleri ise, yüzünü bile hiçbir zaman göremeyeceğimiz, insanlara havale ediyor.

Yemek şirketi, bulunduğumuz fabrikada 10 ayrı hizmet veriyor. Fabrikayla bir yıllık sözleşmesi yakında sona erecek. Yemek fiyatlarında patronlar aralarında anlaşılırsa devam edilecek, aksi durumda yemekhanenin ayrılması, çalışan arkadaşların da kendini kapıda bulması demektir.

Yemek şirketi bir ay önce işçi arkadaşlara bir takım belgeler imzalatı. Sözleşme olmadan olası bir anlaşmazlığa karşı yemek şirketi bize, kağıt üzerinde şirket değiştirtti. Böylece yemek şirketinin ayrılması durumunda bizlerin bütün hakları yanıyor. Hepimiz yeni işçi olarak hiçbir hak talep edemiyoruz. Yönetici hiçbir açıklama yapma gereği duymadı. İmzalanan kağıtlar öyle kurnazlıkla hazırlanmışki, birçok arkadaş, yeni sigorta girişi diye belgelerin en altına konulan bir kağıdı imzaladıkları için, çalışırken geçirilen iş kazasında hiçbir hak talep edemeyecek ve tazminat isteyemeyecektir. Bizim iki arkadaşla birlikte uyarmamızdan sonra şaşkınlık geçirdiler, ama yapacak bir şey yoktu. Bilseydik imzalamazdık dediler. Kimisi de işten çıkarılmayı göze alamadı.

Aynı fabrikada genel temizlik işleri de bir başka taşeron şirkete devredilmiş öğrendiğim kadarıyla (organize bölgesinde bu tür uygulamalar yaygın).

Onların durumları bizden beter. Gün boyu koca fabrikayı bir kişi temizliyor, akşamları 2 kişi. Hafta sonu da (pazar günü) personel bölümlerinin temizliği yapılıyor. Aylık alınan ücret 50-60 milyon, bunun içinde yemek ve yol parası yok. Bizler kendimizi onlara göre biraz şanslı görüp teselli oluyoruz. Yol problemini fabrikanın servisleriyle halletmeye çalışıyoruz.

Mutfak bölümü çalışanlarıyla idari kadroda çalışanlar arasında büyük bir uçurum var. Hatta herhangi bir eşyaları koybolsun ya mutfak elemanları ya da temizlik şirketi elamanları çalmıştır deniyor.

Temizlik şirketinden bir kişi idari bölümden birinin kaybolan cep telefonundan dolayı işten atılmış. Ama cep telefonu daha sonra bulunuyor. Kaybolan bir kalemin suçunu dahi üzerimize atabiliyorlar. Kaybolan bir kalemde bir arkadaş sorumlu tutuldu, bizler de personel bölümünün mutfak işlerini yapmayı reddettik, yöneticiyle tartıştık. O bu olayı alttan almaya çalıştı. İdare amiri daha sonra bir yanlışlık oldu demekle yetindi. Öğrendiğimize göre bu tür olaylar taşeron şirketlerin gitmesi için yapılmış. Yapılan hizmette bir kusur bulamıyor, suçlamaya gidiliyor, ama bu fatura bizlere çıkartılıyor. Günah keçisi biz işçiler oluyoruz.

Fabrikalardaki taşeronlaştırma azgınca sömürünün ikinci bir halkasıdır. Genel hizmetler alanında bir şirkete bağlı taşeron işçilerin örgütlenmesi oldukça güç. Çünkü bir şirketin elamanları onlarca fabrikada çalışıyor. Kendi bölümümüz dışında hiçbirinin yüzünü göremiyoruz. Hangi fabrikalarda çalıştıklarını dahi bilmiyoruz.

Fabrikalarda taşeronlaştırmaya hayır!

Kızıl Bayrak okuru bir işçi/İstanbul

Operasyonel devlet ve op

Susurluk sonrasında 28 Şubat'ın nasıl bir işlev taşıdığını çok iyi bilen sermaye, bu tür operasyonlar olmaksızın meşruluk temelini yeniden sarsılabileceği, ölçsüz sömürü, talan ve soygun düzeninin ve buna dayalı programının tehlikeye girebileceği bilinciyle, iktisadi alanda da aynı biçimde hareket ediyor. Bu tür operasyonları, bir taraftan uyguladığı yıkım programına karşı yükselecek tepkileri perdeleyecek bir araç olarak kullanmaya çalışırken, diğer taraftan bunu sömürü ve soygun temellerinin zayıflamasına izin vermeyecek bir tarz ve yöntemle hayata geçirmeye çalışıyor. Bunlar sürmekte olan operasyonlara ilişkin ilk elden söylenebilecek gerçekler. Daha yakından bakıldığında ise, daha kapsamlı ve daha tanımlı bir dizi amacın işin içinde olduğu görülüyor.

Sermayenin istikrar arayışı ve yeniden yapılanma ihtiyacı çerçevesinde ve bizzat ordunun denetiminde yaklaşık dört yıldır kesintisiz olarak farklı biçimlerde ve farklı alanlarda bir dizi operasyon yürütülüyor. Takma isimlerle ve kampanyalar eşliğinde manşete çıkarılan operasyonlara neredeyse her ay bir yenisi ekleniyor. Operasyonlar, toplumun tek değişmeyen gündemi haline getirilmeye çalışılıyor.

Refah Partisi'nin hükümetten düşürülmesi, A. Öcalan'ın yakalanması ve Hizbullah'tan sonra peşpeşe sürdürülen operasyonlar (Matador, Ahtapot, Balina, Paraşüt, Kasırga, Buffalo, vs.), şimdi de bozulan iktisadi yapıya istikrar ve düzen, piyasaya ve kamuoyuna güven getirme vaadiyle sürdürülüyor. Görüntüye bakılırsa, "irticacılar" ve "bölücüler"den sonra bu kez devleti dolandıranlar, rantiyeciler, kaçakçılar, vurguncular, adi suç çeteleri çökertiliyor. Susurluk'tan hemen sonra devreye giren "temiz eller", bu kez başka pislikleri temizlemek için kolları sıvıyorlar, vb.

Dün sokaklarda karanlık dolaştıranların, bugün ortalıkta bir temizlik yapıldığı görüntüsünü dolaştırmaya başladığı çok açık. Temizliğin düğmesine basan karar merkezi de belli. Fakat görüntünün arkasında ne var? Örtülmeye çalışılan şey nedir? Yürütülmekte olan operasyonların kapsamı, sınırları nedir? Bunlar açıkta bırakılan sorular. Ancak "temizlik operasyonları"nın hiç de

görüntüye çıkarıldığı ve pazarlandığı gibi olmadığını görmek pek zor değil.

Tekelci sermayenin operasyonlara ve operasyonel devlete olan ihtiyacı

28 Şubat operasyonu ile sermaye devleti, ciddi güçlüklerle karşılaştığı yıkım programını uygulamada büyük bir olanak yakaladı ve bu olanağı kullanarak önemli bir mesafe katetti. Bu mesafeyi "operasyonel bir devlet" ihtiyacını karşılamaya bağlı olarak aldığı ve almaya devam ettiği bugün daha açık bir şekilde görülüyor. Operasyonel devletin merkezinde ise doğrudan ordu bulunuyor. En küçüğünden en büyüğüne, siyasal olanından iktisadi ve ideolojik olanına kadar bütün işler doğrudan ordu tarafından karar altına alınıyor, uygulanıyor ve denetleniyor. Siyasal alanda gerçekleşen bütün düzenlemeler, hala da 28 Şubat konsepti tarafından çerçevesi çizilen hedefler doğrultusunda bir biçim kazanıyor.

Susurluk sonrasında 28 Şubat'ın nasıl bir işlev taşıdığını çok iyi bilen sermaye, bu tür operasyonlar olmaksızın meşruluk temelini yeniden sarsılabileceği, ölçsüz sömürü, talan ve soygun düzeninin ve buna dayalı programının tehlikeye girebileceği bilinciyle, iktisadi alanda da aynı biçimde hareket ediyor. Bu tür operasyonları, bir taraftan uyguladığı yıkım programına karşı yükselecek tepkileri perdeleyecek bir araç olarak kullanmaya çalışırken, diğer taraftan bunu sömürü ve soygun temellerinin zayıflamasına izin vermeyecek bir tarz ve yöntemle hayata geçirmeye çalışıyor. Bunlar sürmekte olan operasyonlara ilişkin ilk elden söylenebilecek gerçekler. Daha yakından bakıldığında ise, daha kapsamlı ve daha tanımlı bir dizi amacın işin içinde olduğu görülüyor.

Daha büyük bir mesafe alabilmek için, istikrar önlem ve uygulamalarının hem süreklileşmesi hem de en güvenilir eller tarafından doğrudan iktisadi alana doğru genişletilmesi gerekiyor. Bugünkü koşullarda bu tür operasyonları MGK zoruyla birarada duran hükümet bileşenlerine bırakmak ciddi riskler taşıyor. Üstelik, sürmekte olan operasyonların bir ucu da hükümet partilerine ve birazdan göreceğimiz gibi devletin en üst yönetim kademelerine kadar uzanıyor. Bu isimler biliniyor olsa bile tabii ki açığa çıkmayacak, açığa çıksa bile yargılanmayacaktır. Tıpkı Susurluk'ta olduğu gibi.

Bunlar, sermayenin operasyonel devlete duyduğu ihtiyacın yalnızca Susurluk sonrası ortaya çıkan siyasal tabloya müdahaleyle sınırlı olmadığını, bunun ötesine taşan ve sürece yayılan bir boyut kazandığının dolaysız kanıt ve göstergeleridir. Batık bankalara, yolsuzluklara ilişkin operasyonların bizzat ordu tarafından atanan kurmaylardan oluşturulan bir komisyon tarafından ve aylarca yapılan hazırlık ve değerlendirmeler sonucunda başlatıldığının yine ordu sözcüleri ve onun medyadaki görevli kalemlerince kamuoyuna duyurulması, mevcut istikrarsızlık tablosunun sürdürüğüne dair bir güvensizliğin tescilidir aynı zamanda. Öbür taraftan bu operasyonlar, asıl iktidar odağı olan ordunun siyasette tuttuğu belirleyici konumunun meşrulaştırılmasına hizmet

ediyor. Son bir nokta, Susurluk'ta açığa çıkan devletteki çeteleşme gerçekliğini örten becerikli elin, bu aynı işi, tekelci sermayeyi zorlar hale gelen kara para-vurgun ve yolsuzluk ekonomisinde de yapabileceği, yapması gerektiğinin açığa çıkması olmalıdır. Operasyonlarda öne çıkarılan figüranların seçiminde bile (Zekeriya Temizel ve Saadetin Tantan) buna dikkat edildiği gözleniyor.

Giderek iktisadi-mali alana yayılarak sürmekte olan toplam operasyonlar, sermayenin bu ihtiyacının toplumun geniş kesimleri tarafından onaylanması için birer dolgu malzemesi olma işlevi de görüyor, böyle kullanılıyor. Fakat yukarıda da değinildiği gibi, bu operasyonlardan yansıyan gerçekliğin yalnızca bir yüzü... Diğer yüzünde ise, emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin istikrar programı adı altında sermayenin soygun ekonomisinin orta vadede güvenceye alınması planları var.

Daha istikrarlı bir sömürü ve soygun cenneti için temizlik

Yıllardır devletin hizmetinde semirip büyüyen ve işlevsiz kaldıkça kendileri için çalışırken devleti zora sokan bir takım mafya artıkları-çeteler ve Hizbullah gibi örgütlerin tasfiyesi ile, son operasyonların muhatabı olarak öne çıkarılan rantiyer bir kesimin tasfiyesi, aynı hedefin birbirleriyle ilişkili parçaları olarak, birbirlerini farklı düzlemlerde tamamlıyor. Farklı bir kullanım alanı olan Hizbullah bir yana bırakılırsa, şimdi tasfiyesine girilen rantiyeci-vurguncu kesim ile çetelerin organik ilişkiler içinde olduğu zaten biliniyor... Tıpkı her iki kesimin devletin kucağında, onun olanaklarıyla semirmesi gibi, devletin tıpkı çeteleri kullanarak kendisini aklamaları gibi, sermaye iktidarı şimdi de orta ve uzun vadede, çaldığı minareye iyi kılıf uyduramayan vurguncu rantiyer-türedi bir kesimi tasfiye ederek, kendi vurgun ve soygun ekonomisini hem tekelci kesimin çıkarları temelinde genişletmek, hem de aşırıya kaçan ve açığa çıkan uç örnekleri törpüleyerek iktisadi alana bir çeki düzen vermek istiyor. Bir takım çeteler ile devlet bürokrasisinde, Çankaya'dan meclise kadar siyasal yönetimde etkili olan siyasi kişiler arasındaki ilişkiler, rant kaynaklarına ortak olmada at oynatacak kadar güçlenen ve hızla piyasada yer edinen bir kesimin vurgun ve yolsuzluklarıyla genelde sermayenin istikrar programına güçlük çıkarması, daha özeldir ise tekelci kesimin merkezinde olduğu bir kesimin kasasına akacak vurgunlara ortak olması, tasfiyeyi zorunlu kılan temel iktisadi nedendir. Sümerbank özelleştirmesinde, PETKİM ve POAŞ'ın ilk özelleştirme girişiminde ve Türkbank özelleştirme gibi birçok örnekte, bu kesimler rahatsızlıklarını açık biçimde ifade etmişlerdi. En son TV kameraları karşısına çıkan Sabancı, "devletin hazinesi bu kadar zengin mi ki, bunlara af çıkartıyorsunuz" biçiminde tepki göstermesi, kuşkusuz kendi çıkarlarına yönelik bir kaygının ifadesidir.

Peki uluslararası tekeller ile işbirlikçi tekelci sermayenin talebi ve orta ve uzun vadeli istikrar planları çerçevesinde başlatılan bu operasyonlar,

Operasyonların perde arkası

sözde savaş açılan vurguna, yolsuzluğa, ranta, kaçakçılığa ve kara para aklamaya dayalı bir ekonomiyi ve ilişkileri hangi sınıra kadar tasfiye ya da kontrol edecektir? Ya da başka bir ifade ile, "temiz para kirli parayı kovar" ilkesi bu tür operasyonlarla doğrulanmış mı oluyor? Gerçekten kapitalizmde temiz kâr, temiz para olabilir mi?

Rantiyesiz, vurgunsuz bir işleyişin kapitalizmin ruhuna aykırı olduğunu biliyoruz. Pazarın bu tarz bir işleyişi ve paylaşımı, rantiyer bir kesimin varlığı, üretime dayanmayan vurgunların devasa boyutlar kazanması, en istikrarlı ve kontrollü kapitalist ekonomilere bile ne yabancıdır ve ne de aykırı. (Kaldı ki, borsalar bunun resmileşmiş devasa aygıtları olarak çalışıyorlar.) Zira para kapitalizmin tanrısı, kâr da onun beslenip semirdiği yegane çöplüktür. Kapitalizm kapitalizm olarak kaldığı sürece, sermaye en kolay, en risksiz ve en kârlı birikim yöntemine başvurmaktan ve bu tür ilişkileri geliştirmekten geri durmayacaktır.

Birleşmiş Milletler'in resmi rakamlarına göre, bu yollarla elde edilen gelir yıllık olarak 1 trilyon doları bulmaktadır. Bu miktar, ABD'nin milli gelirinin yarısına, tüm yoksul ülke milli gelirlerinin toplamına eşittir. Türkiye'de yalnızca son yirmi yıl içerisinde ve yalnızca bankaların içi boşaltılarak elde edilen sermaye ise 80 milyar dolardır (bu, dış borç miktarına yakındır). Şu anda elkonulan dokuz bankanın bütçeye yüklediği miktar 11,5 milyar doları aşmaktadır. Özelleştirmelerle, kamu olanaklarının peşkeşiyle, emekçilerin bir takım haklarının gaspedilmesiyle devletin toplayabildiği miktar bile bu yükü karşılamakta yetersizdir.

Devletin ölçüyü kaçıran ve adı çıkan üç-beş vurguncuyu tasfiye etmesinin ya da hizaya getirmesinin, hiç de bu işi yapanların ellerine birkaç yıllığına kelepçe takması kadar kolay olmadığını örneklemek için verdik bu rakamları. Zira hortumlanana kat kat aşan ve bir yıllık milli gelirin yarısına eşit miktarda olduğu söylenen denetimsiz bir para trafiği sözkonusudur. Gelinek yerde bu açmazın daha da büyümesi, sermayenin bindiği dalı kesmesi demek olacaktır.

Soyulan devlet değil emekçilerdir

Öte taraftan devlet, bu vurgunları durdurmak bir yana bizzat içindedir, bu vurgun ve talanın en temel aracıdır. Tekelci sermayenin ve emperyalist efendilerin rahatsızlık noktalarından biri de, her önüne gelenin elindeki kozlara dayanarak bu alanda bir yer tutmaya başlaması ve kaçakçılıkta olduğu gibi tekelcilerin denetimindeki pazarı ucundan köşesinden de olsa tırtıklamasıdır. Koç'un, Sabancı'nın

emperyalist tekellerin GAP bölgesinde tarım, gıda ve hayvancılığa yatırım yapmaya başladığı bir yerde, tabii ki büyük miktarlara ulaşan et kaçakçılığı gündeme alınacaktır. Ama halkın sağlığını tehdit ettiği için değil,

* "Kaçak ete yasal kılıf hazırlığı"

TMMOB Ziraat Mühendisleri Odaları Başkanı Prof. Dr. Gürol Ergin, yıllardır bilinen ve göz yumulan kaçakçılığın bugün büyük operasyonlarla yeni gelişme biçiminde sunulduğunu belirtti." (Cumhuriyet, 17 Kasım '00)

tekelcilerin kârını ve pazarını aşındırdığı için.

Bugün bankaların içini boşaltan vurguncular, bu bankaları devletten aldıkları kredilerle satın almışlar, bir-iki yıl devleti borçlandırarak kazandıkları faizlerle bu kredileri aşan bir vurgun elde etmişlerdir. Devletin yaptığı ve yapacağı şey, boşaltılanların içini yeniden doldurup yeni vurguncuların eline teslim etmektir. Hatta şimdi devlet, vurguncu takımının yalnızca batan bankalarını değil, bu bankaları hortumlamak için kurdukları ve operasyonla zor duruma düşen şirketlerini de kurtarmayı planlıyor.

Hayyam Garipoğlu Sümerbank'ı 103.4 milyon dolara satın aldı. İki yıl sonra hazine bonosu ve devlet tahvilleriyle bu parayı devletten fazlasıyla (145 milyon 200 bin dolar) geri aldı. Cavit Çağlar ve Dinç Bilgin Etibank'ı çoğu devletten alınma krediyle ödenmiş 155.5 milyon dolara satın alırken, iki yıl içerisinde yine devleti borçlandırma yoluyla (borç faizi olarak) 162.5 milyon doları alarak kasalarına aktardılar.

Soygun ve rantiyeciliğin bu hukuki biçiminde de, sözümona meşru olmayan diğer biçimlerinde de, hortum devletin elindedir. Her iki biçimde de devlet, emekçilerden hortumlayıp sermayeye aktaran bir araçtır.

İşte bu batık bankaların, bizzat devletin kredileri ile, hazine bonosu ve devlet tahvilleri satın alma yoluyla devleti borçlandırarak yaptıkları vurgun tablosunun bir parçası: Yurtbank 68.2 milyon dolar, Bankexpress 71.2 milyon dolar, Yaşarbank 328 milyon dolar, İnterbank 434.2 milyon dolar, Bank Kapital 557 milyon dolar, Egebank 570 milyon dolar, Esbank 859.4 milyon dolar. Şimdi böyle bir tablo karşısında emperyalist tekeller ve onların işbirlikçileri üç büyük bankayı (Ziraat Bankası, Halk Bankası, Emlak Bankası) daha özelleştirmek isterlerken, tabii ki bir takım türedilerin icraatları nedeniyle kâr ve vurgun yollarının kapanmasını istemezler.

En büyük soyguncu ve rantiyeci kesim tekelci sermayedir

Yukarıdaki iki örnek de, tekelci sermayenin yürüttüğü temizlik operasyonlarının gerekçelerini

** "Devlet bankaların iştiraklerine de kredi vererek, yeni yollar bularak kurtaracak"

"Batıkların yeni yükü, şirketleri"

Hükümet, batık bankaların şirketlerinin ekonomik faaliyetlerini sürdürmelerini sağlamak kararıyla, batıkların şirketlerini de kurtaracağını ortaya koydu. Böylece yeni bir yük daha üstlenen devletin, kredi aktararak ya da yasal düzenlemeyle yeni yollar bularak destek sağlayabileceği belirtiliyor."

"Yurtdışındaki bataklara destek"

Hükümet, yalnızca batık bankaların Türkiye'de faaliyet gösteren şirketlerini değil, yurtdışındaki işleriyle ilgili de destek sağlamaya çalışıyor. Türkiye, İsrail'in, Bulgaristan'ın faaliyetlerine son vermesini istediği örneğin Ceylan Holding'in şirketlerine de bu çerçevede destek sağlayacak." (Cumhuriyet, 17 Kasım '00)

ve sınırlarını yeterli açıklıkta ortaya koymaya yetiyor. Şimdi, tekelci sermayenin bu aynı kaynaklardan, aynı yöntemlerle semirdiği; en büyük 500 tekelci şirketin kârlarının %80'inin üretim dışı yollardan kazanıldığı bir yerde, üç-beş kişinin faaliyetlerine el konulmasıyla yürütülen temizlik operasyonlarının ve tasfiyenin, asıl soygunun ve vurgunların üstünü örtme işlevi de taşımadığını kim iddia edebilir? Tekelci sermayenin devletin kasasını ve hazinesini kendi kasasına bağladığı sözümona resmileşmiş vurgun ve rantiyer kanallarının diğerlerinden daha temiz ve masum olduğunu kim söyleyebilir? Bu ülkede en geçerli ve en çok rağbet edilen sermaye birikim yolu, devleti borçlandırarak paradan para kazanmaktır. Devlet güvencesinde ve himayesinde, yüksek gümrük duvarlarının korunması altında gerçekleştirilen ticari soygunlardır. Vergiler sözkonusu olduğunda pek cimri olan bu tekelci asalaklara bunlar da yetmez; ihale ve ihracat teşvikleriyle, yatırım kredileriyle, özelleştirme vurgunlarıyla, borç faizleriyle, vergi muafiyetleriyle devlet tarafından ayrıca ödüllendirilirler. Asıl vurgun, asıl rantiyecilik, asıl soygun budur. Rüşvet, dolandırıcılık, banka hortumlama da bu zeminde yeşeriyor.

Sonuç olarak, sürmekte olan operasyonların amacı bu tatlı kâr kaynaklarını kesmek değil,

yalnızca daha uzun vadeli olarak belli kesimlerin çıkarına göre yeniden düzenlemektir. Sistemin genel çıkarlarını ve işleyişini tehlikeye sokan bir takım pervasız ve türedi vurguncuların faaliyetine bir sınır koyma operasyonudur. Çeteler ve siyasi bir takım çıkar ilişkilerine yaslanarak sınırı aşan, tekelci sermayenin işini güçleştiren, sistemin genel çıkarlarını zedeleyici aşırılıklara varan birkaçının geçici bir süre cezalandırılması doğaldır. Kaldı ki, bu cezalar onları aklamak üzere yapılmış bir manevrayı asla aşmamıştır-aşmaz. Nitekim, çıkacak affın bu kesimleri de kapsamı süpriz olmadı.

Kuşkusuz ki, ortaya çıkan fatura onlara ödetilmeyecektir. Sermaye, ortaya çıkan açıkları sıfır sözleşmelerle, emekçiler aleyhine ağırlaştırılan vergilerle, zamlarla, özelleştirmelerle kapatmak için daha şimdiden kollarını sıvamıştır. Bütçe buna göre oluşturulmuş, tüm hesaplar buna göre yapılmıştır. İşçi ve emekçilerin her geçen gün ağırlaştırılarak çıkarılan faturalardan kurtulmasının tek yolu, soygun, sömürü, yolsuzluk ve rüşvet bataklığına dönüşen kapitalist düzeninin karşısına sosyalizm mücadelesiyle çıkmasıdır.

*** İşçi ve emekçilerin ödediği vergi, toplam vergi içinde yüzde 54,7'dir. Hazine Bonosu, Gelir Ortaklığı, Senedi, ve Repo'dan, yani rantiyeci asalaklardan toplanan vergi oranı, yalnızca yüzde 5,5'tir. Şirket gelirleri vergilerinin oranı ise yüzde 37'dir. Ve bunun yüzde 11'ini KİT'ler öderken, özel kesim ödediği vergi oranı yüzde 26'dır. Buna karşı nüfusun en yoksul yüzde 20'sinin milli gelirden aldığı pay yüzde 5, en zengin yüzde 20'nin aldığı pay milli gelirin yüzde 60'ıdır.

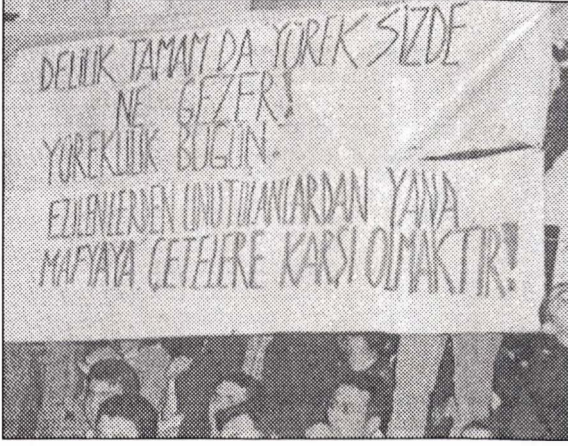
Gençlik hareketinden kısa haberler...

İÜ'de panel protestosu:

“Devrimci tutsaklar onurumuzdur”

22 Kasım'da İstanbul Üniversitesi'nde İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Genç Hukukçular Kulübü'nce düzenlenen panele davetli olan Deli Yürek dizisinin oyuncuları protesto edildi. “Delilik tamam da yürek sizde ne gezer! Yüreklilik bugün: Ezilenlerden, unutulmalardan yana mafyaya, çetelere karşı olmaktadır” şeklinde pankart açan öğrenciler, çeteleri ve F tipi cezaevlerini protesto ettiler. Salonun hınca hınç dolduran öğrenciler “Devrimci tutsaklar onurumuzdur” sloganları eşliğinde Ölüm Orucu'ndaki devrimci tutsaklara sahip çıktılar.

Hücrelere karşı açıklama

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde oluşturulmuş olan Hücre Karşıtı Platform, 22 Kasım Çarşamba günü, Merkezi Kantin önünde bir basın açıklaması yaptı. “F tipi üniversite istemiyoruz” ve “Hücreler ölümdür girmeyeceğiz” sloganlarının atıldığı eylemde hücre tipi cezaevlerine karşı çıkılması gerektiği vurgulandı. Açıklama alkışlarla bitti.

Ölüm Orucu'yla dayanışma

Yıldız Teknik Üniversitesi, İTÜ ve İstanbul Üniversitesi'nde hücre tipi cezaevine ve cezaevlerinde yaşanan hak gasplarına karşı Ölüm Orucu'na giren devrimci tutsaklarla dayanışmak amacıyla Ekim Gençliği okulları tarafından afişleme çalışması yapıldı. Yapılan afişlerde hücrelerin işkence, tecrit ve ölüm olduğu belirtilerek, Ölüm Orucu'na giren devrimci tutsaklarla dayanışma içerisinde girilmesi çağrısı yapıldı.

YTÜ'de ÖGB ihbarı

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde öğrenciler bir süredir yemek zamlarına ve öğrenci işleri hizmetlerinin paralı hale getirilmesine karşı eylemler yapıyorlar. YTÜ Özel Güvenlik Birimi (ÖGB) Amiri Halil Topaloğlu da 2 Kasım'da üniversite genel sekreterliğine gönderdiği yazıda, öğrenci lideri olduğunu iddia ettiği 2 öğrencinin adını vererek, “Yasadışı suçlardan dolayı tutuklanmış, hüküm giymiş, TC Devleti'nin aleyhine faaliyet gösteren öğrencilere ve yandaş personele burs verilerek maddi katkıda bulunulmaması” telkininde bulunuyor. Söz konusu yazıda öğrencilerin 31 Ekim'de bir toplantı yaptıkları ve toplantıda zamlarla ilgili boykot ve eylemlere öncelik verilmesi, polis ve ÖGB'lerin üniversite yönetimiyle işbirliğine son verilmesi ile bunlara karşı eylemlerin şiddete dönüştürülmesi, üniversitedeki işyerlerinden zorla para alma kararlarını aldıklarını öne sürdü. Bu muhbirlik olayı, ÖGB'lerin üniversitedeki işlevini de yeterince ortaya koyuyor. Söz konusu “güvenlik” öğrencilerin değil öğrencilerle karşı devletin “güvenliği”dir. Öğrencilere yönelteceği saldırıları güvencelemek, bu saldırılara karşı gösterilebilecek direnişi karşılamak üzere kurulmuştur ÖGB'ler. Cezaevine döndürülen üniversitelerin gardiyanları olarak kurumlaştırılmışlardır. Ve hücre tipi üniversiteye karşı yürütülecek mücadelenin önemli ayaklarından biri olacaktır, ÖGB-polis-jandarma-rektörlük işbirliğine karşı yürütülecek mücadele.

Trakya Üniversitesi'nde faşist saldırı

Trakya Üniversitesi'ne bağlı Çorlu Mühendislik Fakültesi kantininde 17 Kasım Cuma günü faşistler tarafından devrimci-demokrat öğrencilere karşı bir saldırı gerçekleştirildi. Saldırı sırasında 5 öğrenci yaralanarak Çorlu Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Baş ve yüzlerinden yaralanan öğrenciler, gerginliğin uzun süredir devam ettiğini söylediler.

DÜÖDER 3. kez kapatıldı

Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği (DÜÖDER) 19 Aralık 1999'da kurulmasının ardından 17 Kasım günü üçüncü kez kapatıldı. 22 Kasım'da DÜÖDER yöneticileri, Diyarbakır Demokrasi Platformu ile birlikte Güneydoğu Gazeteciler Cemiyeti'nde bir basın açıklaması yaparak bu durumu protesto ettiler ve uygulamayı anti-demokratik bulduklarını ifade ettiler.

Gençliğin eğitim hakkına yeni saldırılar

Sermaye devletinin saldırmadığı kesim kalmadı. İşçi sınıfı, emekçi köylülük, kamu çalışanları, devrimci tutsaklar vb. Şimdi sıra öğrenci gençliğe gelmiş durumda. Zaten kısmi olarak “bağış” parası adı altında alınan kayıt paraları, kömür parası, kağıt parası vb. ile adım adım paralı hale getirilen liseler, giderek tamamen paralı hale getirilmek isteniyor. Ayrıca üniversite harçlarına yeni zamlar yapılması da hükümetin yeni programında var.

Emekçi çocuklarına artık liselerin kapıları da kapatılıyor

Üniversitelerin çeşitli yollarla (OÖBP uygulaması, tek sınav sistemi vb.) işçi-emekçi çocuklarına kapatıldığını biliyoruz. Hükümetin 2001 yılı programında liselerin paralı hale getirilmesi kararı var. Karar Resmi Gazete'nin mükerrer sayısında yayımlandı. Kararda; “Zorunlu eğitim dışı kalan eğitim kademelerinde hizmetten yararlananların hizmetin finansmanına katılmalarına ilişkin gerekli düzenleme yapılacak” diyor. Bununla amaçlanan, iyi bir pazar haline getirilmiş olan eğitimin her alanını bu pazara dahil etmek.

Artık işçi-emekçi çocuklarının meslek liselerine dahi gitmeleri engellenecek. Kalifiye eleman olmalarına dahi fazlaca imkan verilmeyecek. Karar daha sonra, güya “fırsat eşitliğini” düşünerek, üniversiteye girişte tek sınav sisteminin kaldırılmasını öngörmüştü! Bu sınav sistemi meslek liseleri için liselere göre dezavantajlı bir durum yaratmıştır deniliyor kararda. Bunu, bu sınav sistemin başladığından beri öğrenciler sürekli dile getirdiler. Ama hükümetin buradaki hesabı başkadır; bununla amaçlanan, yeni saldırılara zemin hazırlamaktır. Güya fırsat eşitliğe sağlanarak herkes üniversiteye girebilecekmış. İşçi-emekçi çocukları bu yeni uygulamayla (liselerin paralı hale getirilmesiyle) liselere bile gidemeyecekken ya da gitmekte zorlanacakken, üniversiteye girişteki fırsat eşitliği masalına kim inanır?

Bir üniversite rektörünün itirafı

Saldırı programı bununla da kalmıyor; “üniversitelerin finans kaynaklarının geliştirilmesi için öğrencilerden alınacak harç miktarlarının artırılması” kararı saldırının bir başka ayağı. Bu konuda, YÖK ve rektörlerle tam mutabakat içindeler. Harçların artırılması, böylece üniversite giderlerinin öğrencilerden karşılanması amaçlanıyor.

Bu konuda Anadolu Üniversitesi Rektörü Ergin Ataç'ın söyledikleri hayli ilginçtir. “Sonuçta ilk beş tercihinden birisini kazanan öğrenciler gelir seviyesi yüksek ailelerin çocukları oluyor. Aileler dersanelere, özel okullara milyarlarca para ödüyorlar. Aileler bu yatırımlarını çocuklarının iyi bir üniversiteye girmesi,

kaliteli öğretim görebilmesi için yapıyor. Bu kadar ciddi masraflar yapan ailelerin üniversite için de harcama yapması, harç ödemesi gerekiyor. Türkiye'de öğrencilerden alınan harçlar üniversite gelirlerinin yüzde 2'si. Bu oran gelişmiş ülkelerde yüzde 15, bizde ise en az yüzde 5 olmalı. Harçlar yüzde 100 artırılsa rahatlatma olur” diyor rektör Ataç.

Hiç kimse mevcut adaletsiz sınav sistemini, eğitimde fırsat eşitliğinin yokluğunu, yüksek öğrenimin ancak parası olanların bir ayrıcalığı haline getirildiğini, üniversitelerin özelleştirilmesini, özette eğitim sisteminin sınıfsal ayrıcalığa dayalı rezil mantığını bu bay profesörden daha iyi anlatamazdı herhalde. Bu, üniversitelerin kapılarının işçi-emekçi çocuklarını kapatıldığını, bu eğitim kademesinin artık ayrıcalıklı asalak burjuva katmanlarının bir varlık alanı haline geldiğinin açık bir itirafıdır.

Özel okullara teşvik artırımı

Saldırı bu kadarıyla da kalmıyor. Özel okullara teşvik miktarlarının yeniden düzenlenmesi, daha somut olarak artırılması, saldırının bir diğer ayağıdır. Bir yandan devlet liselerinin ve üniversitelerin paralı hale getirilmesi, diğer yandan özel okullara teşvik miktarlarının artırılması. Bu kârlı bir kapitalist pazar haline getirilmiş eğitim gerçeğinin ta kendisidir.

Eğitimin paralı hale getirilmesi ile özel okulların teşvik edilmesi arasındaki bağı doğru ele almak gerekiyor. Sermaye düzeni bu düzenlemeleri yaptığı takdirde okulları sermayeye tümünden peşkeş çekmiş olacak.

Kaynaklar aşırı silahlanmaya!

Sermaye devleti eğitimin paralı hale getirilmesini “kaynak yok” diyerek gerekçelendirmeye çalışıyor. Ama bu koca bir yalandan ibaret. Saldırıların uygulanmak için bu sadece bir kılıftır. Ama kılıf minareye uymamıştır. 2001 yılı bütçesinin yüzde 15 orduya, bunun yüzde 7,3 ise sadece silah alımına ayrılıyor. Bu helikopter ve tank ihalesi için ayrılan ödenekten ayrıdır. Sermaye devleti silaha muazzam kaynaklar ayırırken eğitime okul başına sadece 150 milyon lira ayırıyor.

Sorunları gençliğin gündemine sokmalıyız

Genç komünistlere düşen görev, bu sorunları gençliğin gündemine sokmak ve gençliği olabildiğince ileriye çekmek olmalıdır. Bu dönemi iyi değerlendirmeliyiz. Öğrenci gençliğe bir eylem hattı çizebilmeliyiz. Şiarlarımızı işçi-emekçi eylemlerine taşımalı, mücadelemizi onlarla ortaklaştırmalıyız.

Okulların kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılamaz!

ODTÜ'de Ölüm Orucu Direnişi'ne destek eylemi

Birkaç haftadır ODTÜ'de SAG'ı Destekleyen ODTÜ'lüler imzasıyla sürdürülen çalışma, Ölüm Orucu direnişinin başlamasıyla yeni bir evreye ve tempoya kavuştu. İki hafta boyunca okulun önemli birkaç yerinde standlar açıldı. Yoğun biçimde SAG'ı ve ÖO'yu konu alan bildiri ve afiş çalışması gerçekleştirildi. Yemekhanede konuşmalar yapıldı.

Ölüm Orucu ile birlikte yeni bir aşamaya giren bu büyük direnişi duyurmak ve çalışmamızın sonuçlarını anlatabilmek için bir basın açıklaması düzenlendi. Yemekhane önünde alkışlarla başlayan basın açıklaması, katılım açısından çalışmanın başarısını gösteriyordu. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi" pankartı açıldı. Yoğunlukla "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!", "Hücre ölümdür, izin vermeyelim!", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Yemekhane önünde okunan basın açıklamasının ardından Fizik bölümü önüne kadar yüründü. Burada da Perşembe günü yapılacak olan "ÖO'daki devrimci tutsaklarla dayanışma gecesi"nin ve Cumartesi günü yapılacak olan miting'in duyuruları yapılarak, basın açıklaması bitirildi.

ODTÜ Ekim Gençliği

"Hiçbir bedeli ödemekten çekinmeyerek hapishanelerdeki Ölüm Orucu'nu destekliyoruz!"

Hapishanelerde başlamış bulunan Ölüm Orucu'nu destekleyen ODTÜ öğrencileri olarak açıklamamızdır:

Günlerdir kamuoyunda, basında bir af tartışmasıdır gidiyor. Çeteleri, mafyacaları, soyguncuları, katilleri salıverme hakkını kendilerinde görenler; devrimci tutsakları terörist ilan ederek yalnızlaştırmayı ve çıkarılacak affın ardından tek kişilik F tipi ölüm hücrelerine koymayı planlamaktalar. Onlar istiyorlar ki, devrimci tutsaklar önlerinde eğilsinler, af dilesinler ve hizaya gelsinler! Hizaya gelmeyenler de ölüm hücrelerini hak etmişler zaten....

Onları berrakça cevaplıyoruz: Af tartışmaları bizim gündemimiz değildir! Bugün, Türkiye'nin çeşitli hapishanelerinde DHKP-C, TKP(ML), TKİP davalardan 1000'e yakın tutsak 20 Ekim tarihinde başlattıkları Süresiz Açlık Grevi'ni parça parça Ölüm Orucu'na dönüştürüyorlar. (...)

Tutsakların talepleri ve bunları elde etmek için yürüttükleri mücadele biçimi nettir. Talepleri taleplerimizdir. Onlar, hücrelere girmeme kararlılığında olduklarını ilan ettiler. Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz dediler. Bizim onlara

yanıtımız ise YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ'dir. (...)

İnsanım, demokratım, yurtseverim diyen herkese, her kuruma çağrımızdır: Artık sözün bittiği yerdeyiz! Derhal ayağa kalkın! '96'daki gibi 12 canımızı daha vermek istemiyoruz. Artık Türkiye utançlar ülkesi, Türkiye hapishaneleri de utançlar diyarı olmasın! Bugün 33. gün; her geçen saat, her geçen dakika onları ölüme biraz daha yaklaştırıyor! El-kol bağlı oturamaz, ayağa kalkın! HÜCRELERİ PARÇALAYIN, TUTSAKLARA SAHİP ÇIKIN!

Bizler Ölüm Orucu'nu destekleyen ODTÜ öğrencileri olarak, hiçbir bedeli ödemekten çekinmeyerek hapishanelerdeki Ölüm Orucu'nu destekliyoruz! Tutsakların taleplerini taleplerimiz kabul ediyoruz ve bu talepler yerine getirilene kadar da mücadelemizi sürdüreceğiz! Direneceğiz, direneceğiz ve kazanacağız! Çünkü haklı olan biziz! YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ! YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

Ölüm Orucu'nu Destekleyen ODTÜ Öğrencileri

Genç öğrenci arkadaşlarıma!..

Bu mektup, şu an Ölüm Orucu'na çevrilmiş Süresiz Açlık Grevi direnişine katılmış bir tutsak tarafından 16 Kasım'da kaleme alınmıştır...

Merhaba öğrenci arkadaşlar!

Bundan birkaç yıl önce ben de sizler gibi sabahın erken saatlerinde kalkıp okula gidiyordum. Ama bir gün bütün bunlar değişti. Bu çürümüş, kokuşmuş düzeni reddettiğim, ona karşı çıktığım için zindana atıldım.

Çünkü ben, parasız, bilimsel, demokratik eğitim istiyordum. Çünkü ben insanların aç kalmadığı, sömürülmediği, özgür olduğu bir dünya istiyordum. Ve benim bunları istemem, egemenler tarafından zindana atılmam için fazlasıyla sebep teşkil ediyordu. Çünkü geleceğin güzel dünyasını kurmak için verilen her çaba, bu çürümüş ve kokuşmuş sistemin sonunun yaklaşması demektir. Onun için sermaye devleti bu ülkede onyıllardır mücadele eden insanları, işkencelerden geçiriyor, zindanlara atıyor ve katlediyor.

Devrimciler gelecek güzel günlere olan umutlarını, düşlerini ve inançlarını teslim almak isteyen bu düzene karşı direniyorlar. Egemen sınıf ise toplumun hemen her kesimini bölüp parçalara ayırarak, düşünmeyen, sorgulamayan bir birey yaratarak, insanları hücrelere hapsediyor. Böylece geleceğin güzel dünyasını hücrelere kapatmış, kendi düzeninin devamını sağlamış oluyor. Ama yanılıyor! Çünkü bu sistemi yıkmak için savaştan devrimciler var ve yıkılana kadar da olacaklar. İşçi ve emekçilerin öncüleri, gelecek güzel günlerin kurucuları hep var olacak ve savaşacaklar.

Sermaye devletinin "yeniden yapılandırma" adıyla başlattığı yıkım programı; işçi ve emekçilere daha fazla açlık ve yoksulluk getirirken, sermayedarların kârına kâr katıyor. Bu programın başarıyla uygulanabilmesi için de devrimcilerin ortadan kaldırılması, tasfiye edilmesi gerektiğini çok iyi biliyorlar. Bunun için de zindandaki tutsakları teslim alabilmek, onları kişiliksiz, onursuz bir birey yapabilmek, düşüncelerinden, inançlarından soyundurarak teslim alabilmek için; F tipi hücreleri hayata geçirmeye çalışıyorlar. Eğer biz devrimci tutsakları teslim alabilirsek, yıkım programlarını daha kolay bir şekilde hayata geçirebilecek, soludukları havayı daha çok görecektir işçi ve emekçilere.

Siz öğrenci arkadaşlarıma için de bu durum pek farklı değil. Bu düzen sizlere de, YÖK'le, ÖGB'lerle, gerici-ezberci eğitimle, yozluk ve çürümeyle, onurlu ve mutlu bir gelecek yerine geleceksizliği ve hiçliği dayatıyor. Bu sömürü

çarklarında ezerek parçalıyor, geleceğinizi, umutlarınızı, düşlerinizi hücreleştiriyor bu sistem. Kısacası, yaşamı, iyiyi, güzeli ve tüm umutları tüketiyor...

Bizler devrimci tutsaklar olarak, hücrelere girmeyeceğimizi, bizleri teslim alamayacaklarını, Ulucanlar'da katledilen ON'larla, Burdur'da kopartılan kolumuzla, bedeli ne olursa olsun direneceğimizi gösterdik dost, düşman herkese.

Şimdi ise yeni bir aşamaya girmiş bulunuyoruz: **Hücreleri yıkacağız!**

Bunun için 20 Ekim 2000 tarihinde DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP tutsakları olarak, hücreleri kapattırarak, insanlık dışı uygulamaları kaldırmak ve emekçi halklarımıza dönük saldırıları durdurmak için bedenlerimizi açlığa yatırdık. Bugün Süresiz Açlık Grevi'mizin 27. günü. 27 gündür bedenlerimizi açlığa yatırmış, savaşımızı başlatmışız. Hergün, her saat biraz daha yaklaşıyor bedenlerimiz ölüme. Ama umutlarımız, düşlerimiz ve inancımız zafere kilitli.

Taleplerimiz kabul edilmediği koşullarda Süresiz Açlık Grevi'mizi Ölüm Orucu'na dönüştürmekte tereddüt etmeyeceğiz. Bunu '96'da ölümsüzleşen 12 canımızla gösterdik. Yine öleceğiz, ama kazanan biz olacağız! Bu inanç ve kararlılıkla yürüyoruz ölümün üstüne. Belki bir çoğumuz sakat kalacak, onlarcamız şehit düşecek, ama kazanan devrimci irade, kararlılığımız ve emekçi halklarımız olacaktır.

Evet öğrenci arkadaşlar...

Sizlere geleceksizliği, çürümüşlüğü ve hiçleşmeyi dayatan bu sistem yıkılmayı, biz devrimci tutsakların yükselttiği bayrak sahiplenilmeyi bekliyor. Sizlerden, eylemimize destek vermenizi, bizleri sahiplenmenizi istiyoruz. İstiyoruz, çünkü sizlerin bu düzenden bekleyeceği bir şey olamaz. İstiyoruz, çünkü gelecek güzel günleri birlikte kuralım. Bugün geleceğinizi hücrelere hapsedilmeye çalışılıyor. Geleceğinizi kazanabilmeniz için bizleri sahiplenmekten, savaşımızı büyütmekten ve sermaye devletine karşı mücadele etmekten geçiyor.

Geleceğin güzel dünyasını kuracağımıza olan inancımızla...

**Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!
Gençlik partiye, devrime, sosyalizme!
Yaşasın sosyalizm!**

Ümraniye Cezaevi'nden bir SAG direnişçisi

YÖK, har(a)çların 800 \$'a yükseltilmesini istedi

YÖK, geçtiğimiz hafta yaptığı açıklamayla öğrenci har(a)çlarının 800 \$'a (550 milyon TL) çıkartılmasını istedi. Hatırlanacağı gibi YÖK, Mart ayında da har(a)çların 15 kat artırılmasını önermiş, ancak bu saldırısını çeşitli sebeplerden geri çekmek zorunda kalmıştı. Buna karşı gelişen tepkiler elbette bu nedenlerin başlıcalarındandı. Şimdi bu önerilerini yumuşatarak, yani saldırıyı biraz daha basamaklandırarak yutulacak orana indirmeye çalışıyorlar. Ancak bu da yutulmayacak kadar büyük bir lokma, özellikle de işçi-emekçi çocukları için. Önerilen har(a)ç miktarının dolar üzerinden olması da ayrıca dikkate değer bir nokta.

Bunu gerekçelendirmek için de yüksek öğretimin "getirisinin yüksek" olduğundan ve alınacak yüksek har(a)çlar sayesinde "yoksul ve başarılı" öğrencilere daha fazla burs olanağı sağlanabileceğinden dem vuruyorlar. Üstelik burs alan öğrencilerin "çeşitli akımların etkisinde kalmayacağını" vurguluyorlar. Yani öğrenciyi ayda 25 milyona satın alacaklarmış. Biz satılık değiliz! Bunu böylece bilsinler.

Üstelik burs uygulaması da ayrı bir saldırı. Şu anda devletten burs alan öğrencilerin sayısı yüzde bir bile değil. Har(a)çları artırmalarının ardından öğrencilerin yüzde 5'ine burs verildiğini düşünelim. Herhalde öğrencilerin değil yüzde 95'inin, yüzde 30'unun bile 550 milyonluk harcı ödeyebileceğini düşünmüyorsunuz. Bu saldırı eğitimin metalastırılması saldırısının yeni bir basamağıdır. Diğer yanı da burs alan öğrencilerin kişiliklerinin satın alınması, ruhlarının köleleştirilmesine yöneliktir.

Bu saldırıya karşı geliştirilecek tepkilerin geciktirilmemesi, har(a)çların fiilen artırılmasının beklenmemesi, bu önerinin de geri çektilmesi için bir an önce eylemli kampanyaların örgütlenmesi gerekmektedir.

İsviçre: Zindan direnişine destek için açlık grevi

Kızıl Bayrak, Kurtuluş ve Devrimci Demokrasi tarafından 20 Kasım tarihinden itibaren Cenevre'de açlık grevi eylemi başlatıldı. Açlık grevine başlamadan önce eylemin tarihi, nedenleri ve amaçlarını anlatan yazılı bir açıklama hazırlandı ve aşağıdaki kurumlara fakslandı:

Cenevre Sosyalist Partisi, Cenevre İşçi Partisi, Cenevre Liberal Partisi, Cenevre Radikal Partisi, Hıristiyan Demokrat Partisi, Dayanışma Hareketi, sendikalar, Sosyal Protestanlar Merkezi, İnsan Hakları İçin Uluslararası Servis, Televizyon Radyo Suisse Roman, Birleşmiş Milletler Yüksek İnsan Hakları Komiserliği, Ajans France Presse, Ajans Telgraf Suisse, Le Temps gazetesi, Le Metin gazetesi, Tribune de Geneve gazetesi, Leman Blue Televizyonu, Cenevre Belediyesi Konseyi, Cenevre Belediye Meclisi, Cenevre Hükümet Konağı

Daha önce Ölüm Orucu'nu ve taleplerini konu eden, F tipi cezaevlerini anlatan bildiri ve açıklamaların da içinde yer aldığı bir dosya hazırlandı. Dosya partilere, sendikalara, kurum ve kuruluşlara iletildi.

20 Kasım Pazartesi: F tipi cezaevlerini anlatan basın dosyası hazırlandı. Açlık Grevi ile ilgili ilanlar verildi. Hazırlanan dosya ile birlikte çeşitli uluslara ait dernek ve kurumlar ziyaret edildi. Cenevre İşçi Partisi'nden iki temsilci açlık grevini ziyaret etti. Gelenler genişçe bilgilendirildi ve taleplerimiz dile getirildi. Konuyu parti toplantılarında gündeme alacaklarını, parti basınında işleyeceklerini, fiili dayanışma örgütleyeceklerini belirttiler.

21 Kasım Salı: Açlık Grevi Komitesi tarafından Türkçe basın açıklaması hazırlandı. Özgür Politika, Medya TV, Cumhuriyet, Evrensel, Sabah gazetesi, İkibinde Gündem, İHD Genel Merkezi, Çağdaş Hukukçular Derneği, İHD İstanbul Şubesi gibi kurum ve kuruluşlara fakslandı. Cenevre Sosyalist Partisi'nin basın temsilcisi grevi ziyaret etti, röportaj yaptı. Basınlarında işleyeceklerini, parti olarak konuyu gündemlerine alacaklarını, eylemlere (yürüyüş, miting vb.) fiili olarak katılacaklarını bildirdi. İlticacılarla Dayanışma Komitesi'nden de temsilciler grevimizi ziyaret edip bizimle birlikte olduklarını dile getirdiler. İşçi Partisi'nden iki temsilci daha sonra başkalarıyla birlikte tekrar ziyarete geldiler.

Tribune de Cenevre gazetesi (Cenevre'de tirajı yüksek olan bir gazete) röportaj yaptı. Bir

gün sonra gazetede konuya geniş yer verildi. Gazete muhabirine de dosya verildi.

Gauchebdo gazetesi muhabiriyle de genişçe röportaj yapıldı. Her iki gazeteden de 2 Aralık tarihinde yapılacak olan yürüyüş ve mitingin duyurusunu yapmaları talep edildi.

Kamu emekçileri Sendika Başkanı grevi ziyaret etti. Cezaevleri süreci, F tipi cezaevleri, Ölüm Orucu gibi konular üzerine genişçe tartışıldı. Heyet talep edildi. Çalışmalarımıza destek vereceklerini, heyet talebimizi karşılayacaklarını, bir hafta sonra yapacakları toplantıda konuyu gündemlerine alacaklarını ve yürüyüşe fiili olarak katılacaklarını belirtti.

Filistinliler de topluca ziyarette bulundular. **22 Kasım Çarşamba:** Leman Blue Televizyonu geldi, röportaj ve çekim yaptı. Akşam saatlerinde eylemimiz neden ve amaçlarıyla birlikte 10 dakika kadar televizyonda haber olarak sunuldu.

Başka bir kentte milletvekilleriyle önceden alınan randevu sonucu görüşüldü. Açlık Grevi Komitesi'nden bir temsilci görüşmeye katıldı ve dosya verildi. Milletvekillerine konu ayrıntılı olarak anlatıldı. Adalet ve İçişleri bakanlıklarına ve Cumhurbaşkanı'na, Başbakan'a protesto mektupları yollamaları istenildi. Heyet çalışmalarımıza destek vermeleri ve konuyu kendi partilerinde gündeme almaları talep edildi. Taleplerimizin tümü kabul edildi ve sıcak karşılandı. Protesto mektuplarının örneklerini ayrıca bize de vereceklerini belirttiler.

Açlık grevi eylemimizi ziyaret eden her kurum, kuruluş ve kişilere dosyalar sunuldu. Ayrıca Ulucanlar katliamıyla ilgili film ve otopsi resimleri gelenlere videodan gösterildi. Tepkiler çok çeşitli oldu; ağlayanlar, gözlerini kapayanlar vb. oldu.

Açlık grevimiz daha 3. gününde ve yoğun ilgi görmeye devam ediyor. Bunda organizeli ve planlı çalışmanın rolü büyük oldu. Açlık grevine katılan arkadaşlar önlükleriyle şehrin kalabalık merkezlerinde bildiriler dağıttılar. Stand izni için başvuruldu. Hergün standlar açılacak.

Gelişmeleri ve çalışmalarımızın sonuçlarını düzenli olarak devrimci basınıımız üzerinden duyuracağız. Kampanyamızı güçlendireceğiz. Açlık grevi eylemimizi 2 Aralık tarihinde yapacağımız yürüyüş ve mitingle noktalandıracağız.

Açlık grevimiz şimdiden geniş yankı bulmuş durumda

19 Kasım tarihinde partimiz ve siper yoldaşlarımızın almış olduğu Ölüm Orucu kararını büyük bir coşkuyla selamlıyoruz. Biz TKİP taraftarı işçiler olarak diğer siper yoldaşlarımızla birlikte 20 Kasım tarihinde Cenevre kentinde 13 kişiyle 15 günlük dönüşümlü açlık grevine başladık.

TKİP'li tutsakların ve siper yoldaşlarının bu tarihi direnişinin uluslararası dayanışmaya dönüştürülmesini görev bilen TKİP'li işçiler olarak başlattığımız açlık grevinin duyurusunu, ilk günden İsviçre'deki çeşitli kurum ve kuruluşları duyarlı kılmak ve desteklerini sağlamak amacıyla, sözlü ve yazılı olarak ilettik.

Açlık grevimiz şimdiden büyük bir yankı yaratmış bulunuyor. İlk günün akşamında İsviçre İşçi Partisi yöneticileri grevimizi ziyarete gelerek nasıl bir destek sağlayabilecekleri hakkında önerilerimizi aldılar. Sorunu Parti meclisinde tartışacaklarını, en kısa zamanda Türkiye'deki direnişçilere tıbbi ilaçlar ve benzeri yardımların yapılması, bununla ilgili bir heyetin oluşturulması ve zindanlardaki yoldaşlarımızı ziyaret etmek şeklindeki önerileri gündemlerine alarak harekete geçeceklerini ifade ettiler. Buraya gelen destekçilere Ulucanlar katliamını gösteren kasetlerimizi de izleterek, Türkiye'deki faşist vahşetin teşhirini somut hale getirdik.

Eylemimizin ikinci gününde Cenevre'de çıkan *Tribune de Geneve* gazetesi, bölgesel bir gazete ve Cenevre Mültecilerle Dayanışma Koordinasyonu'dan bir temsilci, Ulucanlar'da katledilen yoldaşlarımızın otopsi sırasında kasete çekilen görüntüleri izledikten sonra ayrıldılar.

Üçüncü günde yerel bir televizyon çekim yaptı ve akşam haberlerinde eylemimize geniş yer verdi. Eylemimiz basında ve televizyonda şimdiden yankı buldu. Avrupa'da çıkan *Özgür Politika* gazetesi 23 Kasım baskısında eyleme ön sayfada geniş yer verdi.

Bugün buradaki açlık grevinin 4. günündeyiz. 25 Kasım'da tutsak Abu Jammal'le dayanışma mitingine geniş bir katılım sağlayarak, eylemimizi daha da genişleteceğiz. Biz biliyoruz ki partimiz ve siper yoldaşlarımız davayı şimdiden kazandılar.

TKİP'li işçiler/İsviçre

Zafer coşkusuyla...

Merhaba yoldaşlar,

Bugün alımbantlarımızı takarak Ölüm Orucu'na evrilttik 20 Ekim'de başlattığımız SAG eylemini.

İnsanın yüreğini kabartan bir tören yapıldı. İnsan müthiş duygulanıyor. Benim alımbandımı '96 Ölüm Oruçcusu siper yoldaşım taktı. Şimdi alımbandımı bayrağımızla yazıyorum bu satırları. Doğrusu bu ya, insanın yüreği sıcacık oluyor...

Güncel yazacak o kadar çok şey var ki şu sıralar. Ama bizim gündemimizi Ölüm Orucu dolduruyor. Parti olarak, bizler açısından da bu böyle...

Bu hafta kısa bir yazı, alımbantlarının takıldığı törende okuduğum metni gönderiyorum. Umarım "kazasız belasız" sizlere ulaşır. Yazıyı ve mektubu bilmem ama, sımsıcak yoldaşça sevgimin sizlere ulaşacağını biliyorum. Bunu engellemeye kimsenin gücü yetmez. Sizleri çok seviyorum.

Hepinizi zafer coşkusuyla kucaklayıp öpüyorum. Yoldaşça sevgilerle...

Biz kazanacağız!

19 Kasım 2000

Muharrem Kurşun/Çankırı Cezaevi

Köln'de zindan direnişiyle dayanışma açlık grevi

TKİP, DHKP-C, TKP(ML) yurtdışı örgütlerinin temsilcileri ortaklaşa gerçekleştirilmek üzere bir dizi eylem kararı aldıklarını açıkladılar. Buna göre, Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu'nu desteklemek amacıyla Köln, Stuttgart, Berlin, Strasburg, Rotterdam, Viyana, Cenevre, Londra ve Paris'de açlık grevleri başlatılacak. Açlık grevleri şimdilik dönüşümlü olacak ve Köln, Stuttgart, Rotterdam, Viyana, Paris'de Türk konsoloslukları, Cenevre'de Birleşmiş Milletler binası, Berlin'de Alman parlamentosu, Strasburg'da Avrupa Parlamentosu, Londra'da Uluslararası Af Örgütü merkezinin önünde yapılacak basın toplantıları ile başlatılacak.

Yapılan çağrının gereğini yerine getirmek üzere hemen harekete geçtik, alınan kararları hayata geçirmek için hazırlık yaptık. Belirlenen tarihten bir gün önce (18 Kasım) destek açlık grevimizi başlattık. Kurtuluş taraftarı arkadaşlar da daha önce Köln-Ebertplatz'da bir bölümü süresiz olmak üzere açlık grevi başlatmışlardı. 18 Kasım'da grev çadırını Dom meydanına

taşдық. Bir basın açıklaması yaparak, hep birlikte açlık grevimizi başlattık. Açlık grevimizin 6. günündeyiz.

Eylemimizi ve yürüttüğümüz tüm faaliyetleri birlikte oluşturduğumuz "Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi" planlayıp yönetmekte, tam bir ortaklık ruhuyla hareket edilmektedir.

Destek açlık grevini yalnızca bir araç olarak görüyoruz. Faaliyetlerimizi hiçbir biçimde çadır ve çevresi ile sınırlamayacağız. Elbette açlık grevi çadırını ve çadırın önüne kurduğumuz bilgilendirme masasını etkin bir biçimde kullanıyoruz. Daha şimdiden çadırımıza yoğun denebilecek ziyaretler gerçekleşmektedir. Gelen ziyaretçileri SAG ve ÖO'nun haklılığı ve meşruiyeti, talepleri vb. konusunda aydınlatıyor, desteklerini süreklileştirmelerini ve destek örgütlemelerini talep ediyoruz.

Çadırımızın olduğu alan her gün binlerce insanın gelip geçtiği bir yer olduğu için, bilgilendirme masamız hatırı sayılır bir ilgi görüyor. Pek çok Türkiyeli, Alman ve diğer uluslardan ziyaretçiler masamıza uğramakta, bilgilenmek üzere bizimle diyaloga

girmekte, materyallerimizi almakta ve hazırladığımız imza metnini imzalamaktadır. Diyarbakır, Ümraniye, Buca, Ulucanlar katliamları ve Burdur Cezaevi'nde yapılan işkence izlerini belgeleyen resimlerin asılı olduğu panolarımız son derece etkili olmaktadır.

Asıl hedefimiz faaliyetimizi dışa taşımaktır. Bundan böyle gün gün planlayarak, belirli saatlerde üstümüzde grev önlükleri olduğu halde kalabalık cadde ve meydanlarda, binlerce işçinin çalıştığı fabrikaların önünde, halk pazarlarında ve konuşmalar eşliğinde kahvelerde bildiri dağıtımına çıkacağız. Yine direnişimizi duyurmak, daha güçlü bir desteği varetmek ve faşist Türk devleti üzerinde baskı oluşturmalarını sağlamak amacıyla, belirlenen gün ve saatlerde bulunduğumuz eyaletteki (Kuzey Ren Westfalen) sendikaları, demokratik kitle örgütlerini, insan örgüt ve çevrelerini, yerel basın-radyo ve TV'leri ziyaret edeceğiz.

Dışa dönük faaliyetimiz henüz yeterince yoğunlaşmadığı halde, mevcut etkinliğimiz Alman devleti ve polisini

harekete geçirmiş bulunuyor. Cezaevlerindeki SAG ve ÖO direnişinden ve burdaki destek açlık grevimizden fazlasıyla rahatsız olduklarını dışa vuruyorlar. Hemen her gün grev alanına geliyor, sudan gerekçeler ileri sürerek tümüyle haklı ve meşru eylemimizi baltalamaya çalışıyor ve grev çadırımızı başka bir yere taşımamız için baskılara baş vuruyorlar. Ama boşuna! Eylem alanını terketmemekte kararlıyız. Polisin provokasyonlarına gelmeyeceğiz, kamuoyu oluşturup bu saldırıyı boşa çıkartacağız.

SAG ve ÖO direnişini daha geniş bir kitleye duyurmak ve direnişin sesini büyütmek, solugunu daha güçlü hissettirmek amacıyla açlık grevi alanında faşizmin tecrit ve izolasyon politikasını teşhir eden skeçler ile dayanışma ve destek amaçlı müzik dinletileri planlamış bulunuyoruz. Buna göre gelecek hafta cuma günü Grup Yorum direnişçi kimliği ve kavgacı türküleri ile alanımızda olacak.

Kuzey Ren Westfalen'dan TKİP taraftarları

Hücre karşıtı faaliyetlerimiz ÖO direnişini kapsayarak devam ediyor

BİR-KAR çalışanlarına...

"Öleceğiz ama teslim olmayacağız!"

Merhaba dostlar, yoldaşlar!
BİR-KAR'ın kurulduğunu duyduğumuzda, işçi sınıfının devrimci programı ışığında proletarya enternasyonalizmini inşa etmek için atılmış bir adım olarak değerlendirmiş, bu adımdan derin bir coşku ve mutluluk duymuştuk. Cüret etmek başarmanın yarısıdır. Diğer yarısı ise, bu iddiaya denk düşen etkin bir faaliyetler. Bunların toplamı ise devrime adım adım yürümektir.

Devrime doğru bir adımı da biz komünist tutsaklar, DHKP-C ve TKP(ML)'li siper yoldaşlarımızla birlikte atıyoruz: Hücreleri yıkmaya cüret ve kararlılıkla 20 Ekim'den itibaren açlık grevine başladık. Mektubumuz elinize geçtiği günlerde eylemimiz Ölüm Orucuna evrilmiş olacak. Faşist sermaye devletine en gur ve en tok sesimizle haykırıyoruz:

Öleceğiz ama teslim olmayacağız!

TKİP'li tutsaklar olarak bizler, eylemimizin amacını hücreleri yıkmakla sınırlamıyoruz. Elbette hücreleri yıkacağız. Ama eylemimiz aynı zamanda sermayenin topyekün kuşatmasını yararak, işçi ve emekçileri sarsmayı da amaçlamaktadır. Biliyoruz ki işçi sınıfı ve emekçiler sarsılıp harekete geçtiğinde, yıkılan sadece hücreler ve zindanlar olmayacaktır; sömürü ve talan saltanatının yıkılmasını yolu da açılacaktır.

Umutluyuz... Umudu yüreğimizde büyütüyoruz... Partimizle büyüyor umudumuz. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinden umutluyuz; sonsuza dek sürmez bu karanlık, bu suskunluk.

Yoldaşlarımızdan umutluyuz; içinden Habip gibi, Ümit gibi önder kadrolar çıkararak Partimiz, nice Habipler ve Ümitler çıkaracaktır bugünden geleceğe. Tıpkı barikat başlarında kararlılıkla ölümü yenen yoldaşlarımız gibi, bizler de hücre hücre ölümü yenerken, içimiz rahat, gözümüz arkada kalmadan, devrimci coşkuyla yürüyoruz. Partimize ve yoldaşlarımıza güveniyoruz çünkü...

Ve sizlere, BİR-KAR'lı yoldaşlara ve dostlara güveniyoruz. "Öleceğiz ama teslim olmayacağız!" sloganımızı bulduğunuz yerlerdeki işçi ve emekçilere ulaştırıp, onlarla birlikte tam bir kardeşleşme içinde haykıracağınıza inanıyoruz. Sesimiz çoğalacak ve güçlenecek. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tepesine inen bir balyoz olacak.

Biz kazanacağız!

**Çankırı Zindanı'ndan TKİP'li tutsaklar adına
Muharrem Kurşun
13 Kasım '00**

Her Cumartesi stand açılarak hücre sisteminin teşhiri yapılıyor, SAG ve Ölüm Orucu eylemi anlatılıyor. Protesto imzaları toplanıp, binlerce bildiri dağıtılıyor.

11 Kasım Cumartesi günü düzenlenen "Hücreler ölümdür, izin vermeyeceğiz!" yürüyüşüne yönelik çalışmalarımız bir hafta öncesinden başlatıldı. Bütün tanıdıklarımız ziyaret edildi, yürüyüşe katılmaları, ilaç kampanyasına destek olmaları istendi. BİR-KAR'ın "Politik tutsaklar Süresiz Açlık Grevi direnişindeler, tutsaklara sahip çıkalım hücreleri yıkalım!" başlıklı bildirisi ve DETUDAK'ın yürüyüşe çağrı bildirisi dağıtıldı. Yanısıra posta kutularına dönük bildiri dağıtımı yapıldı. 9 Kasım günü 200 bin kişinin katıldığı ırkçılığa karşı eylemin yürüyüş sırasında ve miting alanında, pazarda yapılan kahve konuşmaları esnasında 4000 adet BİR-KAR bildirisi, 2000 adet DETUDAK bildirisi dağıtıldı. TKİP'nin afişleri ve pulları ise bu çalışmalar esnasında birçok yerde karımıza çıktı.

11 Kasım'da yapılan yürüyüş katılım açısından yetersiz olmakla birlikte, verdiği politik mesajlar açısından olumluydu. DETUDAK içinde yer alan her yapının üzerine düşeni yapmadığı, kendi kitlelerini dahi yürüyüşe getirmedeği görüldü. Bu yürüyüşün sonuçlarından anlamlı dersler çıkarıldı.

19 Kasım Pazar günü Türkiye'de kayıplar ve hücre sistemi konulu bir film gösterisi yapıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı bu etkinliği DETUDAK ve Kibertad ortak düzenledi. Ön çalışmalarında bildiriler dağıtıldı, afişleme yapıldı. Film "Boran" ismini taşıyor, tutsak yakınlarını ve kayıp analarının duygu ve öfke dolu mücadelelerini anlatıyordu. Filmin sonunda yönetmen Hüseyin Karabey'le film üzerine söyleşi yapıldı. Hüseyin Karabey, bu soruna sessiz kalan büyük çoğunluğu harekete geçirmek, kafalarında sorular yaratmak, sessizliğini bozmak hedefiyle bu filmi yaptığını ifade etti.

DETUDAK stand açarak bildiri dağıttı, imza topladı.

En kısa zamanda Berlin'in merkezi alanında açlık grevi çadırı kurup, geniş kamuoyuna yönelik bir çalışma yürüteceğiz. Açlık grevine başlayanlar, açlık grevi önlüklerini giyerek Alman partilerini, sendikalarını, ilerici kurum ve kuruluşlarını dolaşarak suç dosyalarını verecekler. Basın gelişmelerden haberdar edilerek röportajlar yapılacak. İlerici avukatlar, doktorlar, insan hakları savunucuları dolaşarak, Türkiye'ye delege olarak gitmeleri talep edilecek.

Bu çalışmanın en kısa zamanda hedeflerine ulaşması için bütün enerjimizle yüklenmek, kaçınılmaz olan zaferi güçlü kılmak zorundayız.

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

BİR-KAR/Berlin

Çok geç olmadan zindan direnişine sahip çıkalım!

"Ateş düştüğü yeri yakar. Sadece düştüğü yeri mi!... Tek bir yere düşmüyor ki... Ama bizlerin yüreğini daha çok yakıyor. Kimileri olay çıkartır ve sevklerle silahla, cep telefonları ile gider... Texas kovboyları gibi karşılanır... Kimilerine ise 8 m'lik beyaz odalar reva görülür. Herşeyden mahrum, izolasyon hücreleri..."

"Analar koşturur cezaevi, avukat ve kurumları arşınlayarak... Sokaklarda, meydanlarda dövülürler, saçlarından sürüklenirler çocuklarımızı öldürmeyeceğiz diye!..."

"Hapishanelerde ise ölümün sessiz soluğu... Bedenlerini siper etmiş, ölüm hücrelerine girmektense inançları uğruna ölmeyi yeğleyen siyasi tutsaklar..."

İşçiler ve emekçiler! Bu ses senin sesin, bu çığlık senin çığlığın. Susma haykır!... Çok geç olmadan!..

Bu ülkede 553 hapishane var. 11 F tipi hapishane ise tamamlanmak üzere. Hapishane gerçekliği bu ülkenin gündeminden hiçbir zaman düşmemiştir. Bugün hapishanelerde yaklaşık 13 bini siyasi tutsak olmak üzere toplam 74 bin kişi bulunmaktadır. Bu rakam TC

tarisinin en yüksek rakamıdır. Sorunların kimi zaman sessiz bir mekan, kimi zaman ise ilgi odağıdır.

Bugünlerde af tasarısı gündemde. Başta devlet erkani olmak üzere, toplumun her kesiminden tepki ve telkinlerin olduğu bir süreçten geçiyoruz. Biz şu gerçeği çok iyi biliyoruz, bu ayla birlikte F tipi hapishanelere geçiş hedeflenmektedir. Böyle bir süreçte, dışarıda bazı insan hakları kuruluşlarının açıklamaları ile aydın ve sanatçı girişiminden başka henüz anlamlı bir ses yükselmemiştir.

Şimdiye kadar F tipine karşı mücadele esas olarak tutsak yakınları ile devrimciler üzerinden yürüdü. Henüz kitlelere mal edilemedi. Şimdi önümüzde 25 Kasım'da merkezi bir miting var. Tüm güçlerin katılımını sağlamak durumundayız. Aylardır ertelenen bu eyleme en küçük bir olanağı kullanarak ciddi bir tarzda hazırlanmak ve seferber olmak zorundayız.

Devrimci tutsaklar Ölüm Orucu direnişine başlamış bulunuyorlar. Devlet sinsi yöntemlere de başvurarak, toplumsal muhalefeti etkisizleştirmeye ve terörize etmeye

çalışıyor. 24 Ekim'de Ulucanlar davasında yaptığı gibi açıktan saldırmaktan geri durmayacaktır. Emekten, barıştan, demokrasiden yana olduğunu söyleyen partiler, sendikalar ve diğer kurumlar hala, "haklısınız, duyarlı olmak lazım" söylemlerinin ötesine geçemiyorlar. Oysa, "harekete geçmek için çocuklarımızın tabutları mı gelmesi gerekli" diyen babanın haykırışı büyük bir anlam taşıyor.

Şunu bir kez daha hatırlatmakta fayda var. Devrimci tutsaklar ne tarihsel ne de siyasal olarak suçlu değildirler. Onlar sadece dönemin ve onun devletinin yasaları karşısında suçlu sayılmaktadırlar. Gerçekte ise onurlu bir davanın temsilcileridirler.

Komünist ve devrimci tutsaklar işçi sınıfı ve emekçilerin geleceği için mücadele ediyorlar. Teslimiyete dur demek için bedenlerini ölüme yatırıyorlar. Bu onurlu direniş sahip çıkalım, zindanlardan yükselen direniş bayrağını bulduğumuz alanlarda da yükseltelim!

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz! Devrimci tutsaklar onurumuzdur, onurumuza sahip çıkalım!

İzmir'den bir komünist

Adana'da

Ölüm Orucu'na

destek etkinlikleri...

TUYAB'ın Adana şubesi açıldı

Adana'da da TUYAB'ın bir şubesi açıldı. Tutsak yakınları, DKÖ'leri, partileri, sendikaları dolaşarak hücre tipi cezaevlerine karşı bir örgütlülüğün, somutta TUYAB'ın neden ihtiyaç olduğunu anlattılar. TUYAB'ın bir yer kiralaması için dolaşılacak yerler para yardımıyla bulundular. 18 Kasım'da açılış yapılacağı duyuruldu. Açılıştaki temsilci Erbesit Özdemir TUYAB'ın taleplerini anlatan bir konuşma yaptı. Dayanışma-Der, Arkadaş Radyo, Aydın ve Sanaççı Girişimi, DİSK 6. Bölge, Pir Sultan Abdal Derneği, Tuhaider, Ç.Ü. Hücre Karşıtı Platform'un destek verdiği açılıştaki, Grup Nüans, Ç.Ü. Hücre karşıtı platform bir dinleti vererek, Malülüm Tiyatro Grubuya skeçleriyle yer aldı. Ceyhan cezaevinden TKP/ML ve TKİP adına, Gebze cezaevinden TIKB-B adına mesajlar okundu.

Ölüm Orucu'na destek için açlık grevi

21 Kasım tarihinde zindanlarda devrimci tutsakların başlatmış olduğu Ölüm Orucu direnişine, dışarıdan TAYAD, Devrimci Demokrasi ve Kızıl Bayrak okurları tarafından başlatılan Süresiz ve Dönüşümlü açlık grevleriyle destek olundu. İHD'de devrimci tutsakların taleplerinin sahiplenilmesi için bedenlerini açlığa yatırdıklarını bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyuran tutsak yakınlarının açlık grevleri halen sürüyor.

Ceyhan Cezaevi önünde eylem

22 Kasım saat 12.30'da Ceyhan cezaevi önünde, geçen hafta görüşçülerin bir kısmının soyadı tutmadığı için içeri alınmaması ve zindanlarda başlayan ÖO ile ilgili bir basın açıklaması girişiminde bulunuldu. Görüş sonrası yaklaşık 100 kişinin basın açıklaması yapması, devletin yoğun güvenlik önlemleriyle engellenmeye çalışıldı. Polisin basın açıklamasının okunmasını engelleme girişimine tutsak yakınları "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganıyla karşılık verdiler. Basının önünde evlatlarının taleplerini ve kararlılıklarını anlatan analar, "Onları hücrelere atmanız için bizim cesetlerimizi çiğnemeniz gerek, evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz" dediler.

Açıklamanın okunmasıyla ilgili polisle yapılan tartışmalara kitle "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganlarını atarak karşılık verdi. Yaşanan tartışmalar sonucu Savcılıkla yapılan görüşmeler uzun sürdüğü için ve görüş saatinin gelmesinden dolayı, basın açıklaması okunamadı.

"Bizleri de öldürmeden çocuklarımızı hücrelere koyamayacaklar"

23 Kasım'da TUYAB ve Dayanışma-Der'in birlikte yaptığı Ölüm Oruçlarıyla ilgili basın açıklaması, yine polisin müdahalesi ile karşılaştı. İHD'nin önünde gerçekleştirilen açıklamaya katılan yaklaşık 70 kişi, polisin tutumunu "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganıyla karşıladı.

Bu sırada tutsak babası Kemal Özgür basın metnini okudu. Metinde devrimci tutsakların talepleri belirtilerek, "Evlatlarımız bu talepler için bedenlerini ölüme yatırdı. 'Bu uğurda ölecek ama hücrelere girmeyeceğiz' diyorlar. Bizler de aynı kararlılıkla ve netlikle evlatlarımızın yanındayız diyor ve ekliyoruz: Bizleri de öldürmeden çocuklarımızı hücrelere koyamayacaklar" denildi.

Açıklama sırasında "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları atıldı. ÖDP de bu basın açıklamasına katılarak destek verdi. Açıklama bittikten sonra, devletin yoğun güvenlik önlemlerine karşın oturma eylemine geçildi. Analar konuşma yaparak evlatlarını öldürtmeyeceklerini tekrar tekrar söylediler ve gösterdiler.

Samsun Hücre Karşıtı Platform'un hücrelere yönelik basın açıklamasına polis saldırısı

18 Kasım tarihinde Samsun Hücre Karşıtı Platform'un F tipi hücrelere yönelik yapmak istediği basın açıklamasına polis saldırı. Samsun'da F tipi hücrelere karşı üç ay önce kurulan platformun daha önce yaptığı basın açıklamasına da polis saldırmış ve 11 kişi coplanarak gözaltına alınmıştı. Bu 11 kişi 2911 sayılı toplu gösteri ve yürüyüş

yasasına muhalefetten DGM'ye sevk edilmişti.

18 Kasım tarihinde yapılan eyleme de polis önce provokasyonlarla engel olmaya çalıştı. Buna rağmen kitle ÖDP, SİP ve EMEP binalarının bulunduğu caddeye doğru yürüyüşe geçti. Burada basın açıklaması okunduktan sonra, polisin artan provokatif davranışları

üzerine kitle "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganını atmaya başladı. Bunun ardından polis saldırı. Saldırı sonucu yaklaşık 40 kişi olan kitleden 8'i gözaltına alındı. Gözaltındakiler 1 gün sonra çıkarıldıkları nöbetçi savcılık tarafından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

Kızıl Bayrak/Samsun

İzmir'de hücre karşıtı eylemler..

İzmir Hücre Karşıtı Platform'un Konak eylemi

18 Kasım Cumartesi günü İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından Konak Sümerbank önünde bir eylem yapıldı. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. Cezaevlerinde başlayan Süresiz Açlık Grevi'nin 29. gününde yapılan eylemde, bir gün sonra başlayacak olan Ölüm Oruçları'na da değinilerek yeni ölümlere izin verilmeyeceği, buna sessiz kalınmayacağı vurgulandı. Eylemde "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Hücre ölümdür, izin veremeyeceğiz!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganları atıldı. Polis, eylemin Konak Meydanı'nda yapılmasına izin veremeyerek, burada eylem yaptırmayacaklarını ifade etti. Eyleme katılan kitle, yasal sol partilerin yapacağı F tipi ve af kapsamlı panele katılmak üzere eylem alanından ayrıldı.

TAY-DER üyelerinin basın açıklaması

Aynı gün saat 16:00'da, İHD İzmir Şubesi'nde 2 günlük açlık grevi yapan TAY-DER üyesi aileler Konak Meydanı'nda basın

açıklaması yapmak istediler. Açlık grevi ve yapılan eylemin nedeni; F tipi cezaevi, af ve idamdı. 150 civarında insanın katıldığı eylemde polis provokatif tavırlarda bulundu. Kitleye dayatılan kimlik kontrolü uygulaması, avukatların araya girmesi ve yapılan uzun tartışmalar sonucu hayata geçirilemedi. Basın metninin okunması ve atılan sloganlarla eylem Sümerbank önünde bitirildi.

Genel af ve F tipi cezaevleri paneli

İzmir'de ÖDP, HADEP, SİP, DBP, EMEP ve DSİP tarafından genel af ve F tipi cezaevleri konulu bir panel yapıldı. Dilek Restaurant'da yapılan panele 300'ün üzerinde insan katıldı. Panele konuşmacı olarak İzmir Barosu'ndan Av. Ahmet Hamdi Tanpınar, TTB'den Dr. Alp Ayan, Dev-Maden Sen'den Hacay Yılmaz ve SES İzmir Şube Başkanı Mevlüt Ülgen katıldı. Panelistlerin yaptıkları konuşmalarda, cezaevlerinde başlayan ve Ölüm Orucu'na dönüşecek olan açlık grevlerinin yakıcılığı vurgulandı.

Suskunluk Ölümü Önlemez

Aydın Engin/Cumhuriyet/21 Kasım '00

Bir ay önce hapisanelerdeki siyasal tutuklu ve hükümlülerin bir kesimi açlık grevine başladı. 30 uzun gün geçti. Suskunluk duvarları kırılacağına pekişti. "Niye açlık grevine gidiyor bu insanlar" sorusunu ne soran oldu, ne sorgulayan. Açlık grevinin kendisi yankı bulmazken greve geçildiği günlerde altı çizilen bir cümle haydi haydi yankısız kaldı. Siyasi tutuklular 30 günün sonunda açlık grevini bir üst aşamaya yükselteceklerini, "ölüm orucu" na geçeceklerini söylemişlerdi.

30 gün doldu. Şimdi hapisanelerde "ölüme yatılıyor" . (...)

Anlamak gerek. Orayı bilmek gerek. Hapishanedir. Yasanın suç saydığı fiili gerçekten işlemişsen de taleplerin vardır.

Hukukun, hükümlüler için çizdiği çerçeveye uyulmasını istersin. Hastalandığında dayak yemeden, itilip kakılmadan doktora çıkmanın hakkın olduğunu bilirsin; hapishane yönetimi sancılar, acılar içinde kıvranan sana "Sevk aracı yok, bugün hastaneye yollayamıyoruz" dediyse, sancılar; acılar içinde kıvranan sen "mahpus yurttaşın haklarını" savunmaya kalkıştığında bir kez daha ve belki daha da hunharca dayak yiyorsan...

...ölmeye yatarsın.

Hapishanedir. Yüreğinin derinliklerinde isyan ateşleri yanar. Bir bildiri dağıtmaya, bir basın bildirisi okumaya, bir "yasak" yayın bulundurmaya 15 yıl, 18 yıl, 22 yıl ceza kesildiğini yüzüne karşı okuduklarında yüreğinde yanan ateşin alevleri dışarı taşar. Haksızlığa boyun eğmemek, gencecikken geleceğinin karartılmasına karşı çıkmak için davranırsın, ama kuşatılmışsındır. Dört duvar arasında, ağır sürgülü demir kapılar ardındasındır...

Çıplak bedenini mermi yapıp, ölüm silahının namlusuna sürmekten öte çıkarın yoktur.

Ölmeye yatarsın...

Isteklerin vardır. Alt alta sıralayıp her türlü medya kuruluşuna iletmişsindir ve sağır duvarlara çarpmışsındır. Sesini duyurmak için, sağır duvarları kırmak için açlık grevlerine yatmışsındır. Otuz gün açlık grevi ile sesine kulak verilmesini sağlamak istemişsindir.

Mapushane duvarlarından daha sağır duvarlar ses vermemiştir. Umarı çıkarı yoktur.

Ölmeye yatarsın...

1996 Temmuzunu anımsayın. O uğursuz günlere giden haftalar, aylar boyunca isteklerine yanıt almak, sorunlarına çözüm bulmak için çırpınan gencecik insanlar sonunda ölmeye yatmışlardı.

Istekleri pek yalındı. Mehmet Ağar damgalı o kapkara kararnameye itiraz ediyorlardı. (...) Mahkemeye gidiş gelişlerinde metal tabutları andıran ring araçlarına inerken ve binerken jandarmanın bellerinde, kafalarında kalın sopalar kırmasına bir son verilmesini istiyorlardı...

Mafya babalarına elpençe duran hapishane yönetimlerinin, "yan baktın, sağa baktın, sola baktın" gibi sudan gerekçelerle görüş haklarını yok ettikleri keyfi uygulamaların bitmesini istiyorlardı...

Son çareye başvurmadan başka umarları kalmadıydı. Çıplak bedenlerini mermi yapıp ölüm silahının namlusuna sürdüler. 1996 Temmuzunda on gencecik yurttaş, sağ girdikleri hapishaneden ölü çıktılar.

Anımsayın o günleri, "mahpus yurttaşlar" ölmeye yattıklarında pek de kulak asmayanlar, art arda gelen ölüm haberleriyle sarsıldılar, utandılar, ürktüler ve aynada kendilerine bakarken gözlerini kendilerinden kaçırdılar.

O genç insanlar, mahpusun çaresizliğinde ölebileceklerini kanıtladılar.

Onları kanıtlamak zorunda bırakan bizler utandık.

İki gündür hapisanelerde insanlar ölüme yattı. Çok geçmez ölüm haberleri gelir.

Bugün susmak, sadece ölümü çabuklaştıracak.

Ne istiyorlar ve istediklerinden kolayca (ya da zorca) gerçekleştirilebilecek olanlar var mı?

Bu sorunun yanıtı bile ölüme yatanlara kulak vermekle mümkün.

Devleti yönetmek misyonunu üstlenenler, ölüme yatan yurttaşlara karşı suskunluk duvarlarının ardına saklanamazlar.

Bir çözüm vardır. Mutlaka vardır. Ölümünden "daha iyi bir çözüm" mutlaka vardır. (...)

Hücre ya da izolasyon

Aslı Erdoğan/Radikal, 21 Kasım '00

"Bir otelde özel bir oda, alabildiğine insancıl geliyor kulağa, değil mi? Ama amaçları kesinlikle insancıl değil, tersine kurnaz bir yöntem uygulamaktı, bana inanabilirsiniz... Bize hiçbir şey yapmadılar, bizi tümüyle hiçliğin içine yerleştirdiler, çünkü bilindiği gibi yeryüzünde hiçbir şey insan ruhuna hiçlik kadar baskı yapmaz... İnsan yüzü görmeden, insan sesi duymadan göz, kulak, bütün duygular sabahtan geceye, geceden sabaha en ufak besli alamıyordu, insan kendi kendisiyle, kendi bedeniyle, dört beş dilsiz nesneyle çaresizlik içinde tek başına kalıyordu, kendisini dış dünyaya bağlayan halatın kopmuş olduğunu, o sessiz derinlikten hiçbir zaman yukarı çekilmeyeceğini ayımsayan bir dalgıç gibi. Yapacak, duyacak, görececek hiçbir şey yoktu, her yerde ve sürekli hiçlikle çevriliydi insan, boyuttan, zamandan yoksun boşlukta... Bekleyip durur insan. Hiçbir şey olmaz. İnsan bekler, bekler, bekler, şakakları zonklayıncaya dek düşünür, düşünür, düşünür. Hiçbir şey olmaz. İnsan yalnız kalır. Yalnız. Yalnız."

İkinci kez alıntılıdığım bu cümleler Stefan Zweig'in 'Satranç' adlı romanından. Bitmez tükenmez bir heves ve yaratıcılıkla kendi türdeşine işkence yapan insanoğlunun, inceliklerini geliştirdiği bir yöntemi anlatıyor: Tecrit.

Ya da izolasyon. Ya da hücre.

İster bir otel odası olsun, isterse tek bir ampulün olgun ışıyla aydınlanmış, rutubetli, havasız, haşarat ve pislik dolu bir hücre. İsterse duvarları hiçbir ses geçirmeyecek denli kalınlaştırılmış, ışığı standlara göre ayarlanmış bir akustik-optik izolasyon hücresi. Sonuç aynı: Diri diri gömülme. Bedenin ve ruhun ağır, acılı yıkımı.

Kapatılmak, şiddetin uç noktası. Yalnızca dört duvar arasına konmak değil anlamı, çok daha öte, benliğini oluşturan her şeyin engellenip kısıtlanması demek. Her ayrıntısı belirlenen ve denetlenen, her an gözlenen, zorbalığa ve şiddete maruz bırakılmış bir yaşam demek. İnsanı bir nesneye, bir sayıya, bir hiçe indirgemeye çalışan dev bir aygıttan kişiliğini, benliğini, kendini korumaya çalışmak demek.

Bütün bunlara, mahkûmu, özgürlüğü yasalarca belli bir süre elinden alınmış bir insan gibi değil de, sindirilmesi, ezilmesi, hizaya getirilmesi gereken bir düşman gibi gören anlayış eklendiğinde... Sonuçları hepimiz biliyoruz.

Cezaevlerindeki koşulları, bu koşullar nedeniyle geri dönüşsüz hastalıklara yakalananları, tedavisi yapılmayanları... Baskıları, hak ihlallerini... Ölüm oruçlarını... Diyarbakır'ı, Ümraniye'yi, Ulucanlar'ı... Kopartılan, kopartıldıktan sonra çöpe atılan kolu...

Bu cümleleri değişik sözcükler ve dizilişlerle daha önce de yazdım, hem de birden fazla kez. Nasıl hücreler hep orada durup yeni mahkûmlarını bekliyorsa, bu cümleler de bir yerlerde durup bekliyor. Yeni biçimlerde, yeni kalemlerle dillendirilmeyi... Duyulmayı... Yeniden, yeniden atılan çığlıklar gibi ya da bir kez atıldı mı yıllar boyu süren, uzayan, bitmeyen, yankılanan tek bir çığlık gibi.

Cemal Çakmak'ı hatırlıyor musunuz? Sanırım, hayır. Ama 'Sonunda hamama götürdüler' başlıklı yazımı okuduysanız, mektubunu hatırladığınıza eminim. Belki de unutmamanız, unutmamamız için bir kez daha alıntılıyorum.

"Sonunda hamama götürdüler. Ama burası hamam olmaktan çıkmış, mezbahaya çevrilmişti. Ellerindeki bıçak ve bistürilerle boyunlar kesiliyor, sırtlara yarıklar açılıyor, bacaklar adeta doğranıyordu. Demir çubuklarla kafalar, kollar, bacaklar kırılıyordu. Çivili sopalarla vuruyor, çiviler sonuna dek etlere gömülüyor, kemiklere çakılıyordu ... Kendime geldiğimde ellerim arkadan kelepçeli, çırılçıplak ve yarı ölü haldeydim. Akşam olmuştu."

Yaklaşık on gün önce, tutuklu ailelerinin F tipi ve açlık grevleriyle ilgili düzenlediği panelde, Cemal Çakmak'ın bir yakını ile karşılaştım. Yazımı okumuştum. Bana yazıya koyamadığım çok önemli bir noktayı hatırlattı. Ne yazık ki köşem de, kalemim de, yüreğim de sınırlı. Sözcükler sınırlı. Ulucanlar ve Burdur operasyonlarını atlatmış Cemal Çakmak'ın durumunun çok ağır olduğunu, mektubunda ayrıntılı biçimde anlatılmış nöbetler geçirdiğini ve acilen tedavisi yapılmazsa... Sonunu getiremedim, kusura bakmayın.

(Yazının orijinal başlığı: "Hatırlatmalar")

35 yıldır her türlü kanlı, kirli ve karanlık işin, her türden hırsızlığın, yolsuzluğun ve soygunun tepesinde yer almış babaların "baba"sı, işin ucu kendine deyince "hukuk"tan konuşuyor!..

Demirel "hukuk"suzluktan yakınıyor!

"Hem serbest piyasa ekonomisi diyeceksiniz, pazar ekonomisi diyeceksiniz, hem liberal ekonomi diyeceksiniz, hem liberal siyaset diyeceksiniz, sonra da bu ülkenin adamlarının tuttuğu işi yapmış olmaya pişman edeceksiniz. Bu olmaz. Herkesin dikkatini çekiyorum"

"Geçmiş yıllarda ideolojik kavgalar vardı. Geçmiş yıllarda bu kavgaların içinden gelirken, ülkede servet, itibar ve zenginlik düşmanlığı vardı. Servet, itibar ve zenginlik düşmanlığı çok kolaylıkla yapılabilen şeylerdir. Yalnız o tahrik ve teşvik edildiği takdirde, o zaman ülkeyi kalkındırmakta fevkalade zorluklar görürsünüz. Ideolojik kavgalara ülkemiz yeniden sürüklenmemelidir"

"Bu ülkede kötü insanlar da vardır. Yalnız herkes yanlış yapıyor, herkes kötüdür, hiçkimseye güvenilmez noktadan hareket ederseniz, bu ülkenin insanlarını, evvela kendilerinin dürüst olduğunu ispatlamaya mecbur edersiniz. Eğer birisinin iddiası varsa, o iddiayı ispatlamak kendisine aittir. Bu ülkenin insanları kendilerinin düzgün insanlar olduğunu ispatlamak gibi bir sorumlulukla karşı karşıya iseler, bu ülkede güven falan olmaz. Görüyorum son günlerde iş hayatında bir ürküntü var. Bu ürküntünün daha derinleşeceğinden endişe ediyorum"

"Hukuk devleti kavramını yitirdiği zaman ülke, o zaman siz ne kadar 'bu hukuk devletidir' dersiniz yine bu ülkenin insanlarını tatmin edemezsiniz"(21 Kasım tarihli gazeteler...)

Clinton'ın Vietnam çıkarması...**ABD emperyalizmi,
egemenlik sahasını
genişletme çabasında**

Geri bir tarımsal sömürge olan Vietnam, Fransız sömürgecilerine karşı kazandığı zaferin ardından bu kez ABD emperyalizmi ile karşı karşıya geldi. ABD Vietnam'da başlayan devrimi boğmak için bölgeye kapsamlı bir müdahalede bulundu. Kendi eliyle kurdurduğu işbirlikçi Güney Vietnam hükümetini halka karşı kullandı. 1965'te başlayan bu savaşta ABD, tüm askeri ve teknolojik üstünlüğüne, sivillere karşı giriştiği tüm katliamlara rağmen, 1975'te Vietnam'dan adeta kaçarak ayrıldı. 30 Nisan 1975'te Vietnam İşçi Partisi önderliğindeki devrimci halk ordusunun, Saygon'a (şimdiki adı Ho Şi Minh) girmesiyle savaş sona erdi. Vietnam ulusal kurtuluş mücadelesi görkemli bir zafer kazandı. Mücadele süreci boyunca dünya halklarının büyük desteğini ve sempatisini kazanan ve onlar için büyük bir moral kaynağı olan bu zafer, ABD emperyalizmi içinse tarihinin en büyük hezimetini oldu ve onda etkileri halen süren bir "sendrom"a yolaçtı.

Savaşta iki milyonu sivil olmak üzere üçmilyon Vietnamlı katledildi. (Bunun yanında hala 300 bin Vietnamlı kayıp statüsünde). ABD savaşta her türlü kirliliğin yanı sıra kimyasal silahlar kullandı. Savaşta kullanılan Agent Orange gazı nedeniyle, çoğu bebek ve kadın olmak üzere 1 milyon kişi öldü. Kimyasal silahlar nedeniyle çocuklar halen sakat doğmakta. Yapılan araştırmalar sonucunda, Vietnam halkının yüzde 80'i üzerinde bu gazın etkili olduğu tespit edildi. ABD yönetimi tarafından reddedilmesine rağmen Amerikan askerlerinde de bu gazdan kaynaklı kanser olaylarına rastlanması, ABD'nin tüm savunmalarını çökertti. Buna rağmen ABD Vietnam halkına tazminat ödemeyi reddetti.

ABD savaşı kaybetmesinin ardından Vietnam devrimini boğmak için yıllar sürecek bir ambargo başlattı. Bu ambargo Doğu Avrupa'daki '89 çöküşüyle birlikte değişen şartların gereği olarak 1994'ten itibaren kaldırıldı. 11 Temmuz '95'te de diplomatik ilişkiler başlatıldı. Geçen hafta ise ilk kez bir ABD başkanı Vietnam'ı ziyaret etti.

Elbette Clinton bu şaşalı ziyaret için Vietnam'a yalnız gelmemiştir. Yanında ABD emperyalist tekellerinin bir uçak dolusu temsilcisini de getirmiştir. Örneğin, ziyaret sırasında Boeing firması ve Vietnam havayolları arasında Boeing 777 uçağı alımı üzerine bir anlaşma yapıldı. 480 milyon dolarlık bu anlaşma, ABD emperyalizminin Vietnam'a özel ilgisinin ekonomik ve mali cephesi üzerine de bir fikir vermektedir.

Nedenleri ayrı bir konu, fakat Vietnam yönetiminin uzun zamandır girmiş bulunduğu kapitalist dünya ile tam bütünleşme sürecinde büyük mesafeler katetmiş olduğu açık bir gerçektir. Bugün Japonya, Avrupa ve ABD kökenli çok sayıda emperyalist tekel Vietnam'da faaliyette bulunmaktadır. Vietnam onlar için karlı bir pazar ve bir ucuz işgücü cenneti durumunda. Bu her yerde olduğu gibi Vietnam halkı için de ağır sömürü ve sosyal yıkım anlamına gelmektedir. Bugün ülkede, kişi başına düşen gelir yalnızca 370 dolardır. 75 milyonluk ülkenin dış borcu ise 22.3 milyar dolardır.

ABD emperyalizmi, emperyalist sistemin daha önce önemli ölçüde dizginlenen iç çelişkilerinin Doğu Avrupa'daki çöküşün ardından dizginlerin tümünden serbest kalmasıyla birlikte yeni bir açmazda girdi. Bundan kurtulmak için dış politikada yeni açılımlara yöneldi. ABD bu doğrultuda daha önce "terörist" ilan ettiği bir dizi ülkeyle ilişkilerini yeniden düzenledi. (Bunun son örneği, yakın zamanda ABD Dışişleri Bakanı tarafından ziyaret edilen Kuzey Kore'dir). Onlarla ekonomik ve ticari ilişkiler kurma yoluna gitti. Vietnam ve ABD arasında giderek sıkılaştıran ilişkiler de ABD politikasındaki bu değişimin ürünüdür. ABD bu tür girişimlerle meydana emperyalist rakiplerine bırakmama, onlar karşısında üstünlük sağlama, bu arada kendisi için karlı pazar alanları ve siyasal nüfuz alanları elde etme çabasıdır.

A. S. Eylül

Bölgedeki gerici rejimler ABD'nin dümen suyunda...**Filistin halkı ile
gerçek dayanışmayı emekçi
halklar yükseltecek!**

Filistin halkının Eylül ayı sonlarında patlak veren intifadısı, başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın dört bir yanında yankı yarattı, destek buldu. Doğal olarak Ortadoğu halkları üzerindeki etkisi daha güçlü oldu. Sokaklara dökülen ve sayıları milyonu (Arap Birliği Zirvesi devam ederken, Yemen'in başkenti San'a'da bir milyon kişinin katıldığı dev bir gösteri gerçekleşti) geçen göstericiler, bir yanda ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmini protesto ederken, öte yandan Filistin halkının onurlu direnişine destek veriyorlardı. Bu basınç altında kalan gerici Arap rejimleri, 21-22 Ekim tarihlerinde olağanüstü bir Arap Birliği Zirvesi toplamak zorunda kaldılar.

Arap Birliği Zirvesi'nden siyonizme karşı etkin kararlar çıkmasını bekleyenler hayal kırıklığına uğradılar. Zirve sonrası Filistin halkının basına yansıyan tepkisi çok sert oldu. Arap rejimlerinin emperyalizmin kuklası olduğu ve Filistin halkının herşeye rağmen intifadaya kararlı bir şekilde devam edeceği net bir dille vurgulandı. Zira Arap Birliği Zirvesi'nden kayda değer bir sonuç çıkmamış, sadece maddi yardım ve yaralıların tedavisi için girişimde bulunma yönünde kararlar alınmıştır. Böylece, başta Mısır, Ürdün ve Körfez ülkelerinin ABD uşağı gerici rejimleri, zirveye ağırlıklarını koyarak, İsrail'i ve ABD emperyalizmini rahatsız edecek herhangi bir karar çıkmasını engellemişler, bir kez daha Filistin halkını sırtından hançerlemişlerdir.

İKO Arap Birliği'nin izinde

12-14 Kasım tarihleri arasında ise, İslam Konferansı Örgütü (İKO) devlet ve hükümet başkanları zirvesi Katar'ın başkenti Doha'da yapıldı. Zirveye katılan 56 ülke arasında Türkiye de vardı. Cumhurbaşkanı ve Dışişleri Bakanı, heyet halinde zirveye katıldılar.

İntifadanın devam ettiği, İsrail katliamlarının da en vahşi bir tarzda sürdüğü günlerde toplanan İKO'nun gündeminde, doğal olarak Filistin sorunu ilk sırayı alıyordu. Ancak, sanıldığı aksine, İsrail siyonizmine karşı herhangi bir ciddi tepki ortaya konulmadı, herhangi bir karar alınmadı.

Zirveye katılan kimi ülkelerin İsrail'e karşı "sert" tutum alınması yönünde konuşma ve önerileri dikkate bile alınmadı (öneri getirenlerin samimiyetleri ayrı bir tartışma konusu). Zirve öncesi sermaye basını "İKO'de Türkiye ağırlığı" başlığıyla duyurdu haberi. Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan Türkiye, bu kez misyonunu İKO zirvesinde oynuyordu. Zirvede İsrail siyonizmini rahatsız edecek herhangi bir kararın çıkmasını, Mısır'ın da baskısıyla "engellediler". Sonuçta 56 İslam ülkesinin katıldığı bir zirveden çıka çıka, İsrail'i kınama ve üye ülkelere (Türkiye, Mısır, Ürdün hariç) İsrail'le "ilişkileri kesme" çağrısı gibi, hiçbir yaptırım gücü olmayan kararlar çıktı. Filistin'e kayıtsız destek yapılması çağrısı ise ikiyüzlülükten başka bir anlama gelmiyor.

Zirveden çıkan sonuç ABD'nin istediği tarzda oldu. Arafat ise, bir yandan İntifada'nın Filistin bağımsız olana kadar süreceğini vurgularken, öte taraftan ise BM'den barış gücü talep etti. Dolayısıyla BM gibi emperyalistlerin, özellikle ABD'nin paravan örgütüne dönen bir kurumdan çözüm bekleme talihsizliğinden kurtulamadı. Emperyalizmin "Ortadoğu barış sürecinin" sürmesi için Arafat yoğun bir kuşatmaya alınmış bulunuyor. Ortadoğu'da emperyalist barış planlarının çökmüş bulunduğu bugün, ABD ve siyonizmin tutunabileceği tek daldır Arafat.

İslam Konferansı Örgütü ilk bakışta müslüman ülkelerin çıkarlarını temel alan bir örgütlenme gibi görünüyor. Gerçekte belirleyici olan ise sınıfsal çıkarlar ve kaygılar. "Müslüman" Filistin halkının siyonizmin canice saldırılarına maruz kaldığı bir anda toplanan konferans, özellikle Türkiye ve Mısır'ın ortak yönlendirmesiyle, ABD emperyalizmini ve İsrail siyonizmini rahatsız etmeyen kararlar alarak, gerçekte Filistin halkının cellatlarının safında yer almıştır. Gelecekleri ABD emperyalizmine uşaklığa bağlı olan gerici rejimlerin başka türlü bir tutum almaları da beklenemez. Dolayısıyla gerçek dayanışmayı emekçi halklar yükseltecektir.

**Yaşasın işçilerin birliği,
halkların kardeşliği!**

Dünyadan kusa kusa...

Filipinler'de devlet başkanı Estrada karşıtı gösteriler

Filipinler'de devlet başkanı Joseph Estrada hakkında yasadışı yollarla kumarhanelerden gelir elde etmek suçlamasıyla 1 Aralık'ta ilk duruşması görülecek dava daha sonuçlanmadan Filipinli işçiler, emekçiler ve gençler sonucu ilan ettiler: Estrada Defoll.. Estrada'nın istifası için tüm Filipinlerde süren genel greve destek amacıyla 14 Kasım günü başkent Manila'da 100 bini aşkın gösterici eylem düzenledi. 1998'de seçilen Estrada senatoyu ve satın aldığı avukatları kullanarak kendini temize çıkarmaya çalışsa da, bu çabası boşuna. Çünkü Filipinli emekçiler ve öğrenciler, tüm ülkede sürdürdükleri grev ve gösterilere Estrada defolana kadar devam edeceğe benziyorlar.

İsveç'te İsrail karşıtı gösteri

Başkent Stockholm'de, İsrail'in sürdürdüğü katliamı protesto amacıyla, 1000'i aşkın İsveçli'nin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. İsrail'in sürdürdüğü savaşın haksız olduğunu ifade etmesine rağmen İsveç hükümetinin BM'de hiç te buna uygun bir tavır almadığını belirten göstericiler, İsveç kraliçesini ve hükümeti protesto ederek Filistin halkının yanında olduklarını ifade ettiler.

Gürcistan'ın başkenti Tiflis'te sokak gösterileri

Tiflis'te geçtiğimiz hafta varolan elektrik kesintilerine karşı protesto gösterileri düzenleniyor. Onbinlerce kişinin katıldığı gösterilerde eylemciler sonuç almak için her yolu deniyorlar. En son önemli bir otoyolu trafiğe kapatan halk, elektrik kesintilerine son verilmesini istedi.

İngiltere'de öğrenci eylemi

Londra'da 15 Kasım'da 4 bin üniversite öğrencisi yüksek öğrenimin masraflarının fazlalığını protesto amacıyla eylem yaptı. Ulusal Öğrenci Sendikasının (NUS) düzenlediği eylemde yollar bir süre trafiğe kapatıldı.

Yunanistan'da Politeknik anması

Yunanistan'da 1973 yılında faşist askeri cuntaya karşı Politeknik Üniversitesi öğrencilerinin başlattığı ayaklanmanın kanla bastırılmasının yıl dönümünde öğrenciler, ABD büyükelçiliğine yürüdüler. Sayıları onbine yaklaşan öğrenciler, emperyalizme olan öfkelerini "Katil Amerikalılar!" sloganlarıyla haykırdılar. Yunanistan kolluk güçleri ise ABD büyükelçiliğini polis yığınağıyla korudular.

Kurtuluş uğruna devrimci fedakarlık

M. Dicle

"Öldürüleceğimi biliyorum, ancak bu önemli değil.

Topraklarımızı terketmeleri için İsrail askerlerine taş atmak istiyorum." "Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!"

Girişe koyduğumuz bu iki ifadenin ilki, Filistinli çocuk Mustafa'ya ait. 28 Eylül'den beri Filistinli çocuk ve gençlerin şiarı demek daha doğru olur. İkincisi ise, tahmin edileceği gibi devrimci tutsakların şiarıdır. Ortadoğu'nun iki ayrı coğrafyasında, birbirinden farklı muhtevalar taşıyan (ama aynı teslim alma amacı güden) saldırılara karşı, saldırıların muhataplarından gelen meydan okucu haykırışlardı bunlar.

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküşün ardından emperyalizm, kendi hakimiyeti altına aldığı dünya için "Yeni Dünya Düzeni" kavramını piyasaya sürdü. Aynı dönemde sosyalizme ve kazanımlarına karşı yalana, çarpıtmaya ve demagojiye dayalı muazzam ölçekte çirkin bir saldırı kampanyası başlatıldı. İdeolojik, politik, sosyal ve kültürel alanları kapsayan topyekün bir saldırıydı bu. Bu dönemde sık sık öne çıkarılarak dile getirilen ve dönek solcu takımı tarafından da benimsenen söylemlerden biri, "hiçbir şey uğruna ölünecek kadar önemli değildir" ya da "bir ideal için ölmeye değmez" şeklindeydi.

İşçi sınıfının devrimci mücadele geleneği hedef alınıyor

Sınıf savaşımını tarihini iyi bilen burjuvazi, proletaryanın ve ezilen kitlelerin, onların öncü devrimci temsilcilerinin idealleri için gerektiğinde tereddütsüzce ölümü kucakladığını da çok iyi bilmektedir. 1848'in Barikat savaşları, 1871 Paris Komünarları, 1905 Devrimi, Ekim Devrimi, '30'lu yılların ve savaş döneminin anti-faşist direnişleri, nihayet sömürge ve bağımlı ülkelerdeki milli kurtuluş ve halk devrimi fırtınaları... Bütün bu toplumsal patlamalar ve altüst oluşlar döneminde proletaryanın ve ezilen halk kitlelerinin nasıl savaştığı, doğal olarak kapitalist dünyanın egemenlerinin hafızasından silinmemiştir. Kitlelerin ölüm korkusunu yendiği dönemler, aynı zamanda egemenlerin düzeni için ölüm çanlarının da çaldığı zamanlardır. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurma özlemiyle işçi sınıfı, emperyalist işgale karşı özgürlük için ezilen halklar,

kapitalist-emperyalist sisteme çok sayıda yenilgiyi, tam da egemenler için değil, kendi davaları için ölümü göze aldıkları zaman tattırabilmişlerdir.

Bu deneyimler ışığında ve YDD'nin sağladığı imkanlarla, her türden sermaye uşakları, idealler uğruna fedakarlığın "modasının geçtiği"ni ve bunun geçmişe ait bir olgu olduğunu propaganda ettiler. Bu propagandaya bakarak sözkonusu liberallerin insanın yaşama hakkına saygı gösterdikleri, hatta yaşama hakkı ihlallerine karşı etkin bir tavır aldıkları sanılabilir. Ancak gerçek, görüntünün zıddıdır.

İdealler uğruna fedakarlık devrimin kapandığını ilan edenler, kapitalistlerin kârları artsın diye, tekeller dünyayı sömürsün diye, emperyalistler kanlı ve kirli saltanatı yeryüzünde ebediyen sürsün diye, işçi ve emekçilerden sürekli olarak fedakarlık talep etmektedirler. Sovyetler Birliği dağılına kadar "sosyal devlet"i savunmak zorunda kalanlar, dağılmanın hemen ardından dünya ölçüsünde ekonomik, sosyal ve demokratik haklara karşı adeta bir süre avına başladılar. Bugün dünyanın tüm bağımlı ülkelerinde ve bu arada bizde, İMF reçeteleriyle emekçiler yıkıma sürüklenip görülmemiş bir açlığa ve sefaletle mahkum ediliyor.

Madalyonun diğer yüzünde ise, emperyalist-kapitalist sistemin kendi ihtiyaçları doğrultusunda kitleleri toplu ölüme sürüklemesi ya da kitlesel katliamları gerçekleştirilmesi var. Irak, Ruanda ve Yugoslavya'daki katliam ve yıkımlar, bunun en bariz örnekleridir. Ayrıca kapitalist sistem kitlelere geniş bir "ölme özgürlüğü" alanı açmıştır. Üniforma giydirip savaşa sürerek, enkaz altında bırakarak, iş kazasına kurban götürerek, çevre felaketleriyle, işsiz bırakıp açlık ve tükenişle terkederek, insanca beslenme, barınma, sağlık hizmeti, vb.'den yoksun bırakarak ve devlet terörüyle bu "özgürlüğü" bizzat hayata geçiriyor.

Dolayısıyla kapitalist barbarlığı ebedileştirme çabasında olanlar, kitlelere diyorlar ki; "siz kendi özgürlüğünüz, kurtuluşunuz için değil, düzenin bekası için bedel ödeyeceksiniz" Niye mi? "Bu düzen sizi daha rahat sömürüp ezsin diye". Kuşkusuz bu, burjuvazi ve uşaklarının emekçi kitlelere yutturmaya çalıştıkları ya da zorbalıkla kabul ettirmeye çalıştıkları bir durumdur. Özgürlük uğruna onurlu direnişi bir yaşam biçimi haline getirenler için bu elbette

bir şey ifade etmez. Tersine, onlar bu ablukayı kırmak için ölümüne bir mücadelenin içindedirler.

Kazanacak olan devrimci direniş çizgisidir

Başa dönersek; emperyalizm-siyonizm Filistin halkını "barış süreci" aldatmacasıyla oyalayıp teslim almaya çalışıyordu. Bu kirli oyunu farkedene yiğit Filistin halkı, isyanı kuşanarak onursuzluğu reddetmiştir. 50 yıllık direniş birikimine sahip bir halka yakışan da budur. Siyonizmin postalları altında yaşamaktansa direnenek ölmeyi tercih etmektedir bugün Filistin halkı, özellikle de gençliği. Emperyalistlerin dayattığı kirli barışlarla değil, fakat devrimci direnişle özgürlüğün elde edilebileceği gerçeği küçük Mustafa'nın sözlerinde yalın bir şekilde ifade edilmektedir.

Ülkemizde devrimci tutsakların destansı direniş çizgisi bilinmektedir. Bu gerçek defalarca pratikte kanıtlanmıştır. Ulucanlar ve Burdur cezaevi direnişleri son şanlı örneklerdir. Şu günlerde Ölüm Orucu'na dönüştürülmüş olan SAG da bunun canlı örneğidir.

İMF-TÜSİAD-MGK topyekün saldırısının azgınca devam ettiği, bu aşamada işçi sınıfının yüz yıllık kazanımlarının gaspedilmek noktasında olduğu, kamu emekçilerine, üretici köylüye ve gençliğe kadar toplumun emekçi kesimleri için hücre projeleri uygulanmak istenmektedir. Sermaye devleti, programının başarı şansını işçi ve emekçileri öncüsüzleştirmekte görüyor. Komünist ve devrimci tutsakları hücrelere kapatıp teslim alma hayalleri kuruyor. Böylece emekçi kitleleri de hücreleştirilmiş kötürüm bir yaşama mahkum etmek daha kolay olacak. Ancak bunda önce her defasında olduğu gibi bu defa da devrimci direniş ve kararlılık çizgisi bu kirli planı altüst edecektir.

Liberal burjuva yardakçılarının huzuru, uluslararası çapta yükselen kapitalizm ve emperyalizm karşıtı mücadelelerle şimdiden bozulmuştur. Emperyalistleri ve siyonistlerin Ortadoğu'yu kontrol altına alma hevesleri Filistin halkı tarafından boşa çıkarılmaktadır. Ve bu ülkede de İMF-TÜSİAD-MGK'nın kirli ve acımasız plan ve hesapları da, devrimcilerin ve emekçilerin mücadelesiyle parçalanacaktır. Bu direniş emeğin özgürleşmesine kadar devam edecektir.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Saqez Fırıncılar Sendikası Başkanı Mahmoud Salehi Derhal Serbest Bırakılsın!

Saqez Fırıncılar Sendikası Başkanı Mahmoud Salehi, İran İslam Cumhuriyeti tarafından 24 Ağustos 2000'de ikinci kez tutuklandı ve cezaevine kondu. Sağlık durumu kritik olan Mahmoud Salehi, İran'da insanlık dışı cezaevi koşullarında tutulmakta ve tıbbi tedavi görmesi engellenmektedir. Mahmoud Salehi'nin tek suçu işçileri örgütlemek ve işçi haklarını savunmaktır. Mahmoud Salehi, kendisinin ve Saqez Sendikası'nın direnişini kırmak için hapsedilmiştir.

İslam Cumhuriyeti geri adım atmaya ve Mahmoud Salehi'yi serbest bırakmaya zorlanmalıdır. İran Komünist İşçi Partisi Yurtdışı Organizasyonu Kanada, ABD, Avustralya ve Avrupa'da Mahmoud Salehi'nin serbest bırakılması, İslami rejimin baskıcı politikalarına karşı ve işçilerin grev ve örgütlenme haklarını savunmak amacıyla uluslararası bir kampanya örgütlemektedir. Bütün işçi örgütlenmelerini, insan hakları örgütlerini, politik tutukluları savunanları ve özgürlük isteyen tüm insanları bu kampanyayı etkin bir şekilde desteklemeye çağırıyoruz.

İslam Cumhuriyeti işçilerin ve emekçilerin yükselen muhalefetine direnemez. Bu kampanyayı desteklemek İran'daki işçilerin genişleyen grevlerini ve insanların haklı taleplerini desteklemektir. Elinizden gelen her türlü araçla bu kampanyayı destekleyin.

**Kahrolsun İslam Cumhuriyeti
Eşitlik, Özgürlük, İşçi Devleti
İran Komünist İşçi Partisi
Yurtdışı Organizasyonu**

Protesto mektuplarınızı aşağıdaki adrestere gönderebilirsiniz:

Mohammad Khatami, The Presidency
Palestine Avenue Azerbaijan Intersection
Tehran/Iran
e-mail:khatami@president.ir
fax:011 98 216 464 443

Lütfen gerçekleştirdiğiniz protestoları aşağıdaki adrestere bildirerek bizi haberdar edin:

**Worker-Communist Party of Iran-İran
Komünist İşçi Partisi
Adres: BM Box 8927, London WC1N 3XX,
England
e-mail: wp@iran1.freeserve.co.uk
tel: (44)7714097928
fax: (44)8701315366**

SAG-Ölüm Orucu'nun zaferi için her türlü çabayı ortaya koyacağız

Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişine güçlü bir destek örgütlemek hedefiyle bölgemizde planladığımız faaliyeti yoğunlaştırarak sürdürüyoruz. Son bir hafta içerisinde Köln'de ve sınırlı bir çerçevede Bonn'da, Türkiyelilerin gittiği kahvelerde bildiri ve Ölüm Orucu direnişini destekleme çağrısı yapan yeni hazırladığımız el ilanını dağıttık. En yoğun ve en yaygın dağıtımını ise, hergün ve her saat binlerce insanın gelip geçtiği Dom Kilisesi önünde gerçekleştirdik. Almanca olarak hazırlanan bildirimiz çok kısa sürede tükendi. Bildiri ve el ilanlarımızı posta kutularına ve az sayıda da olsa telefon kabinlerine de bırakıyoruz. Keza işlek birçok yerde afiş çalışmasına devam ettik.

Daha etkin ve daha yaygın bir faaliyet yürütmek için tüm güçlerimizi bir araya getirip seferber etmemiz gerekiyordu. Bu amaçla çok uzun bir aradan sonra, bizimle ilişkileri kopmuş olanları da dahil tüm taraftarlarımızı bir araya getirdik. Toplantıda özetle, SAG-ÖÖ'nün gerekliliği ve kaçınılmazlığı, haklılığı ve meşruiyeti, amaçları ve hedefler, görev ve sorumluluklarımız konusunda aydınlatıcı bir konuşma yaptık. Direnişin o günkü seyri konusunda bilgiler verdik. Ardından direnişimiz karşısında hiçbir zaman olmadığı kadar duyarlı olmalarını ve dahası da, yürütmekte olduğumuz politik-pratik faaliyetlere katılıp, etkin bir destek

vermelerini istedik. Birim olarak yaptığımız faaliyet planı çerçevesinde önlerine bir dizi görev ve sorumluluk koyduk.

Rahatlıkla söyleyebiliriz ki, taraftarlarımız toplantıda önlerine koyduğumuz işleri gerçekleştiriyorlar, gerçekleştirmeye devam ediyorlar. Buldukları her yerde direnişin propagandasını yapıyorlar, bildiri ve el ilanlarımızı dağıtıyorlar, işe, eve, pazara gidip gelirken yol boyunca kendilerine verdiğimiz pulları uygun yerlere yapıştırıyorlar. Ayrıca, yaygın biçimde direnişteki yoldaşlarımız için maddi destek topluyorlar.

Taraftarlarımıza bir de yakında SAG-ÖÖ ile dayanışma amaçlı açlık grevleri yapacağımızı, buna da mutlaka duyarlı davranmaları gerektiğini, bizzat açlık grevine katılmalarını, katılmayanların ise sık sık grev çadırını ziyaret etmelerini, alandaki ihtiyaçları karşılamalarını ve ziyaretler örgütlemelerini belirtmiştik. Taraftarlarımız bu konuda da olumlu bir pratik sergiliyorlar.

SAG ve ÖÖ direnişinin zafere ulaşması için, güçlerimizi en akılcı biçimde konumlandıracağız. Olanaklarımızın sınırlılığına bakmaksızın en etkin desteği örgütlemeye devam edeceğiz. Yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın ölmelerine izin vermeyeceğiz.

TKİP Köln taraftarları

Belçika Emek Partisi (PTB) üniversite örgütü ve gençlik örgütü'nün ortak açıklaması: **SAG ve ÖÖ direnişlerini destekliyor, dayanışma içinde olduğumuzu bildiriyoruz!**

Türkiye cezaevlerindeki devrimci tutsaklar 20 Ekim tarihinden itibaren Süresiz Açlık Grevi direnişindeler. Devrimcilerin eylemi 20 Kasım'dan itibaren genişleyip dramatik bir evreye girmiş, Ölüm Orucu direnişine dönüşmüştür.

Devrimci tutsaklar tecrit hücrelerine dayalı F tipi hücre sisteminin yürürlüğe konmasına karşı direnişe geçmişlerdir. Ayrıca bu geçişin beraberinde getireceği katliamları protesto etmekte.

Böylesi bir eylem türü Belçika'da ilk defa Fehriye Erdal ile gündeme geldi. Onun cesur açlık grevi direnişini bir çok genç örnek aldı. O taleplerini açlık grevi direnişiyi gerçekleştirdi. Biz Türkiyeli yoldaşların Ölüm Orucu direnişiyi aynı hedefe ulaşacaklarına inanıyoruz.

Belçika'nın başkenti Brüksel'dir. Burası aynı zamanda Avrupa Birliği'nin de başkentidir. Biz bu basın bildirisini Belçika hükümetine de göndereceğiz. Türkiye'de ortaya çıkacak olumsuz bir sonuç durumunda, Belçika hükümetine ve Belçika'da bulunan Avrupa Parlamentosu'na Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne alınmaması için

baskı uygulayacağız. Bugün 2000'li yıllarda hala insan hakları en vahşi ve insanlık dışı bir şekilde çiğnenemez.

Türkiye zindanlarındaki devrimci tutsaklar kapitalizme karşı mücadelede sınırsızdır. Bu yüzden böylesi kaba bir teröre maruz kalmaktadırlar.

Bu yüzden Belçika'da, Avrupa'da ve dünyanın herhangi yerinde herkesi Türkiye'deki yoldaşlarımızla dayanışmaya ve desteklemeye çağırılmaktadır. Türkiye hükümetinin devrimci tutsakların taleplerini kabullenmesi için ölümler gerçekleşmeden sesimizi duyurmalıyız.

Devrimci tutsakların talepleri taleplerimizdir.

Bizler, Belçika Emek Partisi'nin (PTB) üniversite örgütülüğü ve gençlik örgütü olarak devrimci tutsakların başlattıkları SAG ve ÖÖ direnişlerini destekliyor ve dayanışma içinde olduğumuzu bildiriyoruz.

22 Kasım '00

Marksist-Leninist Hareket (PTB üniversite örgütü), Kızıl Gençlik (PTB gençlik örgütü)

Tasfiyeci savrulmalara karşı,

Partiyi bekleyen görev ve sorumluluklar

Azad ARAS

Parti yeni bir atılımın eşliğindedir

Partimiz 2. mücadele yılını geride bıraktı. Kuruluşun ilanına rastgelen dönemde hem genelde yoğunlaşan saldırılardan, hem de kendisine yönelen kapsamlı operasyonlardan nasibini aldı. Yaşadığı güç kaybı nedeniyle parti ilanını ve sonrasını gerçek bir atılıma dönüştürmede ciddi sorunlar ve sıkıntılarla yüzyüze kaldı.

Bugün hala da süren benzer sorunlarla yolunu yürümeye çalışıyor. Şu farkla ki, saldırılar ve zorlu dönem, partimizi her açıdan sınamıştır. Partimiz bu sınavın zorlu ilk aşamalarını başarıyla geçmiştir. Politik ve ideolojik düzeyde saldırıları göğüslemiş, poliste ve zindanlarda başarılı bir sınav vermiş, saldırıların yarattığı güç ve imkan kaybına rağmen, elindeki olanaklarla pratik olarak süreci tersine çevirme çabası içerisinde olmuştur. Bunu herşeyden önce, kongre ile güvenceye aldığı programatik gelişmesine ve ortaya koyduğu iddiaya borçludur.

Bu, kuşkusuz yine de istenilen ve hedeflenen atılımın yapıldığı anlamına gelmiyor. Fakat dost ve düşman önünde sınanmış olmasının avantajıyla, hedeflerine ulaşması için koşullar da giderek olgunlaşmaktadır. Parti, saldırıların netleştirdiği saflaşma içerisinde, şimdiye kadar güvenceye aldığı konumuna yaslanarak sıçrama yapabilecek yeni bir atılımın eşliğindedir. Bunalım içindeki geleneksel akımların çoğunu, çok da uzak olmayan bir gelecekte bir çözülme, aynı anlama gelmek üzere iddiasızlaşarak liberalleşme akibeti bekliyor. Devrimci sol cepheden çok az sayıdaki yapı bu gerçekliğe -o da kuşkusuz belli sınırdan ve bir döneme kadar- direnç gösterebilecektir. Mevcut saldırılara karşı devrimci konumu korumak kaygısı, dönemi karşılayacak bir programa ve ideolojik kuvvetle birleşmezse eğer, çözülme yine kaçınılmazlaşır.

Parti, tam da bu tabloya rağmen, yeni bir sıçrama yapacaktır. Kuşkusuz ve mutlaka, parti, bunu ancak programatik gelişimini ve ideolojik-politik etkisini pratik olarak güvenceye alacak asgari bir örgütsel gelişim göstererek başarabilir.

Tasfiyeci savrulmaya karşı saflaştırma görevi

Yukarıda "saldırının ilk aşamaları" tanımı bilinçli olarak kullanılmıştır. Zira saldırı dönemi bütün hızıyla sürüyor. Demek ki sınama ve temel görevler hala güncelliğini koruyor. Parti, saldırının sınıfsal ve ideolojik niteliğine karşı alınması gereken tutumu yeterli açıklıkta almış, kendisini bu düzeyde fazlasıyla kanıtlamıştır. Fakat parti, geçen yıl yaptığı değerlendirmede yeni sınavı, "sınıf ve kitle hareketine önderlik etme" konusunda alacağı ve alması gereken mesafe olarak tanımlamıştır. Bu görev hala da gerçek bir sınama alanı olarak önümüzde duruyor.

Bunu hiçbir biçimde esnetip ertelemeksizin ve bir

an olsun akıldan çıkarmaksızın, bir başka göreve, karşı karşıya olunan tasfiye ve teslimiyet rüzgarına karşı mücadelede partiye düşen görev ve sorumluluğa eğilmek istiyoruz. Zira, yeni dönemde sıçramanın, bir parti olarak çekim gücünü artırmanın kritik ve güncel halkalarından biri de buradaki görevlere yüklenmektir. Bu göreve gereken ilgiyi göstermek, yukarıda bahsi geçen avantajları genişletecek, ve parti, daha şimdiden zindanlardan başlayarak kendisine yönelen ya da ilgiyle izleyen ve tasfiyeci rüzgara karşı direnen güçleri hızla bünyesine katabilecektir. Düzenin tasfiye operasyonlarıyla teslim alma amacına karşı, süreci devrimci bir saflaşmaya götürmektir görevimiz. Fakat, bunun da ötesinde, daha genelde bu saldırıları karşılamak, sınıfa karşı sorumluluğumuzun bir parçasıdır. Zira, karşılanamaması durumunda mücadele dinamikleri üzerinde ciddi bir tahribat yaratacaktır. Partinin teorik-ideolojik ve programatik düzeyi fazlasıyla bu gücü taşıyor. Yapılması gereken, tasfiyeci rüzgara karşı politik bir savaşın gereklerini güncel planda yerine getirmektir.

Düzenin aldatıcı manevraları ve tasfiyecilik

Sürmekte olan saldırıların yolaçtığı savrulma devrimci-sol hareketi ciddi olarak tehdit ediyor diyoruz. Saldırılar yalnızca devlet terörü ve yıldırıcı polisiye operasyonlardan ibaret değil kuşkusuz. Devletin liberal açılımları, sözde demokratik açılımları ve kendi iç temizliğinde gösterdiği kararlılığın dışarıya yansıyan etkisi de saldırıların bir parçasıdır. Üstelik her liberal açılım ve sözde de kalsa demokrasi manevraları, devrimci dinamikleri tasfiyeyi de dolaysız biçimde içermektedir. Bunlar, sınıf temeline yaslanmayan bir devrimcilik anlayışında tasfiyeciliğin yapısal olduğu gerçekliği ile birarada ele alındığında, mevcut tehditin alacağı boyutları görmek hiç de zor değildir.

İşte tüm bunlar, sınıf ve kitle hareketine umutsuzluk ve iddiasızlık taşıyan tasfiyeci sağ dalgaya karşı yeni bir görev, yeni bir sorumluluk yüklüyor partimize. Kökleri gerilere kadar giden tasfiyeci savrulmanın kimleri ne kadar yaladığının hem güncel, hem de orta ve uzun vadeli sonuçları yeterince ortadadır. PKK'nin teslimiyetinin düzene sağladığı rahatlama düzeyinde olmasa bile, yılların birikiminin ve prestijinin devrimci dinamiklerde, sınıf ve kitle hareketinde ciddi aşınmalara ve güven kaybına yol açacağı açıktır.

Programatik ve ideolojik zaafiyet içinde olan ara akımların önemli bir kesimi, sermaye iktidarının saldırıları karşısında, iddialarından ve devrimci duruşlarından hergün bir adım gerileyerek ayakta durmaya çalışıyorlar. Kelimenin gerçek anlamıyla gün dolduruyorlar. Eğer ciddi bir hareketlilik yaşanmazsa, sınıf ve kitle hareketi yeni bir canlanma

işareti vermezse, devletin AB üyeliği çerçevesinde atacağı bazı adımlar, bu yönde girişeceği demokratik rötüşler, bunların önemli bir bölümünün reformist kanala doğru hızla sürüklenmesine ya da daha da küçülen sektler biçiminde bir başka tarzda yozlaşma içinde iflasına (intiharına) bir vesile olacaktır. Düzen, tam da bunun hesabı içerisinde. Ve bu kesimler, sınıf-kitle hareketinin bir çıkış yapamaması durumunda (yani önünde sürüklenecekleri yeni bir rüzgar çıkmadığı koşullarda), tam da bunu dikkate alan berbat bir muhasebe çerçevesinde hareket etmeye hazırlanıyorlar. Aslında hazırlıktan da öte, bu yönde yavaş yavaş atılan adımlardan bahsetmek gerekir. Bu, zindanlar cephesinden daha rahat izlenebilir.

Son iki yıldaki hızlı gelişmelerin yolaçtığı kırılma

Zindandaki son ayrışma, kimin nerede, nasıl durduğunu, kimin hangi hesap ve beklentilerle sorumluluktan kaçtığını çıplak biçimde gözler önüne sermeye yetmiştir. Aylar boyu süren tartışmalarda "bekleyelim görelim" tutumu alanların, başvurduğu politik manevralara dikkatli bir gözle bakıldığında, bu platformun düzenden beklentileri ve hesaplarının, ancak reformistlerle kıyaslanabileceğinin dolaysız kanıtları görülebilecektir. Böylesi bugün hücre saldırısına karşı reformistlerle aynı dili konuşuyor, aynı platformda buluşuyorlar. Bu kesinlikle bir tesadüf değildir.

Yalnızca şu nokta üzerinde dikkatle düşünmek bile yeter: Tasfiyecilik ve reformizme kayış, sermayenin ideolojik, politik ve polisiye saldırıları karşısında bunalan mücadele içindeki tabandan değil, bizzat önderliği üzerinden boyveriyor. Kuşkusuz üzerine oturdukları ideolojik ve sınıfsal zeminin dayanaksızlığı nedeniyle böyle bir tehlike ile hep karşı karşıya idiler. Fakat, sürecin bugünkü noktaya gelip dayanması, son iki yıldaki hızlı gelişmelerin yolaçtığı kırılmanın ürünüdür. Ve partinin iki yıllık süreçte sınındığı ve kendini kanıtladığı gelişmelerdir bunlar.

İki yıl öncesinin yaz sonlarında ayyuka çıkarılan azgın şovenist histeri dalgası eşliğinde sermaye, bu toplumun en diri en örgütlü kesimlerine karşı sistematik ve sonuç almayı hedefleyen bir saldırı kampanyası örgütledi ve bu alanda ciddi başarılar kazandı. Bir başka ifade ile, saldırının odağındaki kesimler saldırıları püskürtmekte yetersiz kaldılar. Sermaye siyasal gelişmeler üzerinde adım adım gelişen bir hakimiyet kurdu. Önce, önderliği şahsında Kürt ulusal hareketi, içinde bulunduğu açmazların da etkisi ile, hızla çözüldü ve giderek teslimiyet çizgisine oturdu. Yanısıra, şovenist histeri dalgası mücadele içindeki işçi ve emekçi hareketini dumura uğratmada da önemli bir rol oynadı. Sermaye, buradaki başarıdan da güç alarak, bunalım dönemlerinin karakteristik

özelliği olan parçalı siyaset tablosuna rağmen, kendi içindeki merkezkaç kuvvetleri denetim altına almayı başardı.

Düzen adına bu toplam başarı tablosu, aslında sermayenin milyonlarca işçi ve emekçiyi her yeni uygulama ile sefaletle itmesinin yarattığı muazzam bir hoşnutsuzluğun büyümesini göze alması pahasına gerçekleşti-gerçekleşiyor. Teslimiyete ve tasfiyeciliğe karşı tok bir devrimci duruş ve yüzünü işçi sınıfı ve emekçi kitlelere dönmüş politik ve ideolojik açıklık, bu açıklıkla yürütülecek faaliyete yüklenmek, savrulmadan ayakta kalabilmenin tek güvencesidir. Fakat burada öncelikli olan, saldırının ideolojik ve sınıfsal temellerine ve muhtevasına uygun bir tutum alabilmektir. Bu yapılmaksızın gösterilecek direniş, geçici ve dayanaksız kalmaya mahkumdur. Ne tek başına pratik devrimci çaba, ne de doğru bir ideolojik-politik tutum, tek başına saldırıları göğüslemenin güvencesi olamaz.

Ve şimdi, sorunun çözümünü kendi dışına atıp kollarını bağlayanlar, zindanlarda ve genelde saldırılara karşı alamadıkları pratik ve politik tutumun üstünden atlayarak, şaşırtıcı biçimde "sınıf ve kitle çalışması" diyorlar. Net bir sınıf programına ve perspektifine dayanmayan böylesi vurguları öne çıkarmanın, şimdiye kadar böyle hareket eden hiç kimseyi kurtarmadığını biliyoruz. Ya yeni bir hareketlilikle dikkatler eski geleneksel kesimlere yönelik çalışmaya yeniden odaklandı ve bu sözde vurgular geçici bir heves olarak kaldı. Ya da köklü zaafımızı aşma kararlılığı göstermeden böyle bir çalışmaya balıklama dalanların nefesi, sınıf ve kitlelerin karşısına ancak bir reformist yapı olarak çıkabilmeye yetti. Yapısal zaafıya rağmen böylesi bir yönelime belli bir ciddiyet ve samimiyetle girenleri bekleyen akibet, yeni bir EMEP olmaktan öteye gidemeyecektir. Ki bu yeni adaylar da, yeni yönelimlerinin hakkını verebilecek bir güce ve ciddiyete sahip değildiler.

Yeni bir sınav dönemindeyiz

Önümüzdeki süreçte daha da yoğunlaşacak saldırılar, tüm devrimci yapı ve akımlar için ciddi bir sınav, aynı anlama gelmek üzere, sınıfsal özüne uygun bir tutumla karşılanmadığı ölçüde bir tehdit olma özelliği taşıyor. Sınav, sermaye iktidarının tasfiye ve teslimiyet saldırılarına karşı devrimci çizgi ve devrim iddiasının sınanmasıdır. Ve devrim iddiası ve devrim çizgisi, sınıfa yabancı, sınıfa dayanmayan bütün program ve iddiaları boşa çıkarıyor. (Kuşkusuz, politik gücünü, programını ve çalışmasını belli bir ciddiyetle ezilen bir sınıf olarak küçük-burjuvaziye dayandıran ve bunda anlamlı bir birikim oluşturanlar, varlıklarını ve iddialarını sürdürme olanağı bulabileceklerdir.)

Son iki yılın tablosu yeterince açık ve nettir. Devrimci hareketin belli kesimleri bu süreci hakıyla karşılamadıkları gibi, en pespaye ve savunmacı bir tutum sergileyerek, kavrayışlarına ve iddialarına ilişkin ciddi kanıtlar sundular.

Sınıf çatışmasının katı gerçekleri, bir kez daha, ara bir konumda, ara tutumda uzun süre tutunulamayacağını, temel sınıflar ve temel akımların itme ve çekme kuvvetiyle, mücadele alanındaki geçici ve sahte kutupçukların hızla bir uçtan diğerine doğru savrulacağını gösteriyor. Devrimci örgütler sözkonusu olduğunda, isteyen herkes, bu topraklarda çokça yaşanmış trajedi örnekleri bulabilir. Komünistler, politik mücadele alanına daha ilk çıktıkları andan itibaren, bir dizi aday yapı üzerinden yaşanan trajediyi önden

gördüler, toplamı için bugüne de ışık tutan genel bir değerlendirme sundular. (bkz. *Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm, Devrimci Hareketle Reformist Eğilim, Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi*, Eksen Yayıncılık)

Sınıf mücadelesi tarihinden ve gelişen olayların sınıfsal mantığından öğrenmesini bilmeyenleri bekleyen akibet, bir kez daha aynı şeyleri, bu sefer bir komedi olarak yaşamaktır. Toplumsal yaşamda değil ama devrimci politik yaşamda komedi, yadırganan ve yabancı olunan bir durumdur. Dün "cahil cüreti"yle ne dediğini bilmeyenler, bugün ne yaptıklarını da bilmiyorlar. Böylelerinin, tam bir yıldır, içinde yer aldıkları ortak yapıya (CMK) içinde bulunduğumuz süreç ve saldırılara ilişkin tek bir öneri ve değerlendirme sunmadan ellerini kollarını bağlayarak beklemelerini, başkalarının ağzına bakarak bir şeyler söylemelerini anlayabiliyoruz. Ama ortaya bir tutum ve eylem konulduğunda, cesaretleri olmadığı için buna dolaylı yollardan saldırılarını anlayamıyoruz. Bu türden şeyler, artık ciddiyet ve sorumluluk duygusunun bittiği bir düzeyden yapılabilir. Bunu anlamayız, tartışmayız ve asla kabul etmeyiz.

Eylemin diliyle konuşuyoruz artık

Sözün şimdilik kaydıyla bittiği ve yerini eyleme bıraktığı kritik bir evredeyiz. Eylemin diliyle konuşuyoruz artık. Sonucu ne olursa olsun, biz devrimci bir sorumlulukla yapılması gerekeni yapıyoruz. Teslimiyete, tasfiyeye ve sermaye devletinin her türlü saldırısına karşı içerden bir bayrak yükseltiyoruz.

Ve bu süreçte kimin ne yaptığı ortadadır. Bu utanç verici tabloya şimdilik girmeyeceğiz. Buna en iyi yanıt, eylemin zafere ulaşması olacaktır. Kazanacağımızdan kuşku duymuyoruz. Bunun üstüne elbette bizim de söyleyeceğimiz şeyler olacak. Buna daha zaman var. Sorumsuz, ciddiyetsiz ve düzeysiz sataşmaların ötesinde, eylem boyunca kimseye tek bir söz söylemeyeceğiz. Eylemin dışında kalan hiçbir yapıyla tartışmayacağız. Yalnızca ciddiyetsizlik sergilemeyi marifet sayan birilerine bir uyarıda bulunmak istiyoruz: Bazen susmak da bir erdemdir. Kime ne söyleyeceğinizi, nasıl söyleyeceğinizi bilmediğiniz bir yerde ve bir zamanda konuşmaktansa, susarak göstereceğiniz erdemli davranış, durumunuza az da olsa bir siyasal düzey ve ciddiyet kazandırır belki.

Parti yeni dönemin sorumluluklarını omuzlayacaktır

Tasfiyeci rüzgarlar ve sermayenin genel saldırıları karşısında safların netleşmesinin bir yanı dökülmeler ise, diğer yanı daha ileri bir çıkış için ayak bağlarından kurtulmaktır. Parti, programıyla, politik ideolojik gücüyle her türlü tasfiyeciliğe karşı güçlü bir direnç odağı olduğunu kanıtlamıştır. Tasfiyeciliğin ve liberalizmin tehditi altındaki bütün devrimci değer, birikim ve güçler partiyle beraber bir güvenceye kavuşmuştur. Partiyle beraber işçi sınıfı kendisini kurtuluşa götüreceği bir önderliğe kavuşmuştur. Parti yeni dönemde yoğunlaşan saldırıları karşılamının, sınıfı devrime kazanmanın, geleceğe güvenle bakmanın güvencesidir artık.

Parti, artık bu topraklarda işçi sınıfının tek temsilcisi olmak kimliği, cüreti ve sorumluluğuyla sürecin görevlerine yüklenecektir.

2. mücadele yılında yaşasın TKİP!

12 Kasım 2000

Herşey parti için, devrim ve sosyalizm için!

Türkiye Komünist İşçi Partisi 2. yılını geride bıraktı. Partimizin Türkiye devrimi tarihinde bir kilometre taşı olduğunu belirtmiştik. Yolumuz hedefimize ulaşmak için zor bir yoldur, partimizin bu zorlu yolu aşma mücadelesindeki dayanağı Türkiye'deki işçiler ve emekçiler, ezilen ve sömürülen tüm kesimler olacak.

Partimizin kuruluşu kapitalist sömürüye karşı komünistlerin savaş ilanıdır. Komünistlerin 150 yıldır taşıdığı bayrak Türkiye coğrafyasında yükselmiştir. Bu bayrak altında birleşme çağrımızı iki yıl öncesinden duyurmuştuk.

Sermaye devleti partinin ilanının ardından gerçekleştirdiği operasyonlarla birçok yoldaşımızı tutukladı, işkence tezgahlarından geçirdi. Bu operasyon komünistlerin kinini bir kez daha biletti. Gerek zindanlarda gerekse dışarda tüm partili yoldaşların gücü ve mücadele azmi bin kat daha arttı.

Ulucanlar'daki iki yiğit yoldaşımız, sermayenin güçleri tarafından bilerek hedef seçildiler ve katledildiler. Habip ve Ümit yoldaşlardan devraldığımız kızıl bayrak, bugün saflarımıza akan yeni güçlerin ve genç komünistlerin elinde dalgalanmaktadır.

Devletin uzun zamandır uygulamaya geçirmeye çalıştığı F tipi tabutluklar, devrimci ve komünistlerin iradesiyle bir kez daha yenilgiye uğrayacaktır. SAG ve ardından gelen Ölüm Orucu'yla bir irade savaşı verilmekte bugün. Bu savaş düzen ve devrim arasındaki mücadelenin zindanlar cephesinden gelişen yönüdür. İşçi ve emekçiler ise tüm saldırılara rağmen henüz gereğince ayağa kalkabilmiş değil. Siyasi tutsaklara verilebilecek her destek, gerçekte genel emek ve devrim cephesine bir katkı olacaktır. İlerici sendikacıların, bilinçli öncü işçilerin soruna buradan da bakabilmesi gerekir.

Devletin siyasal ve ekonomik alanda yaşadığı bunalımın faturasını işçi ve emekçiler fazlasıyla ödemektedir. Örgütlenmenin önündeki engeller açıktan devlet terörüdür. Yaşamın her alanı birer zindana dönüşmüştür. Nerede bir hak alma mücadelesi yaşansa, devletin bütün kurumları buraya çöreklenmektedir. Polis saldırısı, gözaltı, mahkemeler ve ardından da zindanlar geliyor. Zindanlarda ise hiçbir hayat güvencesi olamamaktadır.

Toplumun bütün kesimleri kapitalist sistemin sosyal çöküntüsünü yaşıyor. Çürüme ve yozlaşmadan her kesim payına düşeni alıyor.

Türkiyeli komünistler, umutların yitirmeye başladığı bir dönemde tohumu toprağa düşürdüler. Ve o tohum gelişti, güçlendi. Dünya üzerindeki işçi sınıfının mücadeleleri komünistlerin sözünü doğruladı. Sosyalizm dünya proletaryası için yeniden bir umut oldu. Kapitalist sistem var olduğu sürece halklara hiçbir zaman mutluluk getirmeyecektir, bu gerçek yaşam tarafından bir kez daha doğrulandı.

Kapitalizm barbarlık demektir, sosyal-ahlaki çöküntü ve yozlaşma demektir. 200 yıldır dünyanın ezilenleri ve sömürülenleri kapitalizme karşı sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratmak için mücadele vermektedirler. Türkiye işçi sınıfı da uzun zamandır bu mücadelede yerini almıştır.

Ve bu mücadele şimdi en temel silahına kavuşmuş bulunmaktadır. Türkiye Komünist İşçi Partisi "Yeni Ekimler İçin" şiarıyla bu coğrafyada tarihi önemde bir adımı attı, devrimi başarmanın yolunu açtı.

Herşey parti için, devrim ve sosyalizm için!

Partili bir tekstil işçisi/İstanbul

İnsanlık tarihinin büyük sıçraması, yeni bir çağ açan devrim: Büyük Sosyalist Ekim Devrimi...

İşçiler Parti'ye, Partili mücadeleye, zafere!

Ekim Proleter Devrimi'nin 83. yıldönümünde Esenyurt İşçievi çalışanı yoldaşları ve tüm işçi-emekçileri devrimci coşkumuzla kucaklıyoruz.

Onlarca yıl geçmesine rağmen Ekim Devrimi'nin dünya çapında işçi sınıfı, emekçiler ve tüm ezilenlerin mücadelesinde hala paha biçilmez ve eşsiz bir tarihsel değere sahip bulunmasının ve henüz aşılmamış bir devrim deneyimi olmasının başlıca özellikleri nelerdir?

Ekim Proleter Devrimi, işçi sınıfının tarihsel rolünü pratik olarak kanıtladı, burjuvazinin egemenliğine son verip işçi sınıfını egemen sınıf haline getirdi.

Ekim Proleter Devrimi, daha önceki devrimlerden farklı olarak sömürünün kaynağı olan üretim araçlarının özel mülkiyetini ortadan kaldırdı. Böylece insanın insanı sömürmesinin maddi koşullarını ortadan kaldırdı, kapitalizmin bağrında ölümcül bir yana açtı.

II. Enternasyonal oportünizmine karşı Marksizm-Leninizm'in zaferinin simgesi olan **Ekim Proleter Devrimi**, burjuvazinin egemenliğine ancak işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin şiddete dayalı devrimi ile son verilebileceğini gösterdi.

Ekim Proleter Devrimi, emperyalist savaşa karşı proleter devrimin zorunluluğunu kanıtladı.

Ekim Proleter Devrimi, emperyalist zincirin en zayıf halkasından devrimle parçalanabileceğini kanıtladı.

Ekim Proleter Devrimi, ulusal sorunun çözümünün proleter dünya devrim sürecinin bir bileşeni haline geldiğini kanıtladı.

Ekim Proleter Devrimi, işçi sınıfının önderliği ve işçi-köylü ittifakının zorunluluğunu kanıtladı.

Ekim Proleter Devrimi, devrim/reform, devrim/demokrasi, sosyalizm/demokrasi, stateji/taktik ilişkilerinin ele alınışında Marksist-Leninist öğretinin doğruluğunu tarihsel pratik içinde kanıtladı.

Ekim Proleter Devrimi, işçi sınıfının devrime ancak bolşevik tipte bir parti ile önderlik edebileceğini kanıtladı.

Ekim Devrimi, bugün de güncelliğini koruyor. "Devrimler çağı bitti, sosyalizm öldü" diyenler bir kez daha yanılıyorlar. Komünizmin hayaleti, Ekim'in saldırdığı korku dolaşmaya devam ediyor. Zira proleterya ve dünya halkları, Ekim Devrimi'nden 83 yıl sonra bugün yine aynı sorunlarla karşı karşıyalar. Örneğin dün Sovyetler Birliği'nde ve Yugoslavya'da birarada kardeşçe yaşayan halklar bugün emperyalist kuşatma ile kanlı bir boğazlaşma içindeler.

Dünya proleteryası, sosyalizmin yenilgisinin ardından gerici burjuva propagandının pompaladığı sözde refaha ulaşmak bir yana, elindeki kazanımlarını da

büyük ölçüde yitirdi. Bugün dünyanın dört bir yanında onmilyonlarca emekçi, emperyalist kapitalizmin yıkım programına karşı ayakta kalma mücadelesi yürütüyor. İşçi ve emekçiler yalnızca bugünlerini değil, geleceklerini de yitirdiler. Barbar kapitalizm insanlığa devasa bir tükenişi, yokolmayı dayatıyor. Yoksulluk büyüyor, sefalet büyüyor, çürüme ve yozlaşma büyüyor.

Ama yalnızca sefalet değil, proleteryanın kurtuluş özlemi ve öfkesi de yavaş da olsa büyüyor. Barış, kardeşlik, sınıfsız-sömürsüz bir dünya özlemi de büyüyor. İşte bunun için Ekim Devrimi'ni yaşıyor hala. Nesnel koşullar, yeniden ayağa kalkmak için dünkünden daha fazla olgunlaşmış durumda. Zaaf ve zayıflık öznel plandadır. Proleterya ve emekçi yığınlar yıkıma ve sefaletle karşı mücadelede en büyük silahından, partiden yoksun hareket ediyorlar bugün. Proleter mücadelenin bir çok ülkedeki en büyük ortak zaafı, devrimci bir programdan, devrimci bir sınıf partisinden yoksun olmasıdır.

Bu topraklarda bu bilinç ve iddia ile yılları bulan bir deneyime yaslanılarak kurulan genç Partimiz, şu sıralar 2. mücadele yılına giriyor.

Partimiz genç bir partidir. Yenilginin, yılgınlığın ve kaçkının kol gezdiği bir dönemde, gerçeklere gözünü kapamadan, yenilgilerden gerekli dersleri ve sonuçları çıkaran bir avuç kararlı insanla yola çıktı. Bu topraklarda devrim iddiasını tazeledi.

Partimiz gençtir ama dünya proleteryasının 150 yıllık mücadele, deneyim ve derslerinden süzülmuş bir programa sahiptir. Partimiz, proleteryanı kurtuluşa götürecekt tek ve yegane devrimci programa sahiptir.

Partimiz gençtir; ama davasını en zor koşullarda sürdürme kararlılığına, gerektiğinde tereddütsüzce ölmesini bilen kadrolara sahiptir bugün.

Partimiz gücünü proleteryanadan almaktadır. Tüm emeği ve dikkati buraya vermiştir. Zafere proleterya ile yürünecek, sömürü düzeni proleter bir devrimle mezara gömülecektir.

Her bir işçinin bu program ve parti etrafında kenetlenerek mücadeleye atılması zaferi daha da yakınlaştıracaktır.

Partili mücadele, kurtuluşun biricik yoludur. Partimiz, 83 yıl önce Ekim Devrimi'yle açılan bu yolu kararlılıkla takip etmeye ve daha da ileriye taşımaya kararlıdır.

**83. yılında şan olsun Ekim Devrimi'ne!
2. mücadele yılında şan olsun TKİP'ye!
İşçiler Parti'ye, partili mücadeleye, zafere!**

TKİP dava tutsakları/Bartın

Ekim Devrimi ve Parti yolumuzu aydınlatıyor! **Ekim Devrimi ve Parti'nin yıldönümü etkinliği**

Büyük sosyalist Ekim Devrimi'nin 83. yıldönümü ile Partimiz'in kuruluşunun 2. yılı 19 Kasım'da düzenlediğimiz etkinlikte kutlandı. "Ekim Devrimi yolumuzu aydınlatıyor" şiarının yazılı olduğu büyük boy pankart ile şehitlerimizin resimleriyle süslenen salonda yapılan etkinlikte baştan sona coşku hakimdi.

Kısa açılış konuşması ile devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından, Ekim Devrimi ve Parti'nin tarihsel önemi üzerine bir konuşma yapıldı. Konuşmada; Ekim Devrimi'nin teorik ve pratik yönden hala da aşılamayan tarihsel bir olay olduğu vurgulanarak, komünistlerin böyle bir devrimin yıldönümünde, herşeyden önce onun derslerinden, elde ettiği muazzam önemdeki tarihsel başarıdan öğrenmelerinin önemine değinildi. Sosyalist devrimin Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist inşa döneminde kazanımları örneklenerek, tüm bunların Bolşevik Partisi önderliğinde proleterya iktidarı sayesinde olanaklı olduğu belirtildi. Devrimin başarısının Bolşevik Partisi'nin önderliğiyle olan bağı gösterilerek, Parti'nin devrimdeki rolü ortaya konuldu.

Konuşmanın ardından Ekim Devrimi öncesi ve sosyalist inşa dönemini içeren dia gösterimi yapıldı. Şiirlerle devam eden etkinliğimizde, yakın dönemde tahliye olan ve Süresiz Açlık Grevi eylemine katılmış bir yoldaş, zindanlardaki devrimci direniş geleneği ve bugünkü zindan direnişinin önemi üzerine bir konuşma yaptı.

Verilen kısa bir aranın ardından bir tutsak anası yaptığı konuşmada, zindan direnişine dışarıdan güçlü bir desteğin örülmesi gerektiğini vurguladı.

Etkinlik hep birlikte Enternasyonal Marşı'nın söylenmesiyle bitirildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tüm Zonguldak halkını devrimci tutsaklarla dayanışmaya çağırıyoruz!

20 Ekim 2000 tarihinde tüm cezaevlerindeki DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP davası tutsaklarının aşağıdaki taleplerle başlatmış oldukları Süresiz Açlık Grevi eylemi, 19 Kasım 2000 tarihinden itibaren Ümraniye, Buca, Çankırı, Aydın cezaevlerinde Ölüm Orucu'na dönüştürülmüştür. (...)

Devrimci tutsaklar şahsında teslim alınmaya çalışılan, sömürülen işçinin, ezilen kadının, eğitim hakkı engellenen öğrencinin, inkar edilen bir ulusun mücadelesidir.

Teşlim alınmaya çalışılan; eşit, sömürsüz bir dünya mücadelesidir.

Teşlim alınmaya çalışılan; emekçi halkın kurtuluş ümididir. Devrimci tutsaklar diyorlar ki, "ölürüz ama boyun eğmeyiz!"

Çünkü biz işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin mücadelesini temsil ediyoruz. Çünkü biz Türkiye halklarının mücadelesini temsil ediyoruz.

Zonguldak'taki tüm devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever kamuoyunu devrimci tutsaklarla dayanışmaya, F tipi tabutlukların kapatılması için seslerini yükseltmeye çağırıyoruz.

İM(F) tipi tabutluklar kapatılsın!

Yaşasın SAG ve Ölüm Orucu direnişimiz!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!

**Zonguldak'tan Kurtuluş, Kızıl Bayrak ve
Devrimci Demokrasi okurları**

Pratik faaliyetlerimizden...

İMF destekli sermaye hükümetinin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik saldırı politikaları tüm vahşiliği ile devam etmektedir. Kan, zulüm, baskı ve sömürü ile ayakta kalmayı başarabilen düzen; bir yandan özelleştirmeler, düşük ücretler, KHK, sendikasıız ve sigortasız çalıştırma, sosyal hakların gaspı, zam, faşist baskı ve terör gibi politikalarla işçi ve emekçileri dipsiz bir sefaletle sürüklerken, bir yandan da, işçi sınıfının ve ezilenlerin öncüsü olan devrimci tutsakları hücre tipi cezaevlerine sokmaya çalışmakta, en vahşi yöntemle onları katletmektedir.

Saldırılarına karşı geliştirilebilecek muhalefetin devrimci kanala akmasını önlemek amacıyla devrimci tutsaklar şahsında, devrimci öncü kimlik teslim alınmaya çalışılıyor. Bu saldırıları püskürtebilmenin yolu içerde devrimci tutsakların onurlu ve başeğmez direnişinden geçtiği gibi; dışarıda da işçi sınıfının ve tüm emekçilerin sermaye iktidarına

karşı mücadelesinden geçmektedir. Çünkü asıl teslim alınmak istenen, asıl hedeflenen işçi sınıfı ve toplumun tüm ezilen ve sömürülen kesimidir.

İşçi sınıfını bu bilinçle harekete geçirmek ve sorunlara karşı mücadeleye çekmek görevi komünistlerin omuzundadır. Partimizin politikalarını kitlelere ulaştırabilme, düzenin kanlı ve katliamcı yüzünü teşhir etme amacıyla, varolan gündeme materyallerimizle müdahale etmeye devam ediyoruz.

Bölgemizde işçilerin, emekçilerin ve muhalif kesimlerin yoğun olarak yaşadığı yerlere afiş, pul ve bildirilerimizle ulaşmaya çalıştık. Başta E-5 güzergahı olmak üzere, Gülsuyu, Sarıgazi, 1 Mayıs Mah., Aydos, Süluntepe, Ramazanoğulları mahallelerini, Pendik-Kurtköy yolunu, sınırlı da olsa Kurtköy, Ümraniye/ İMES'i afiş ve pullarımızla (Hücre tipi cezaevlerini ve Ulucanlar katliamını konu alan afişler) donattık.

Aynı zamanda (E-5'ten 1.

köprüye çıkan yol üzerindeki köprü ayağına çok büyük boyutlarda "Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!- TKİP" imzalı yazılama yaptık. Yazının boyutu ve anmaların hemen öncesine denk gelmesi, bizim cephemizden katliamın teşhiri ve hesap sorma bilinci, karşı devrim cephesinde ise büyük bir tahammülsüzlükle karşılandı. Yazıya iki gün ancak tahammül edebildiler.

Tüm bu çalışmalarımız elbette düşmanın gözünden kaçmıyordu. Düşman yaptığımız afiş, pul ve yazılamaya karşı o kadar çok azgınlaşmış ve öfkelenmiş olmalı ki, bıçak elde afişlerimizi kazıyor, kazıyamadıklarını da boyuyordu. Ancak ne yaparsa yapsın devrimci politikaların kitlelere ulaştırılmasını engelleyemeyecektir. Ve devrimci tutsakların tabutlukluklara konulmasına asla izin vermeyeceğiz. Düşmanın tüm saldırılarını boşa çıkaracağız.

Anadolu Yakası'ndan
komünist işçiler

Direnişi politik çalışmada bir sıçrama olanağı olarak değerlendiriyoruz

Tüm dünya ve Türkiye halkları bir büyük zindan direnişine daha tanık oluyorlar. Türkiye'nin bir çok zindanında TKİP, TKP(ML), DHKP-C davalarına mensup tutsaklar 20 Ekim'de başlattıkları SAG'ı 30. gününden itibaren Ölüm Orucu'na dönüştürdüler.

Devrimci ve komünist tutsakların bu ölümüne direnişi dışarıda da bedeli ne olursa olsun geçmişe oranla çok daha yoğunlaşmış, çok daha genişlemiş ve sonuç alıcı bir çalışmaya konu olabilmeli. Tüm komünistler bu direnişe böyle bakabilmeli, bu direnişi aynı zamanda politik ve örgütsel çalışmada bir sıçrama olanağı olarak değerlendirip, buna uygun çalışma biçimlerini seçebilmelidirler.

Biz kendi bulunduğumuz alanda, Ankara'da yukarıda ifade ettiğimiz çerçevede bir çalışmayı gerçekleştirebilmek için planlı, yoğun bir ajitasyon ve propaganda faaliyetini örgütledik/örgütleyeceğiz.

Bu kapsamda, elimizde bulunan çok sayıda kuş ve pulun yanında "Süresiz Açlık Grevi'ndeki Devrimci Tutsaklarla Dayanışmayı Yükseltelim!" Kızıl Bayrak afişleri ile "Hücrelere Geçit Vermeyelim!" başlıklı Kızıl Bayrak bildirilerini emekçi semtleri olan Tuzluçayır,

Ege Mahallesi, Şirintepe, Hüseyingazi, Dikmen ve Batıkent'te yoğun bir biçimde kullandık.

Bunun yanısıra, binlerce işçinin çalıştığı Ostim ve Ankara'nın göbeği Kızılay da propaganda çalışmamızın ulaştığı yerlerdir. Ayrıca

Ankara'daki üniversite ve liselerde de, Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak imzalı materyallerimizi kullandık.

Bulduğumuz her alanda ÖO ile dayanışmayı yükseltebilmek için platformlar oluşturma çalışmalarını sürdürüyoruz.

Tüm bu çalışma boyunca şimdiden bin kadar afiş, onbinin üzerinde bildiri, binlerce kuş ve pul kullandık. Çalışmalarımızı yoğunlaştırarak sürdüreceğiz.

Ayrıca emekçi semtlerinde sürdürdüğümüz gazete satışlarını da farklı bir tempoyla sürdürüyoruz. Satışları ÖO direnişini eksen alan ajitasyon konuşmalarıyla birleştiriyoruz.

Kızıl Bayrak/Ankara

DGM'ler
KALDIRILSIN!
Kızıl Bayrak

İşkenceciler
ve katliamcılar
YARGILANSIN!
Kızıl Bayrak

İşkencedir, tecrittir, ölümdür
İZİN VERMEYELİM!
Kızıl Bayrak

DEVİRİM DAVASI
YENİLMEZ!
Kızıl Bayrak

Banka hırsız patronun arsız başyazarı sorunu tüm açıklığı ile ortaya koyuyor:

Af F tipine geçişin bir vesilesi ve olanağı olmalı!

(...) Af, hiç değilse bu alanda bir milât yaratmanın fırsatı olarak değerlendirilmelidir.

Yani af tavizi karşılığında cezaevlerinin eşkiyadan geri alınması..

Ama bu alandaki umudun kaynağı olan F tipi cezaevlerinin zamanında yetiştirilmesi de tehlikeye girmiştir.

Ceylan Holding'e ait Bank Kapital'e el konulmasından sonra bu grubun yapımını üstlendiği F tipi dört cezaevi inşaatında faaliyet yavaşlamıştır.

Hükümet, af yasası ile hücre/oda tipi cezaevlerinin eş zamanlı olarak hizmete sokulmasını mutlaka sağlamalıdır.

Bu affin adaletsizlik bedeli, cezaevlerinin kurtarılması sayesinde biraz dengelenecektir.

Cezaevleri yetişmezse af, kanunsuzlara ödenen "haraç" yerine geçecektir.

Yarının yaşamında ne itibarlı bir parti kalacaktır ülkede ne de demokrasiye inanan tek bir vatandaş. Ona göre..(Af ama şu şartla, Sabah, 14 Kasım '00)

Sabah patronunun banka soygunu

İslamcı 'Yeni Şafak' gazetesinin dünkü manşeti Etibank'a ilişkindi: "Diñç Bilgin böyle soydu"

Alt başlık: "Bilgin'in, Etibank'ın içini şirketlerine kredi aktararak ve yurtdışındaki bankaları kullanarak boşalttığı tespit edildi."

Birinci sayfada haber özeti: "Kendi şirketlerine doğrudan ya da dolaylı olarak toplam 236 trilyon lira pompalayan Diñç Bilgin'in 31.12.1999 tarihi itibariyle 114 trilyon 100 milyar lira; 31.3.2000 tarihi itibariyle ise 122 trilyon 7 milyar lira kredi kullandığı öğrenildi. Yurtdışındaki bankaları da depo olarak kullanan Bilgin, Etibank vasıtasıyla New York Bank adına 138.8 milyon dolar tutarında kaynak topladı. Bu kaynağın yüzde 69.2'si (Bilgin'in) Medya Grubu tarafından kredi olarak kullanıldı."

Yeni Şafak'ın 'İslamcı' olması hiçbir şeyi değiştirmez, tersine ağırlaştırır; alıntıyı özellikle bir dinci gazeteden aktardım. Çürkü bu ülke vaktiyle "Kahrolsun komünistler" diye diye soyuluyordu; şimdi de "kahrolsun irtica" diye diye mi soyuluyor?..

Türkiye için en büyük tehlike budur!.. "Dünya çapında soygun" bu ülkede irticanın değirmenine su taşıyor.

Ülkedeki kirlenme medyaya da bulaştı; bu işin altından kalkmak çok zor...

Sabah gazetesinin çalışanları, boğucu bir ortamda soluk alıp veriyorlar: Patron bankayı boşaltmış, bu durumda sen ne yazacaksın?..

(...)

(Ilhan Selçuk, Dünya Çapında Soygun ve Medya..., Cumhuriyet, 19 Kasım '00)

İnsan olma onurunun yegane taşıyıcıları komünistlere- devrimcilere merhaba!

Artık açmalı gözünü
kavgada ateşin uzağında duran
Başkası savunurken davasını
seyirci kalan kişi

artık açmalı gözünü
Katılmamış da olsa kavgaya,
sonunda paylaşacak bozgunu
Bir kenarda durmak falan boş
Ne yapsa kaçamayacak kavgadan
Kendi davası için dövüşmeyen
dövüşecek düşmanın davası için

Bertolt Brecht

Onurlu direnişinizin 34. gününde sizleri selamlıyorum. Barbarlık düzeninin açık-kapalı saldırılarını püskürtmede bizler yetersiz kaldık. Bunun için öfkem alabildiğine tarifsiz, kızgınlığım alabildiğine keskin.

Bizler yetersiz kaldık;

Henüz onmilyonlar değil, milyonlarımızın işsiz kaldığı, her an kendi hayatımızın da altüst olabileceği, işsiz kalabileceğimizi düşünemediğimiz için, bu düzenden beklentilerimiz olduğu için yetersiz kaldık. Henüz, çöplüklerden yiyecek arayan insanlar bize yabancı geldiği için yetersiz kaldık.

Burjuvazinin, sanal dünyalar yaratarak onlarca yıldır bizi uyuşturmasına izin verdiğimiz, yaşamımıza, gerçek değerlerimize yeterince sahip çıkamadığımız için yetersiz kaldık.

Hücreleştirmenin; örgütsüzleştirme, hayatımızı parça parça ele geçirme, hastalıklı bir toplum yaratma, yarattığımız değerlere yabancılaşmanın üst boyutu olduğunu kavrayamadığımız-kavratamadığımız için yetersiz kaldık.

Gerçek olmamız gereken yerde, devrimcilerle birlikte, kendimiz de devrimcileşerek sınıflar kavgasında gerçek yerimizi almadığımız için yetersiz kaldık.

Ve sizler, özgürlüğün savaşçıları; ya teslimiyet, ya ölüm dediniz ve bu inanç ve kararlılıkla aldınız yine en ön saflarda yerinizi.

Ve artık sıra bizde. Kırdığınız buzun yolunu genişletme-açma görevi omuzlarımızda. Sizler onurumuzsunuz. Onurumuza sahip olacağız, sahiplendireceğiz. Sizi hücrelere sokmayacağız.

Hücreler ölümdür, izin vermeyeceğiz!

Bir petro-kimya işçisi

Hücre tipi cezaevlerine karşı başlattığınız direnişi destekliyorum

Merhaba,

Ne yazacağıma bilemiyorum, ama birşeyler yazmak gerektiğinin de bilincindeyim. Ben 20 yaşındayım ve anlıyorum ki 18 yaşına kadar hiç yaşamamışım. Çünkü bir insan memleketinde olup bitenlerden haberdar değilse yaşamıyor sayılır.

Önceden televizyondan izlerdim olup bitenleri ve derdim ki, bu insanlar neden suçlu oldukları halde rahat rahat oturup cezalarını çekmiyorlar? Neden boşu boşuna ayaklanıp duruyorlar? Şimdi görüyorum ki çok haklılarımış.

Devlet; çeteleri, kaçakçılık ve her türlü pislige bulaşmış, uyuşturucu satıp gençlerimizi zehirleyen insanları ödüllendirirken, bizi terörist diye gösteriyor. Gerçekte tüm ezilenlerin haklarını savunan ve bu uğurda her türlü işkence ve zulme başeğmez tutumlarıyla karşı koyan devrimci tutsakların, en insani ihtiyaçları ve haklı taleplerinin karşısında bile problem çıkartmaktadır.

Mafya-çete artıkları içeride lüks içinde yaşarken, devrimcileri bir koğuşa gereğinden fazla

kişiyle doldurup yaşama alanını daraltmaktadır. Bu zulmün işkencehaneden cezaevine taşınmasındaki en büyük neden, bence diğer insanları uyandırmaması, dolayısıyla bizleri daha fazla sömürecek, bizim hayatımız kararırken kendi şaşaalı yaşamlarını sürdürmek istemeleridir. Ve onları hücrelere koyup hiç kimseyi görmemeleri, düşünce ve duygularını paylaşmamaları, istediği zaman istediği muameleyi yapmak istiyorlar.

Hangi insan tek başına bir hücrede yaşayabilir ki? Bu insanlığa sığar mı? Ben bir insan olarak, uyuşturucu kullanıp satan, gençleri zehirleyen mafyacıların bile tek odalı hücrelere girmelerine razı değilim.

Bir emekçi olarak, üzerimizdeki yüklerin kat be kat artması anlamına gelen hücre tipi cezaevlerine karşı başlattığımız süresiz açlık grevini destekliyorum. Bu bilinçle üzerime düşen görevi yerine getireceğimi sizlere belirtmek istiyorum.

Yaşasın devrim ve sosyalizm diyorum.

Genç bir ilaç emekçisi

Zindanlarda yakılan direniş ateşini dışarıda işçi ve emekçiler harlamalıdır!

Sermaye iktidarının zindanlara yönelik kanlı operasyonları gün geçmiyor ki yaşanmasın. Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar ve Burdur vahşeti bunun son örnekleri arasında. Şu andaki saldırının boyutu ise F tipi cezaevleri olarak karşımıza çıkmaktadır. Devrimci ve komünist tutsaklar "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz, öleceğiz!" şiarıyla ÖO'na çevirdikleri SAG direnişine başladılar.

Katillerin ve çetelerin "kader mahkumu" denilerek affedildiği, düşünen insanların dört duvar arasında ömür törpülemeye itildiği bu sömürü düzeninde devrimcileri tutsak etmek yetmiyor. Daha bir de teslim almak ve kişiliksizleştirmek için F tipi cezaevi dayatılıyor. İnsanın insanca yaşamasının yasak edildiği ve sosyal yaşamdan tamamen tecrit edildiği, aslında birer ölüm çarkı olan hücreler; toplumsal ve sınıfsal muhalefete karşı bir yaptırım olarak karşımıza çıkıyor.

Bugün toplumsal muhalefetin bileşenlerini oluşturan; toplu sözleşmeli ve grevli sendika haklarını isteyen kamu çalışanları, adil ve eşit ücret isteyen işçiler, parasız eğitim ve sağlık hizmeti isteyen öğrenciler, özelleştirmelere, IMF paketlerine, yoksulluğa ve sömürüye karşı çıkan

emekçiler, aydınlar, yazarlar, çevreciler, düşünenler ve düşündüklerini ifade edenler de hücre saldırısıyla karşı karşıyadır.

Fabrikasının özelleştirilmesine karşı çıkan işçiler, parasız eğitim isteyen öğrenciler, yüzdelik zamlara karşı çıkan ve tasarruflarını isteyen kamu emekçileri, siyanürlü altın çıkarılmasına karşı çıkan köylüler, nükleer enerjiye karşı çıkan çevreciler, eserlerinde ulusal kurtuluş mücadelesini ve halkların kardeşliğini vb. konu alan aydınlar vs. cezaevleriyle korkutularak bastırılmaya çalışılıyor. Bu şekilde toplumun beyninde karakollar ve hücreler kurulurken, yaşamımızın her alanı hücreleştiriliyor.

Faşist sermaye devletinin topyekûn saldırılarına karşı birleşik, militan bir direniş hattı öğretilmiş koşullarda F tipi cezaevlerini ve yaşamamızın hücreleştirilmesini engelleyebiliriz.

Bu süreci başarıyla aşabilmek için, cezaevlerindeki tüm devrimci tutsakların ÖO direnişine katılması tarihi sorumluluk olarak önümüzde dururken; dışarda da zindanlarda yakılan direniş ateşini kendisine duyarlıyım, demokratım, devrimciyim diyen herkes kendi bulunduğu yerden ve gücü oranında harlamalıdır.

Bir Kızıl Bayrak okuru/Kırşehir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

***Zindanlarda ve alanlarda
direniş büyüyor:***

**Ölüm Orucu'na dönüşen
zindan direniş**

36. gününe girerken

hücre karşıtı muhalefet

Ankara yolunda...

**Yeni ölümlere izin
vermeyeceğiz!**

**Direneceğiz ve
kazanacağız!...**